

PARATIISIN TARU

Kirjoittanut

J. R. HANNULA

PARATIISIN TARU

PARATIISIN TARU

Kirjoittanut

J. R. HANNULA

Tampereella 1946

P. E: N KANNATUSLIITTO

SISÄLLYS

	Sivu
I Missä pelastus?	5
II Jobin tarina	17
III Paratiisin taru	32
IV Paratiisin virrat	46
V Eetterivirrat 1	57
VI „ 2	67
VII Ikäkautiset virrat 1	79
VIII „ 2	87
IX Pyhä nelinäisyys	97
X Pyhittyvä nelinäisyys	110
XI Vanhan- ja uudenliiton rajoilla	122
XII Vihkimysten tie	135

Tampereella 1946

Tampereen Paperinjalostustehdas ja Kivipaino Oy.

MISSÄ PELASTUS?

Ilmennyt elämä on vuorottelua. Vuorottelee kesä ja talvi, yö ja päivä, kuoleminen ja syntyminen. Samoin vuorottelevat sielulliset ilmiöt, tuska ja ilo jne.

Tästä johtuu, että ihmisenkin elämä voi olla heilahtelua jonkunlaisessa voimien ristiaallokossa. Voimmekin ymmärtää, että tällä heilahtelulla on oma kannustava ja kasvattava merkityksensä. Se herättää ihmistä yrittämään — jotta hän parhaalla tavalla selviytyisi elämän monimutkaisissa pulmissa. Vähitellen — ja lopulta ratkaisevasti — ihminen herää huomaamaan, ettei hän ole vain voimien viskelemä pallo, vaan hänkin voi vaikuttaa tapausten kulkuun, joko onnelliseen tai onnettomaan suuntaan. Hänestäkin riippuu, onko kohtauksen tai jännityksen tulos vapauttava, vai onko se sitova ja orjuuttava. Tämä herättää ja kasvattaa älyllis-siveellistä harkintaa. Harkinta oikeaan suunnattuna kasvattaa tietoa, sellaista tietoa, joka on inhimillis-jumalallista taitoa ja viisautta.

Tällainen onkin ihmiselämän luonnollista kulkua, normaalista menoa. Ainakin jotkut ihmiset ovatkin tässä suhteessa päässeet pitkälle. He ovat saavuttaneet inhimillis-jumalallisen elämän taitoa, mestariutta. Niinhän puhutaankin Mestareista, täydellistyneistä ihmisistä. Ja tarvinneeko toistaa, että tällainen meno onkin nimenomaan elämän oikeata kulkua. Sellainen kuuluu jokaiselle ihmiselle.

Kuitenkin voimme huomata, että tässä elämän tärkeimmässä kohdassa tapahtuu paljon laiminlyöntejä ja vääriä suuntauksia. Tästä johtuu, että ihmisten elämä muodostuu pinnalliseksi, tai jos se syvenee, niin syvenee se väärään suuntaan, kuolemaan ja häviöön. Elämän syvin ja korkein sisältö, kuoleman ja häviön vastakohta, ikuinen elämä jää ihmisille vieraaksi.

Yhtenä seurauksena tästä on, että elämän myönteisen ymmärtämisen tilalle tulee moitiskeleva arvostelu. Tällainen asenne vuorostaan johtaa ihmisten keskinäiseen jännittyneisyyteen ja heidän väliensä rikkoutuneisuuteen. Kun ihmisten pitäisi olla luottavaisessa suhteessa elämäänsä ja suhtautua ymmärtäväisesti ja avuliaasti toisiinsa, sensijaan he suhtautuvat epäillen itse elämäänsä ja kielteisesti toinen toisiinsa. Tällä menolla ihmiset jäävät ilman voittoisia kokemuksia. Seuraava aste häviön suuntaan on siinä, että ihmiset alkavat katsella toisiaan siinä mielessä, että heidän vaikeutensa ja epäonnistumisensa ei johdu heistä itsestään, vaan sen aiheuttavat toiset ihmiset. Tämä johtaa keskinäisten välien rikkoutumiseen. Siitä se laajenee — monien väliasteitten kautta — ryhmien ja kansojen väliseksi jännittyneisyydeksi ja rikkoutuneisuudeksi. Elämä muodostuu taisteluksi ole-

massaolosta, taisteluksi toisiaan vastaan. Ihmisten välille on muodostunut taistelu — niinkuin sanotaan — elämästä ja kuolemasta. Tässä taistelussa ilmenee yleensä kaksi astetta. Nim. senjälkeen kun taistelu on muodostunut veriseksi. Ensimmäinen aste on taistelu vallasta. Taistelu vallasta tapahtuu sekä pienemmissä että suuremmissa muodostelmissa. Kun verinen temmellys on aikanaan päättynyt jommankumman luhistumiseen, silloin verinäytelmä siirtyy — on ainakin näihin asti siirtynyt — toiseen asteeseen. Taistelun tilalle tulee kosto. Sotilaan tilalle astuu pyöveli. Näin on tultu siihen, että tässä meidän — omalla tavallaan erinomaisessa länsimaaisessa sivistyksessämme — esittävät ratkaisevaa osaa sotilas ja pyöveli.

Katsokaamme suoraan, vaikka lyhyesti, miten nämä asiat käytännöllisessä historiassa ovat muodostuneet. Kuuluu asiaan, että katselemme ensin uskontoa. Niinpä lutherilainen ja katolinen kirkko eivät tyytyneet selvittelmään keskinäisiä pulmiaan aatteensa ja Mestarinsa seuraamisen omalla voimalla. Ei, vaan he heti alussa jouutuivat selvittelmään välejään aseellisella voimainmittelillä. Muistammehan 30 vuotisen sodan. Sotaista on kirkkojen elämä ja toiminta ollut pitkin aikaa. Sotaisuuden lisäksi on pyövelin toiminta kuulunut siihen kaiken aikaa. Niinpä Lutherkin asettaa pyövelin tehtävän niin lujasti ”kristillisiin” velvollisuuksiin kuuluvaksi, että elleivät muut ihmiset enää ryhdy pyövelin tehtäviin, on ”kristityn” siihen ryhdyttävä! Meilläkin on ainakin professori K. S. Laurila esiintynyt erittäin pontevasti pyövelin tehtävän puoltajana. — Tietenkin on ilman muuta selvää, että tämä ei ole kristillisyyden alkajan Jeesus

Kristuksen kanta. Mutta Jeesushan ei yleensä kirkkoissamme olekaan saanut ääntänsä kuuluviin. Kokonaan toiset voimat ovat kirkkoissamme asiat määränneet.

Mutta paremmin eivät ole asiat muillakaan sivistysmaillamme aloilla. Niinpä Nobel-palkinnon saanut kuuluisa tiedemies ja lääkäri Aleksis Carrel teoksessaan "Tunteamaton ihminen" päätyy uudistuksissaan siihen, että viimeinen ja ratkaiseva sana jääpi pyövelille. Hänen mielestään rikolliset ja muutoin tarkoitustaan vastaamattomat ihmiset olisi teloitettava.

Myöskin yleensä politiikassa ja valtioelämässä on — ainakin näihin asti — annettu verenvuodatusta suorittaville sotilaille ja pyöveleille viimeinen puheenvuoro. Yleensä kaikki valtiolliset puolueet ovat olleet — tilaisuuden tarjoutuessa — valmiit tarttumaan aseisiin, sotiin miekkaan ja pyövelin kirveeseen.

Näin on länsimainenkin sivistys ollut yleensä sen herran palvelemista ja johtamaa, josta Jeesus on sanonut, että hän on alusta asti murhaaja. Älyn ja tekniikan kehittyessä tämä ihmisten tappaminen on saanut yhä valtavammat mittasuhteet. Niinpä 1945 päättyneessä ns. toisessa maailmansodassa arvellaan tulleen tapetuksi noin 45 milj. ihmistä. Vieläpä lisätään, että tuo summa on pikemminkin liian vähän kuin liian paljon. Kun vielä ottaa huomioon ne, jotka sortuvat sodan jälkeiseen kuruuteen, niin eipä voi kieltää, että murhan henki on saanut valtavan jalansijan tässä tavallisessa ihmiskunnassa.

— — —

Joudummekin kysymään: missä pelastus? Onko pelastus tappamisessa?

Nyt on pysähdyttävä miettimään. Ensiksi voimme merkitä erään huomion. Kun Mestarin johtamassa ihmisyyden koulussa on kysymys uudistuksesta, niin jokaisen on aloitettava itsestään. On ensin otettava malka omasta silmästä, jotta sitten tarkkaan näkisi, miten on otettava rikka toisen silmästä. Mutta kun ns. maailmanparantajat suunnittelevat edistystä tappamisella, joko sodalla tai teloituksella, niin he eivät aloita itsestään. He eivät aloita sillä, että henkilökohtaisesti tarjoutuisivat pyövelin käsiteltäväksi. Kaikki he tekevät parannussuunnitelmansa toisten ihmisten pään menoksi. Sensijaan, että jokainen toteuttaisi parannusohjelmansa ensin omassa itsessään, sensijaan sotien ja teloitusten suunnittelijat tahtovat kaikin mokomin toteuttaa parannuksensa ja uudistuksensa vain toisissa ihmisissä!

Toinen huomio on, että kun tätä veristä maailmanparantamis-menetelmää ajattelemme toteutetuksi johdonmukaisesti ja päähän asti, silloin tulemme siihen, että lopulta ihmiskunnan muodostaisivat vain murhaajat, teloittajat ja ne, jotka auliisti alistuisivat heidän valtaansa.

— — —

Meidän onkin nyt jätettävä tämä alemman maailman meno ja järjestely toistaiseksi sillensä. On siirryttävä asioiden syvempään ymmärtämiseen. Voimmehan heti todeta, että murhaamisen henki ei ole tätä maailmaa luonut, ei sen elämää synnyttänyt, eikä se liion kelpaa sen ylläpitäväksi järjestäjäksi. On kerta kaikkiaan todettava, että maailmojen ja ihmiskunnan luoja ja synnyttäjä on se suuri henki, jonka tieto, oppi ja viisaus puhuu Vuorisaarnassa. Tämän viisauden edustajia on myös aina

ollut tässäkin meidän ihmiskunnassamme. On aina ollut pieni mutta yhä kasvava vähemmistö, jolle kaikki verenvuodatus on ollut kauhistus. Ja vaikka nämä ihmiset ovat toistaiseksi pienen pienenä vähemmistönä tässä noin 60 miljardisessa ihmissielujen paljoudessa, niin kuitenkin heillä tulee olemaan lopullinen johto tämänkin planeetan elämässä.

Tämän pienen mutta yhä kasvavan joukon ydin on Salainen eli Valkoinen Veljeskunta. Kysymme heti: miksi tuo Veljeskunta on salainen? Onko se siksi, että se tahtookin olla ja pysyä salaisena? Ei. Syy on siinä, että murhaajahengen edustajat ovat näihin asti yleensä aina onnistuneet saamaan, ei vain tavallisten ihmisten suuren enemmistön, vaan sangen huomattavassa määrässä myöskin kokeella olevat valiojoukot puolelleen. Suurilla lupauksillaan murhan henki ja sen edustajat ovat onnistuneet pettämään ihmisiä. Siten tuon pienilukuisen Valkoisen Veljeskunnan edustajat ja lähettäiläät ovat — ainakin näihin asti — yleensä saatu työnnettyksi syrjään. Niin kävi Jeesukselle aikanaan, ja niin on myöhemmin käynyt hänen opilleen ja oppilailleen.

Mutta nuo suuret Lähettäiläät eivät ole vain opettajia, vaan he ovat myös Voimaa. He aiheuttavat jatkuvasti suuria voimavuodatuksia tähän maailmaan ja ihmiskuntaan.

Tällä voimavuodatuksella taas on kaksipuolinen vaikutus. Ensimmäinen ja varsinainen vaikutus on siinä, että tuo suuri voima vaikuttaa auttavasti niissä ihmisissä, jotka tietoisesti uhrautuvat ja ryhtyvät noiden suurten opettajien opetusta seuraamaan. Tämä on asia, joka selviää käytännöllisessä kokemuksessa.

Toinen seuraus suurista voimavuodatuksista on siinä, että myöskin se suuri ihmisten joukko, joka ei ryhdy suurten Opettajien opetusta seuraamaan, sekin tulee voimistetuksi omissa elämyksissään ja menetelmissään. Sentähden näyttää siltä, niinkuin suurten henkisten vuodatuksen jälkeen ihmiskunnan elämä kävisi entistä hurjemmaksi. Niinhän kävi Jeesuksen jälkeen. "Kristillinen" Eurooppa muodostui käiken sotaisen hurjuuden keskukseksi. Ja suuren teosofis-kristosofisen vuodatuksen jälkeen on ihmiskunnan sotainen hurjuus alkanut pursua aivan kuin yli äyräyttensä. Tätä ei voida välttää. Ihmisten täytyy oppia itse valikoimaan ja määräämään suuntansa, määräämään siten kuin se jumalallisessa elämässä on määrätty.

Ja kaikesta huolimatta korkeammista maailmoista tehdään jatkuvasti suurempia ja pienempiä yrityksiä ihmiskunnan auttamiseksi. Sellaisia ovat olleet kaikkien suurten uskontojen alkuperäiset yritykset. Kaikkein suurimpia ja perustavasti ratkaisevia ovat olleet ne kolme, joissa Jumala kolmena olemuspuolena: Pyhänä Henkenä, Poikana eli kosmillisena Kristuksena ja kosmillisena Isänä on ihmiskuntaamme astunut. Keskushenkilöinä näissä kolmessa suuressa vuodatuksessa olivat Siddhartha Gautama, Jeesus Nasaretilainen ja Pekka Ervast. Viimeinen sisältää itseensä aina edelliset. Niinpä viimeisin, H. P. Blavatskyn alustavasti ja Pekka Ervastin varsinaisesti esittämä teosofis-kristosofinen sanoma sisältää itsessään ytimen kaikista suurista uskonnoista, ja siten siinä nyt ensikerran esiintyykin todellinen Suuri Maailmanuskonto. Pekka Ervastin laajassa, syvässä ja monipuolisessa kirjallisessa tuotannossa saamme nyt perus-

teellisemmän ja täydellisemmän esityksen elämästä ja kuolemasta, ihmisen päämäärästä ja siihen päämäärään vievästä tiestä.

Teosofis-kristosofisen sanoman ohelle tai yhteyteen järjestettiin alunperin myös käytännöllinen työohjelma teosofista liikettä varten. Se ei ole laaja eikä monimutkainen. Siinä on vain kolme lyhyttä kohtaa, jotka yleensä teosofian harrastajille ovat tuttuja. Ensimmäisessä kohdassa tunnustetaan ihmisten yleinen veljeys katso-matta rotuun, kansallisuuteen, uskontunnustukseen, yhteiskunnalliseen asemaan, sukupuoleen tai muihin ulko-naisiin rajoituksiin, jotka ovat erottaneet ihmisiä toisistaan.

Tätä ensimmäistä kohtaa Pekka Ervast aikoinaan nimitti passiiviseksi. Tätä puhetta ei Teosofisessa Seurassa ymmärretty. Miksi ei? Yksinkertaisesti siksi, että T. S:n johto Adyarissa syöksyi suinpäin vanhaan kansainväliseen epäveljeyteen. Vuosien 1914—18 sotien aikana T. S:n johto innoitti ja velvoitti teosofejakin osallistumaan Iso-Britannian sotaponnistuksiin. Nyt luulen jo hiukan paremmin ymmärrettävän Pekka Ervastian esitystä. Koettakaamme asettua alkuperäisten teosofien kannalle. Niinkuin ”Mahaatmakirjeistä” ja H. P. Blavatskyn ”Teosofian avaimesta” näkyy, niin alkuperäiset teosofit hylkäsivät kaiken sodan. Jos teosofi seuraa heidän ajatuksiaan — niinkuin hänen tulisi tehdä, ollakseen teosofi ja antaakseen arvoa seuransa ensimmäiselle ohjelmakohdalle —, silloin hän ajattelee näin: ”olemme kaikki veljiä, saman suuren elämän lapsia. Miksi emme näinollen tunnusta yhteyttämme ja pysy siinä? Miksi olemme eripuraisia? Miksi riitelemme? Miksi osallis-

tumme taisteluihin, sotiin? Miksi tapamme toisiamme ja tapatamme itseämme?”

Näin teosofi — tai oikeastaan kuka tahansa ihminen — kysyy. Hän ymmärtää, että vaikka Teosofisen Seuran, tai teosofisten seurojen, ohjelma ensisijassa velvoittaa kunkin seuran johtajaa ja johtoa, niin kuitenkin tämä velvoitus koskee jokaista seuran jäsentä henkilökohtaisesti. Ensimmäisen ohjelmakohdan mukaisesti hänen veljeytensä on passiivista siten, että hän kieltäytyy tekemästä pahaa toisille ihmisille. Ei minkään seuran jäsenyys vapauta häntä yksilöllisestä vastuusta. Siksi hän ei saa antaa ulkokullattujen puheiden sokaista järkeään. Mitä arvoa on kauniilla ohjelmilla ja lennokkailla puheilla veljeydestä, jos teot ovat epäveljellisiä. Taidokkailla puheilla voidaan kyllä maalata musta valkeaksi. Niinpä käsitteeseen *veljeys* voidaan sotkea esim. *ase-velji* ja *pyö-velji*. Mutta sellainen on — lievemmin sanoen — veljeyskäsitteen väärinkäyttöä. Sentähden teosofi, joka ottaa teosofisen ohjelman vakavasti — ja yleensä ihminen, joka ottaa ihmisyytensä vakavasti —, irroittautuu kaikista sellaisista ”veljes” kunnista, jotka eivät johdossaan kykene selvästi omaksumaan passiivista kantaa sota- ja väkivaltakysymyksessä. Hän tietää kyllä, että siinä hänelle koituu eräitä järjestelyvaikeuksia elämässä. Sillä maailma ja maailmallistuneet seurakunnat yleensä eivät vielä katsele suopein silmin aseetonta ihmistä. Häneltä voidaan — ehkä hiukan ivallisesti — kysyä: ”mikä sinä sitten luulet olevasi?” Juuri tämä asettaa ihmisen inhimillisen yksilöitymisen koetukselle. Jos hän on siveellisesti heikko, silloin hän saattaa säikähtää ja perääntyä.

Hän alkaa uudelleen mukaantua maailman menoon — siitä johtuvine seurauksineen.

Mutta on myös myönteisiä esimerkkejä. On ihmisiä, jotka ovat uskaltaneet järjestää asian selväksi. Tavallisen maailman kilpajuoksussa he tyytyvät siihen, että huolella täyttävät henkilökohtaiset velvollisuutensa, ne jotka he itse ovat vastuulleen ottaneet, ei niitä, joita toiset, joko omassa tai yhteiskunnan nimessä, heille tyrkyttävät.

Kaikki tämä kuuluu passiiviseen veljeyteen: pahanteekemättömyyteen toiselle ihmiselle tai ihmisryhmälle.

Sitten tulee toiminnallinen veljeys. Tämä sisältyy toisen ja kolmannen ohjelmakohdan toteuttamiseen. Ohjelman toisessa kohdassa luvataan etsiä totuuden ydintä, salaista jumalviisautta, mikä piilee kaikkien aikojen uskonnoissa, mytologioissa, filosofisissa ja tieteellisissä järjestelmissä. On sanottu, ettei mikään uskonto, ei seura tai järjestelmä ole totuutta korkeampi.

Totuus sellaisenaan on yksi. Kuitenkin totuus ilmenee useina käsitteinä ja toisiaan täydentävinä toimintoina. Otamme tässä kolme sellaista suurta elämän totuutta, jotka huomaamme sekä piilevän että asteettaisesti ilmenevän kaikkien aikojen suurissa uskonnoissa. Ensimmäinen on se, että me ihmisetkin olemme kehittyviä olentoja, ja että kehityksemme edellyttää tietoista pyrkimystä pois kaikesta pahasta, pyrkimystä kaikkeen hyvään. Päämäärämme on kasvaminen inhimillis-jumalallisen tajunnan täydellistymiseen. Ihmisyydessämme meidän on kasvaminen kohti mestariutta, kohti taivaallisen Isän täydellisyyttä; niinkuin Vuorisaarnassa nimenomaan sanotaan.

Toinen kaikissa suurissa uskonnoissa piilevä ja asteettaisesti ilmenevä suuri totuus on se, mikä ilmaistaan sanoilla: syy ja seuraus. Tämä on syyn ja seurauksen laki, mikä teosofiassa ilmenee karman nimellä: mitä ihminen kylvää, sitä hän niittääkin. Karman viisaus ilmenee toiminnan täydellisyytenä jumalallisessa luonnossa. Esim. ohdakkeen siementä emme kykene millään "käsitteilyllä" muuttamaan sellaiseksi, että se kylvettynä kasvaisi nisua. Laji synnyttää lajiaan, ja vain jatkuvan pyrkimyksen kautta päästään kehityksessä eteenpäin, päästään ikäänkuin hapatuksen tavalla. Ihminen on kutsuttu saavuttamaan Isän täydellisyys ja merkitsee se, että hän on kutsuttu saavuttamaan sellaisen tiedon ja taidon, että hän osaa toimia sopusoinnussa jumalallisen luonnon kanssa. Ihmisen täydellistymiseen kuuluu, ettei hän aiheuta epäsointua jumalallisessa luonnossa. Syyn ja seurauksen laki ohjaa siihen suuntaan, että kaiken aiheuttamansa epäsoinnun ihminen on jälleen-saattava sopusointuun. Sitä sanotaan karman lunastamiseksi, syntien soveltamiseksi.

Kolmas kaikissa alkuperäisissä uskonnoissa piilevä ja ilmenevä suuri totuus on jälleensyntymisen aate. Kaikki elämä, niin kasvi- kuin eläin- ja ihmiskunnassa etenee kehityksessään siten, että se kulkee läpi yhä toistuvien ruumistusten. Niinpä ihminenkin persoonallisena olentona syntyy ja kuolee yhä uudelleen. Kuoltuaan ihminen läpikäy henkilökohtaisen tuomion, puhdistuksen kiiras-tulen ja persoonallisen taivaan. Aikanaan korkeammasta minästä syntyy uusi persoonallisuus, joka perii edellisten ruumistusten hyvän ja huonon kylvön. Juuri täten ihmi-

sellä on tilaisuus jatkuvaan pyrkimykseen, kehittämiseen ja täydellistymiseen.

Kaikki tällainen tutkiminen kuuluu teosofisen työohjelman toiseen kohtaan. On päästävä selville siitä, mitä suuret tietäjät ennen meitä nykyisen ajan ihmisiä ovat elämästä kokeneet, tietäneet ja opettaneet. Vasta sitten alkaa varsinainen omakohtainen tutkiminen. Ja niin tulemme ohjelman kolmanteen kohtaan. Se on syventymistä tuntemattomiin luonnon lakeihin ja ihmisen salaisiin voimiin; se on etsimistä ikuisen elämään vievää tietä, joka kasvattaa ja kehittää ihmisessä veljeuden henkeä.

Tässä ei siis enää ole kysymyksessä passiivinen veljeys, pahantekemättömyys. Veljeys tulee nyt toiminnalliseksi ja myönteiseksi. Se on ihmisyyden toiminnallista toteuttamista. Se on Lain toteuttamista siten kuin sen toteuttaminen sisältyy kahteen yleiseen neuvoon. 1: Rakasta Jumalaa, sisäistä henkesi Isää ensin ja yli kaiken ja 2: Rakasta lähimmäistäsi sillä rakkaudella jolla Jumala, Kristus, Mestari sinua rakastaa.

Tämän kolmannen ohjelmakohdan toteuttaminen aivan kuin itsestään edellyttää, että meillä on, tai että me tietoisesti pyrimme elävään suhteeseen Mestariin. Meillä tulee olla käytännöllisesti elävä suhde Vuorisaarnan Mestariin ja omaan korkeampaan itseemme. Ja lopulta myöskin — jos mahdollista — elävä suhde ruumiillisesti keskuudessamme elävään Mestariin; joka viimeksi mainittu suhde on kaikkein vaikeimmin löydettävissä ja järjestettävissä.

Näin tehden rakennamme pysyvälle perustukselle. Se ei ole enää rakentelua kuoleman vyöryvälle hiekalle, vaan ikuisen elämän kalliolle; joista kahdesta perustasta ja niille rakantamisesta Vuorisaarnassa nimenomaan puhutaan.

II

JOBIN TARINA.

Tämän kirjan nimenä on "Paratiisin taru." Mutta ennen siirtymistämme siihen aiheeseen pysähdymme ensin vielä Vanhassa Testamentissa esiintyvään Jobin tarinaan. Sillä tämä tarina on yhtä opettavainen ja yhtä ajankohdainen nykyään kuin se on ollut tuhansia vuosia sitten. Milloin tahansa yksityinen ihminen tai kokonainen kansa voi joutua Jobin asemaan ainakin siten, että se joko kovasti menestyy tai menettää kaiken.

Jobilla on seitsemän poikaa ja kolme tytärtä, ja ylöns paljon muuta rikkautta. Hän on uskonnollinen, Jumalaa pelkäävä, rehellinen, vilpitön, joka ei ketään petä.

Jumala tai jumalat sensijaan joutuvat omituiseen valoon. Jobin tarinan runoilija panee heidät melkein pä vehkeilemään Jobin selän takana. Ja niin Job menettää kaiken rikkautensa, vieläpä poikansa ja tyttärensä neljässä onnettomuudessa, joista kustakin vain yksi palvelija pääsee Jobille asiasta ilmoittamaan. Ja kaiken lisäksi Job

saa ruumiiseensa jonkunlaisen spitaalini, tavattoman tuskallisen taudin.

Kaiken tämän Job kestää nurkumatta.. Mutta sitten saapuvat kolme ystävää Jobia tervehtimään ja lohduttamaan. Ja heidän lohdutuksensa on siten opettavaisen syyttävää, että Job siihen lopulta tuskastuu ja väsyä, jolloin hän kiroo syntymäpäivänsä ja elämänsä.

Vihdoin tulee neljäs ystävä, nuorin, joka nuhtelee noita kolmea ystävää ja myös Jobia sillätavoin, että Job rauhoittuu ja myöntyy kohtaloonsa. Tämän jälkeen Herra näyttäytyy Jobille, ja Job saa takaisin terveytensä, poikansa ja tyttärensä ja kaiken rikkautensa.

Tällainen on tarina pääpiirteissään. Pekka Ervast antoi siitä erittäin keskeisen esityksen eräässä esitelmässään kesäkursseilla Jyväskylässä 1929. Se on julkaistu kirjassa "Ruusu-Ristin syntysanat Suomessa". Siitähän sen voi jokainen lukea. Nyt aijomme käyttää paria muuta avainta. Ensin kuitenkin lyhyt selostus mainitusta P. E:n esitelmästä. P. E. sanoo: kun Mestarit observatorioistaan katselevat tätä ihmiskuntaa, niin on se kuin yhtä suurta pimeyttä. Sillä vaikka ihmiset alemmassa älyssään olisivat hyvinkin kehittyneitä, on tämä heidän älynsä valo, katsottuna henkiseltä kannalta, kuitenkin kuin pimeyttä. Vain siellä täällä ihmiskunnan pimeällä valtamerellä saattaa syttyä pieni valo, pieni tähti. Se syttyy silloin, kun joku ihminen herää henkisesti, kun hänen korkeampi järkensä alkaa valaista. Siihen tähteen, näin syttyneeseen valoon Mestarit alkavat kiinnittää huomiota. Sillä heidän tehtävänsä on auttaa ihmisiä. Niinpä tuon ihmisen luokse lähetetään se Mestari, jolla jo entisyydestä on suhteita siihen sieluun. Silloin sielu joutuu

jotenkin koetukselle. Se kuuluu asiaan. Se on välttämättömyyttä. Ja samalla se on kuitenkin kuin armonosoitus tuota sielua kohtaan. Mestarin on mentävä hänen luokseen, ja ikäänkuin pistettävä hänen sielunsa heikkoon kohtaan. Siitä seuraa purkautuminen. Joko ihminen menettää maallisen omaisuutensa, niinkuin kävi Jobille, tai häntä kohtaa vaikea sairaus, niinkuin Jobille myöskin kävi. Tai sitten hänen alitajunnastaan purkautuu joku valtava intohimo, ärtyisyys tai muuta saastaa, jota ihminen aikaisemmin on alitajuntaansa painanut. Jos ihminen on heikko, silloin hän säikähtää ja perääntyy. Mutta kun ihminen on riittävän kypsä, silloin hän ymmärtää — niinkuin Job lopulta ymmärsi — että tämä kaikki on ollut hänelle avuksi ja siunaukseksi. Sillä nyt hän vapautuu jostain vanhasta ja hän voi alkaa uutta, syvempää ja henkisempää elämää, elämää ja työtä Mestarin kanssa, Mestarin johdolla. Näin Pekka Ervast on syvällisesti valaissut Jobin tarinaa, käyttäen sen tarinan keskeisintä ja tärkeintä pääavainta. Kiitollisina tästä voimme nyt edelleen syventyä samaan tarinaan käyttämällä paria muuta avainta.

Ottakaamme eräs ”jobinposti”, joka jääväämättä kohtaa jokaista ihmistä. Se on ruumiillinen kuolema. Silloin ihminen menettää kaiken sen, mikä kuuluu hänen persoonalliseen elämäänsä. Onkin merkillistä, että tämän jääväämättömän tosiasian edessä ihmiset yleensä elävät kuin pimeällä meren selällä, vieläpä pussi päässä. Heillä on varmuus siitä, että heidän on kuoltava, vieläpä niin, että he yleensä eivät voi mitään sille, vaikka se tapahtuisi jo huomenna, tai vaikkapa tänään. Ja silloin heidän on luovuttava kaikesta maallisesta rikkaudesta, pojista ja tyttäristä, yhteiskunnallisista asemista, kaikesta siitä mikä

on kuulunut tai muodostanut heidän kuolevaisen persoonallisuutensa. Mutta tästä varmuudesta huolimatta he yleensä tyytyvät elämään juuri vain tuota tavallista, joko karkeammin tai hienostuneemmin itsekästä, persoonallista, kuolevaista elämää. Ei siis ole ihme, jos Mestarit observatorioistaan ihmiskuntaa katsellessaan näkevät vain kuin pimeydessä läikkyvän ihmismeren. Vaikka ihmiset jo olisivat uskonnollisiakin, on heidän järkensä kuitenkin niin pimeä, että he siitäkkin huolimatta saattavat osallistua jopa ihmisten tappamiseen, sotiin ja teloituksiin.

Mutta menkäämme eteenpäin. Jos otamme Jobin seitsemän poikaa ja kolme tytärtä symboleina, niin mitä ne merkitsevät? Yhdellä tavalla seitsemän poikaa ovat ihmisen seitsemän periaatetta. Kaikki seitsemän periaatetta voivat tulla aktiivisiksi, siis poika- eli miesluonteisiksi. Kuitenkin kolme korkeampaa periaatetta ovat yleensä vielä ihanteina, ei aktiivisesti toiminnallisia. Ja koska ne yleensä eivät vielä ole aktiivisia, vaan ikäänkuin naisellisen passiivisia, jotka ihanteina kannustavat päivätietoista minää, niin siksi niitä — toistaiseksi — voi hyvinkin sanoa tyttäreiksi. Muistammehan kuinka pyhien kirjojen tarustoissa tytär yleensä edustaa ihannetta. Niinpä Kalevalassakin Pohjan Tyttö on se ihanne, jota sankarit ansiotöillään tavoittelevat.

Neljä alemmaa periaatetta: fyysillinen, eetterinen ja astraalinen ruumis ja persoonallinen minä purkautuvat kuolemassa ja kuolemantakaisessa elämässä. Niinpä Jobille tulee neljä onnettomuuden sanantuoja. Sen Job kestää rauhallisesti. Sillä kunnollinen ihminen yleensä suhtautuu kuolemaan rauhallisesti — vaikkakin hän samalla on yllätynyt siitä, kuinka turhaa kaikki on ollut.

Mutta ruumiillinen elämä ei olekaan kaiken loppu: alkaa elämä tuonelassa, puhdistuksen kiirastulessa. Siellä esiintyvät nuo neljä ystävää, jotka tulevat Jobia lohduttamaan. Kolmeen ensimmäiseen ystäväänsä Job aivan kylästy, tuskastuu, jopa tuomitsee koko elämänsä. Vasta neljäs saa Jobin mielen muuttumaan.

Kysymme nyt: mitä ovat nuo kolme tuskastuttavaa ystävää? Vastaamme: ne ovat ne kolme asiaa eli kohdetta, joihin ihminen maallisessa elämässään suhtautuu kolmen prinsippiinsa: fyysillisen, eetterisen ja astraalisen ruumiinsa välityksellä. Ne kolme kohdetta ovat: talouselämä, sivistyselämä ja valtioelämä. Nämä ovat ne kolme asiaa, joiden kanssa ihmiset yleensä puuhaavat.

Yksi näistä kohteista on siis talouselämä. Kuolemassa kaikki sen saavutukset jäävät. Tuonelan kiirastulessa on siitä vain muisto järeillä. Juuri tuo muisto on yksi niistä ystävistä, joka tulee Jobia tervehtimään ja lohduttamaan. Se on Jobin oma siveellinen tajunta, omantunnon ääni. Se on nyt suunnattomasti herkempi kuin maallisen elämän aikana. Job ei pääse mihinkään siitä, että hänen on muistettava ja tehtävä omantuntonsa edessä tiliä siitä, millainen oli hänen suhteensa talouselämäänsä. Hän joutuu punnitsemaan suhdettaan talouselämäänsä kahdella punnuksella ja ikäänkuin objektiivisesti: kumpi painoi enemmän, sekö, että sinulla oli paljon tavaraa, vaiko se, että olit ihminen? Olithan kuullut Mestarin sanovan — tai vaikket olisi ulkoisesti kuullut, niin sinä ainakin aavistellen tajusit —, että ihminen ei elä vain leivästä, vaan jokaisesta sanasta, mikä tulee Jumalan suusta. Ja sen sanan sinä aavistellen tajusit omassatunnossasi. Annoitko siinä taloudellisten arvojen palvella Jumalan valtakunnan

asiaa? Muistitko ja noudatitko neuvoa: etsikää ensin Jumalan valtakuntaa, niin kaikki muu tulee siinä ohella vähemmällä puuhalla? — Eikä tuo ystävä, lohduttaja, omantunnon ääni, alistu minkäänlaiseen kompromissiin. Se on järkähtämätön. Se pitää kiinni siitä, että ihminen on ihminen, ja ihmisyyttä ei saa pettää, ei aliarvioida, ei aineellisuuden hernerokkaan myydä. Eikä vainajalla kii-rastulessa ole mitään ulospääsyä, ei rauhaa niin kauan, kun hän vähänkin puolustelee elämän totuuden edessä.

Sitten tulee toinen ystävä. Se edustaa eetteriruumiin elämää ja sitä, miten ihminen suhtautui toisiin ihmisiin. Tämä ystävä on heräävä muisto siitä, punnitsiko hän totuuden ja rakkauden mukaisesti suhtautumistaan toisiin ihmisiin. Jos erehdyksiä sattui, oliko hän nopsa antamaan anteeksi toisten ihmisten tekemät virheet? Noudattiko hän omantuntonsa ääntä: Isä, anna meille velkamme anteeksi, niinkuin mekin annamme anteeksi velallisillemme. Oliko hän nopsa sovittamaan, anteeksipyyttämään ja korvaamaan toisille ihmisille mahdollisesti aiheuttamansa loukkaukset? Vai yritti hän nämä asiat unohtaa, painaa villasella, upottaa sielunsa alitajuntaan? Turvautuiko hän vain joihinkin asiattomiin, sivullisiin, sakramenttaalisiin ns. rippi-isiin sensijaan, että olisi nopeasti rientänyt hyvittämään sille ihmiselle, jota loukannutkin oli? Olihan Jumalan ääni sanonut hänen ruumiillisille korvillensa tai omassatunnossaan: ”jos tuot uhri- lahjasi alttarille ja siellä muistat veljesi olevan jotakin sinua vastaan, niin jätä sinne lahjasi alttarin eteen ja käy ensin sopimassa veljesi kanssa, ja sieltä tullessasi uhraat antimesi”. Kokemus sanoo, että kun ihminen niin tekee, kun hän menee loukkaamansa ihmisen luo ja sovittaa

rikkomuksensa, niin kevyet ovat hänen askelensa kotiinsa palatessaan.

Edellisiin kahteen ystävään liittyy kolmas. Käytännöllisesti tämä kolmas ystävä edustaa ennen kaikkea persoonallista kunniaa ja valtaa; jota Jobilla myös oli — ansiosta kylläkin — aivan ylenmäärin. Kuinka paljon ihmiset vaihettavatkaan ihmisyytensä, Jumalansa, maailman kunniaan ja valtaan! Kuolemassa se kaikki on mennyt, luhistunut. Kuolemanjälkeisessä tuonelassa siitä on vain muisto jälellä. Yleensä kiusallinen muisto. Maallisessa elämässä himo sokaisee ihmiset. Siksi he eivät kykene oikein suhtautumaan sellaisiinkaan asioihin kuin kunniaan ja valtaan. Kun heidän kohtalonsa on sellainen, että heillä ei ole erikoista arvoasemaa, silloin he ovat tyytymättömiä, katkeria, kapinallisia. Kun taas valta joutuu heidän käsiinsä, silloin he yleensä käyttävät sitä väärin. Jeesus nimenomaan varoittaa ottamasta kunniaa toisilta ihmisiltä. Pekka Ervast taas sanoo, että valta kuuluu yksin Jumalalle. Ihmisen täytyy oppia elämässään sanomaan: tapahtukoon sinun tahtosi, Isä, eikä minun. — Kuolemanjälkeen seuraa totuudenmukainen tilinteko. Ihmiset yleensä kuolemanjälkeisessä kiirastuksessa ovat siinä suhteessa Jobin asemassa, että nuo kolme ystävää heitä ankarasti ojentavat. Job aivan tuskastuu, syyttää kohtaloaan ja elämän ankaruutta. Koko elämä oli vain onnettomuutta. Parempi olisi ollut, ettei olisi syntynytäkään.

Saapuu sitten neljäs ystävä, nuorin joukosta. Miksi hän on nuorin? Se on siksi, että me tulimme inhimilliseksi minuuksiksi yleensä vasta tässä nykyisessä neljännessä luomispäivässä. Ja neljäs ystävä erikoisesti edus-

taa tätä päivätietoista minuutta. Kolme edellistä ystävää ovat vanhempia, sillä tavallaan he edustavat meissä kolmen varhaisemman luomispäivän perintöä, niitä aatteita, jolloin kuljimme läpi kivennäis-, kasvi- ja eläinasteen. Tältä kannalta katsoen nuo kolme edellistä ystävää eivät oikeastaan kykenekään Jobia auttamaan. Siihen varsinaisesti kykenee vasta neljäs, nuorin ystävä. Tämä siksi, että neljäs ystävä edustaa varsinaista ihmistä, inhimillistä, päivätietoista minuutta. Onnettomuuksiensa ja menetyksiensä jälkeen ihminen voi nöyrtyen ymmärtää, että kaikki nuo menetykset sellaisinaan eivät ole olleet jotain pahansuopaa rangaistusta, vaan oikeastaan ne ovat olleet vapautumista jostain alemmasta tehtävästä, jotta ihminen olisi tilaisuudessa liittymään johonkin ylempään, sellaiseen, mikä varsinaisesti kuuluu ihmiselle.

Tähän huomioon, tähän kaikesta luopumiseen, tähän ratkaisevaan kannanottoon elämä ihmistä yleensä kannustaa. Mutta enemmänkin ihmiset antavat alemman: eläimille, kasveille ja kivennäisille kuuluvan elämän niin lumota itsensä, että he perin hitaasti ymmärtävät tuon suuren ja ratkaisevan totuuden: ensin Jumalan valtakunta, ja sitten muu seuraa siinä mukana vähemmällä puuhalla. Sentähden ihmiset saavat yhä uudelleen pakollisesti kuolla ja jälleensyntyä tänne maiseen elämään. Sillä jotta ratkaisu olisi pätevä, on se nimenomaan tehtävä täällä ruumiillisessa elämässä. Kuolemantakaisessa elämässä ratkaisu on pakollinen. Siellä ihminen pikemmin nöyrtyen myöntää ja ymmärtää, että sellainen on elämän meno. Niin tapahtui Jobille; jos nim. katselemme Jobin tarinaa tällä avaimella avattuna. Niinkuin Job lopulta tapasi Herran, Mestarin, samoin vainaja lo-

pulta persoonallisuutena kuolee, ja sitten kuitenkin yhtyy omaan korkeampaan minäänsä. Hän yhtyy korkeampaan minäänsä mikäli on totuuden ja rakkauden elämää kunioittanut ja käytännöllisesti huomioon ottanut. Korkeammasta minästä lähtee sitten kuin säde, joka synnyttää uuden persoonallisuuden lapseksi maan päälle. Ja niin kaikkien aikojen Job saa jälleen seitsemän poikaa ja kolme tyttärtä. Hänellä on jälleen seitsemän perinnettä aktiivisena mahdollisuutena, joista kolme korkeampaa innoittavina ihanteina.

Seuraamme vielä uutta persoonallisuutta noiden kolmen tyttären kannalta. Pyhien kirjojen esityksissä — niinkuin jo edellä puhe oli — tytär useasti edustaa tavoiteltavaa ihannetta. Niinpä Kalevalankin sankarit tekevät monia ja vaikeita ansiotöitä saavuttaakseen Pohjan Tytön. Ihanne on yksi, niinkuin Jumala ja meidän taivaallinen ihmisemmekin on yksi, mutta kuitenkin Jumala ja meidän taivaallinen ihmisemme esiintyy kolmena. Jumala ilmenee Isänä, Poikana ja Pyhänä Henkenä, ja taivaallinen ihmisemme aatma-buddhi-manaksena.

Taivaallinen ihmisemme ei ole miehellinen eikä naisellinen missään sukupuolisessa merkityksessä. Se on pikemminkin miesnaisellinen. Mutta kun tavallisessa elämässä mies edustaa aktiivisuutta ja nainen passiivisuutta ja kun taivaallinen ihmisemme ei vielä ole aktiivisesti toimiva tavallisessa elämässä, vaan odottaa innoittavana ihanteena, niin sentähden kolminaista taivaallista ihmistämme sopii kyllä — noin kuvaannollisesti — puhutella kolmena tyttärenä. Tietysti nuo kolme ovat aktiivisia omassa maailmassaan, ja niiden on tullava aktiivisiksi myös tässä päivätietoisessa elämässä. Siksi Jobillakin

mainitaan olevan seitsemän poikaa, eikä vain neljä. Jobilla on yhteensä 10 lasta, vaikka niitä todellisuudessa olisikin vain seitsemän, neljä alempaa ja kolme ylempää, sillä kolme ylempää on tässä tapauksessa otettava kaksinnettuina, miesnaisellisina.

Kysymme nyt: mitkä ovat ne ansiotyöt, joihin ensimmäinen taivaallinen tytär meitä innoittaa? Ne ansiotyöt ovat — kun otamme ne ilman symboleja —: vilpittömyys, rehellisyys, luotettavuus, uutteruus. Se tytär ei antaudu laiskottelevalle vetelehtijälle, ei vilpilliselle, ei petolliselle, epärehelliselle. Kun me sensijaan pyrimme uutteruudessa totuudellisuuteen, rehellisyyteen, luotettavuuteen, silloin tuo ensimmäinen taivaallinen tytär meitä myös siinä pyrkimyksessämme neuvo, tukee ja auttaa. Siis niinkuin Pohjan Tyttö neuvoi, tuki ja auttoi vilpittömän rehellistä ja uutteraa Ilmarista. Jos teemme erehdyksiä, silloin samainen tytär herättää meissä katumusta ja innoittaa korjaamaan erehdyksemme. Onkin puhuttu ”katumuksen tyttäristä”. Niinpä Jobista kerrotaankin nimenomaan, että hän oli rehellinen ja vilpitön mies, joka ei ketään pettänyt. Vieläpä hän rukoili lastensakin puolesta, jos he mahdollisesti olisivat unohtaneet totuuden.

Toinen tytär on puhtaan, epäitsekkään lempeyden, myötätunnon, rakkauden innoittaja. Sen varsinaiseen läheisyyteen ihminen ei pääse ilman ensimmäisen tyttären suositusta. Mutta kun ihminen tämän toisen tyttären lähelle pääsee, silloin se auttaa ihmistä pääsemään kaikesta kateudesta, ahdasmielisyydestä, suvaitsemattomuudesta — jotka alhaiset taipumukset seuraavat ihmistä melko pitkälle hänen vakavissakin pyrkimyksissään. Senhän osoittaa henkistenkin liikkeitten historia. Toinen

tytär auttaa vakavaa pyrkijää sellaisista taipumuksista ja ominaisuuksista pääsemään. Se auttaa meitä heräämään puhtaaseen veljesrakkauteen, siinä kasvamaan, kokemaan ja vahvistumaan.

Kolmas tytär on saavutettavissa vain kahden edellisen suosituksella. Hänen avullaan meille annetaan — kuten muinoin Pietarille — taivasten valtakunnan avaimet. Kolmas tytär auttaa meitä siihen tiedon ja taidon valtaan, että me saamme täyttää ja ilmentää taivaallisen Isämme tahtoa, tietoa ja viisautta henkisesti luovassa ja palvelevassa työssä. Ihmisille annetaan kyllä valtaa, mutta sangen pitkälle he sitä valtaa väärinkäyttävät. Senhän osoittaa kirkkojen ja henkisten liikkeitten historia. Kolmas tytär auttaa meitä käyttämään valtaa oikein, totuuden ja palvelevan rakkauden mukaisesti. Mestarius piilee tässä vallan käyttämisen taidossa. Meidän on opittava asennoitumaan Jeesuksen tavalla: tapahtukoon sinun tahtosi, Isä, eikä minun.

— — —
Lopuksi katsomme Jobin tarinaa vielä kansalliselta kannalta. Kokonainen kansa saattaa joutua Jobin asemaan joko siten, että se kovasti menestyy, tai että se luhistuu. Niinpä Eurooppa oli aikaisemmin siinä asemassa, että se oikeastaan hallitsi ja johti ihmiskunnan tavallista elämää. Mutta parhaallaan varsinainen Eurooppa viruu verissään ja maahan lyötynä.

Mutta rajoittukaamme Suomeen. Vielä äsken olimme vauras ja hyvinvoipa kansa. Taloudellisesti meillä oli ns. kultakanta. Valtiona me olimme kansainvälisesti kunnioitettu kansa. Kulttuurimme oli samoin kansainvälisesti arvossa pidetty. Nyt meillä on kaikesta tuosta vain

muisto jälellä. Olemme paljon menettäneet. Nuo kolme neuvovaa ystäväämme ovat taloudellinen, valtiollinen ja sivistyksellinen omatuntomme. Kolminainen omatuntomme se aivankuin kuukustelee, neuvoo ja ohjentaa meitä. Me kukaties yritämme Jobin tavalla pitää puoliämme selittämällä, kuinka rehellisesti ja kunniallisesti me aina olemme menetelleet. Valtiona olemme aina sitoumuksemme täyttäneet, velkamme maksaneet. Emme ole ketään pettäneet, emme kenellekään vääryyttä tehneet. Siis aivan niinkuin Jobkin arveli, että häntä aivan syyttä kiutsataan ja koetellaan. Mutta nuo kolme ystävää pitävät itsepäisesti kiinni siitä ajatuksesta, että Jobin on täytyntä olla jossain suhteessa jumalaton, sillä muuten hänelle varmaankaan ei olisi käynyt niinkuin on käynyt.

Sitten tulee neljäs, nuorin ystävä. Hän nuhtelee sekä kolmea edellistä, vanhempaa ystävää, että Jobia. Tämä neljäs ystävä on varsinainen henkinen valiojoukko, ja sen johtava ääni omassatunnossamme. Tästä joukosta ja sen merkityksestä kansalle ja ihmiskunnalle puhuvat sekä Jeesus Kristus että Pekka Ervast. Puhuessaan seuraavasta suuresta Jumalan Pojan tulemisesta Jeesus mm. sanoo: "silloin on oleva suuri ahdistus, jonka kaltaista ei ole ollut maailman alusta hamaan tähän asti eikä milloinkaan tule". Ja hän lisää: "ellei niitä päiviä olisi lyhennetty, ei mikään liha pelastuisi, mutta valittujen tähden ne päivät lyhennetään". Pekka Ervast taas — mm. puhuessaan kolmesta parlamentista, jotka johtavat talouselämää, valtioelämää ja sivistyselämää — puhuu neljänestä ryhmästä, henkisestä valiojoukosta, joka ei osallistu minkään parlamentin toimintaan. Hän puhuu sellaisesta valiojoukosta, jolla on välitön suhde Mesta-

reitten Valkoiseen Veljeskuntaan ja sanoo, että niinkuin hengitys on ruoansulatuksen, verenkierron ja hermoston ohella neljäntenä itsenäisenä toimintana välttämätön, samoin tuollainen valiojoukko neljäntenä ryhmänä on välttämätön kansan elämälle. Ellei sellaista valiojoukkoa ole, niin kansa on aikanaan tuomittu kuolemaan.

Jos nyt hiukan syvennymme tähän valiojoukkoasiaan, niin huomaamme senkin olemassaolossa eräitä asteita. Ensimmäinen aste on se, jolloin tuota valiojoukkoa ei ole, ja silloin kansa on aikanaan tuomittu kuolemaan. Toinen aste muodostuu, kun tuollainen valiojoukko on, mutta se on jäänyt tai kutistunut liian pieneksi. Silloin kansa joutuu ns. *via doloralle*, kärsimysten ja marittyriuden tielle. Kolmas aste muodostuisi, jos valiojoukko olisi — mahdollisuksiensa mukaisesti — riittävän suuri. Silloin kansassa tapahtuisi voittoisa uudestisyntyminen, ja se kansa alkaisi suoralta kädeltä uuden, inhimillisemmän sivistyksen, sellaisen, joka ei perustuisi aseellisuuden voimaan.

Nyt on sanottava, että tällaista kolmannen asteen kansaa ei vielä — ei ainakaan toistaiseksi — ole onnistuttu luomaan. Mutta siihen pyritään. Ja Suomi on ollut erikoisesti tässä suhteessa kokeella. Meillä on uudemmassa historiassamme tässä suhteessa ainutlaatuinen kokemus. Ns. routavuosina me olimme saavuttamaisillamme käytännöllisen yhteyden ensimmäiseen noista kolmesta edellä puheenaolleesta taivaallisesta tyttärestä. Me luotimme oikeuden ja totuuden jumalattareen. Me asetuimme väkivaltaan passiivisen vastarinnan kannalle. Tuo ensimmäinen noista kolmesta tyttärestä auttoi meitä, niin että me vapauduimme sekä omasta että ulkoisesta väkivallan

voimasta, armeijasta. Me vapauduimme ensin omasta armeijastamme ja sitten, joulukuussa 1917, myöskin vieraasta. Tulimme valtiollisesti itsenäiseksi kansaksi. Niinhän P. E., tuon henkisen valiojoukon itseoikeutettu johtaja sanoikin, että meidän on voitettava vaikeutemme ensin sisäisesti, ja sitten ulkoisestikin.

Mutta sitten tapahtui hajaannus P. E:n johtamassa henkisessä valiojoukossa. Hän joutui syrjään teosofisessa liikkeessä ja teosofisessa työssä. Niin tahtoivat monet vaikutusvaltaiset jäsenet P. E:n johtamassa joukossa. Ja kun näin oli tapahtunut henkisessä valiojoukossa, silloin emme kansanakaan osanneet pysyä uskollisina routavuosien ihanteelle. Kansa aivankuin hullaantui noista saavutetuista suurista voitoista. Kesti vain pari viikkoa P. E:n syrjään joutumisesta, kun alkoivat sisäiset mellakat Turussa ja vähän kaikkialla. Ja parin kuukauden kuluttua puhkesi sisäinen kansalaissota.

Näin osoittivat historialliset tapahtumat tosiksi suuren Opettajamme P. E:n useaan kertaan lausumat sanat, että niinkuin ensin tapahtuu henkisessä valiojoukossa, niin sitten tapahtuu kansassa.

Sisällinen sota avasi aikoinaan mahdollisuuden ulkoiselle sodalle. Kuitenkin sekin kaikki olisi ollut vältettävissä, jos henkinen valiojoukko myöhemmin olisi osannut pysyä tehtävänsä tasalla. Mutta henkinen valiojoukko ei myöhemminkään kyennyt tehtävänsä suorittamaan. Tehtävämme olisi ollut keskittyä tietoisesti työhön Jumalan valtakunnan puolesta. Keskitetysti sanoen: tehtävämme oli tukea P. E:n työtä siveellisesti ja taloudellisesti. Mutta sitä emme riittävässä määrässä ja varattujen mahdollisuuk-

siemme mukaan tehneet. Siksi on käynyt niinkuin on käynyt. Olemme kansana ajautuneet via dolorosa lle, kärsimysten tielle. Emme voi muuta kuin toivoa: jospa neljäs ystävämme saisi meidät Jobin tavalla nöyrytymään totuuden ja inhimillisemmän tulevaisuuden edessä. Se voisi tehdä kansallemme mahdolliseksi uuden päivän avautumisen. Sentähden toivomme työn menestystä neljännelle, nuorimmalle ystävällemme: P. E:n teosofis-kristosofiselle sanomalle ja siinä tehtävälle työlle, suurelle Maailmanuskonnolle.

III

PARATIISIN TARU.

Kertomus Paratiisista on meille tuttu lapsesta alkaen. Sehän sisältyy Vanhan Testamentin luomiskertomukseen. Niinkuin muistamme, esiintyy siinä kaksi luomiskertomusta. Ensimmäisessä kertomuksessa esiintyvät luojina Elohimit, suomennoksessa Jumala, toisessa Jehova, suomennoksessa Herra Jumala. Ensimmäisessä luomisessa Elohimit loivat ihmisen omaksi kuvakseen, täydelliseksi, miesnaiselliseksi. Toisessa luomisessa Jehova loi ihmisen maan tomusta.

Tämän jälkeen Jehova, Herra Jumala, istutti Paratiisin Eedeniin ja asetti sinne ihmisen, jonka hän tehnyt oli. Keskele Paratiisia hän istutti Elämänpuun ja myös hyvän- ja pahantiedon puun. Ihminen sai vapaasti syödä kaikista puista, paitsi ei hyvän- ja pahantiedon puusta; jos siitä söi, oli kuolemalla kuoltava.

Mutta ihminen ei viihtynyt Paratiisissa. Vaikka kaikki eläimet tuotiin hänen eteensä ja hän sai antaa niille ni-

men, ei siitä apua ollut. Niinpä Jehova sitten vaivutti ihmisen sikeään uneen ja kaksinti hänet, niin että siitä tuli kaksi erilaista ihmistä, mies ja nainen.

Tämän jälkeen esiintyy käärme, joka kääntyy naisen puoleen ja saa hänet syömään kielletystä puusta. Naisen esityksestä mieskin tekee samoin. Sen tehtyään molemmat tajusivat alastomuutensa, alkoivat ujostelemaan ja häpeilemään. Niin että oli tuosta käärmeen hommasta ainakin se tulos, että meissä ihmisissä heräsi häpeämisen kyky. Onhan sekin kuin jonkinlainen vartia, joka yrittää estää meitä painumasta eläimelliseen aistillisuuteen. Ehkä silloin olemme herkempiä kuulemaan Herran Jumalan äänen. Niinpä Aatamin ja Eevan häpeillessä näyttäytyy Herra Jumala, nuhtelee molempia. Nainen saa erikoiseksi tehtäväkseen lapsien synnyttämisen kivulla ja tuskalla. Miehen on tehtävä työtä, syötävä leipänsä otsansa hiessä. Vielä Herra Jumala puki heidät nahkavaatteisiin. Senjälkeen ihminen ajettiin ulos Paratiisista ja pantiin Kerubimi välkkyvällä miekalla vartioimaan tietä Elämänpuulle.

Tällainen on kertomus Paratiisista. Sellaisenaan se on lyhyt ja siinä merkityksessä sadunomainen, että siinä kaikki on mahdollista. Mutta H. P. Blavatsky sanoikin, että saduissa, vertauskuvallisissa saduissa, on monasti enemmän viisautta kuin ns. tieteellisissä teoksissa. Täytyy vaan olla avaimia vertauskuvien ymmärtämiseen. Ja mikä on avain? Avain on henkinen kokemus, kokemus ja siitä kasvava tieto. Täytyy olla kulkenut käytännöllisellä tavalla opetuslapsen tietä. On täytynyt sillä tiellä saavuttaa henkinen, järjellinen valistus, jotta — niinkuin Jeesus sanoi — kirjoitukset käyvät ymmärrettäviksi.

Olen näistä asioista puhunut ennen parissa pienessä kirjasessani: "Luominen" ja "Tubal-Kain", joihin tässä viittaen. En nyt puutu asioiden niihin puoliin. Mutta asioita voi katsella monilta puolilta. Sanoihan H. P. B., että pyhiä kirjoituksia voi avata seitsemällä avaimella, ja että jokaista avainta voi vielä kiertää seitsemän kertaa.

Ennenkuin ryhdymme tutkimuksiimme palautamme mieliimme vanhojen gnostikkojen käsityksen näistä asioista. Se käy päinsä tutustumalla Pekka Ervastian "Gnostikot" nimiseen kirjaan. Saamme kuulla, että tämän planeetan silloinen johtaja, Jehova, teki erikoisen yrityksen ihmisten auttamiseksi. Hän valitsi kehittyneempiä ihmisiä, ehkä noin kolmannen osan ihmiskunnasta, kohotti heidät johonkin eteerisempään tilaan tässä ilmapiirissä, puhalsi heihin elävän hengen, so. herätti heissä aavistuksen jostakin korkeammasta elämästä. Ihmiset eivät alunalkuaan olleet samalla kehityksen tasolla. Niinpä gnostikot jakoivat heidät kolmeen luokkaan. Alin luokka olivat ruumiilliset ihmiset, ne jotka ymmärsivät vain ruumiillista elämää. Siis niinkuin meidän aikamme materialistit. Toisen asteen muodostivat sielulliset ihmiset. Niinkuin meidän aikamme sokeasti, umpimähkään uskovat uskovaiset, ne jotka elävät uskonnollisten muotomien ja kirjaimen orjuudessa. Kehittyneemmän kolmasosan muodostivat henkiset ihmiset. Siis niinkuin meidän päivinämme ne, joilla on järjellis-henkinen silmä hereillä ja joilla on mahdollisuus ymmärtää, että kirjain voi kuolettua, mutta henki eläväksi tekee.

Jehova siis herätti noin kolmasosassa ihmiskuntaa aavistuksen inhimillis-jumalallisesta ihanteesta. Hän

asettui heidän käytännölliseksi johtajakseen. Ehtona yrityksen onnistumiseen luonnollisesti oli, että johtajan neuvoa ja ohjausta seurattaisiin. Mutta juuri tässä ratkaisevan tärkeässä asiassa epäonnistuttiin. Sensijaan että oltaisiin kuunneltu johtajan neuvoja, niihin kunnioituksella syvennytty ja kaikella taidolla seurattu, sensijaan alettiin epäillen arvostella. Se oli lankeemus. Ja se lankeemushan yhä jatkuu suhteessa Valkoiseen Veljeskuntaan, suhteessa Mestarin oppiin. Vuorisaarnan oppi on yhä epäilevän arvostelun alaisena kirkkojenkin taholla.

Tämä juuri oli alkuperäinen enkelien lankeemus. Paratiisi-yritys epäonnistui. Eteerisempään tilaan nostettu ihmiskunnan kolmasosa sai palata takaisin muun ihmiskunnan joukkoon. Sukupuolinen lankeemus seurasi ensimmäistä lankeemusta.

— — —

Jätämme edelläsananotun nyt kuin taustaksi ja siirrymme nykyiseen aikaan. Meidän on opittava katsomaan näitäkin asioita avoimin silmin, sellaisina kuin ne luonnossa ovat. Sillä vain totuuden näkeminen, sen omaksuminen ja seuraaminen avaa ihmiselle mahdollisuuksia etenevään elämään tiellä.

Kysymme näinollen: missä ovat nykyään Eedeni, missä Paratiisi? Ovatko ne hävinneet? Ovathan materialistiset tutkijat niitä kovasti etsineet, pääsemättä niistä kuitenkaan selville. Vastaamme suoraan: eivät ne ole olemattomiin hävinneet. Kyllä Eedeni ja Paratiisi löytyvät. Sillä molemmat ovat edelleen tässä meidän ihmiskunnassamme. Eedeni on tämä ihmiskunnan tavallinen elämä: kaikkine nykyaikaisine sivistysmuotoineen. Van-

hoissa Raamatun sanaluetteloissa Eedeni onkin suomen-
nettu: "hekuma". Toisin sanoen Eedeni on nykyään se
ihmiskunnan tavallinen elämä, jossa himo, hekuma, on
innoittajana. Himo eli hekuma esiintyy monissa muo-
doissa: rikkauden, aistillisuuden, kunnian, vallan jne.
himonä. Tavallisessa sivistyksessämme on järki himon
orjuudessa. Sota ja teloitus on se toiminnan muoto, jossa
himo määräävämmiin hallitsee. Muut himon muodot alis-
tuvat palvelemaan sodan ja teloituksen himoa. Kyllä
ihmiset yleensä jo ymmärtävät, että sota, kosto ja teloi-
tukset ovat järjettömyyden voittokulkua. Mutta siitä
huolimatta he keskittävät kaiken taitonsa ja tarmonsä
verinäytelmien jatkuvaan ylläpitämiseen. Siten he elävät
himon eli hekuman hallitsemassa, tärvätyssä Eedenissä.
He hehkuvat ja hekumoivat veritekojen lunoissa. Siten
he ovat Paratiisiin keskuudestaan karkoittaneet ja luon-
nollisen Eedenin turmelleet.

Mikä taas on nykyaikainen Paratiisi? Ankarassa mie-
lessä Paratiisi on Salainen eli Valkoinen Veljeskunta.
Vanhoissa Raamatun sanastoissa Paratiisi oli suomen-
nettu: "Ilotarha". Tämä sopii. Puhuuhan Jeesuskin
ihmisten, vihittyjen opetuslasten muodostamasta puutar-
hasta, jossa Isä on puutarhuri. Tie Paratiisiin on tun-
nettu. Sillä tie Paratiisiin, tai Paratiisin portille, kulkee
omantunnon kautta. Kun kuljemme Mestarin neuvomaa
tietä, silloin tunnemme sisäistä iloa, rauhaa ja vapautta.
Se on sisäistä kosketusta "Ilotarhaan". Sillä Paratiisi on,
niinkuin Jumalan valtakuntakin, sisäisesti meissä. Mutta
Valkoisen Veljeskunnan Keskus on myös — niinkuin
alkuperäinen Paratiisi — hiukan eteerisemmässä olo-
tilassa. Paratiisi on aina siellä, missä Jumalan tahto

vapaasti toteutuu. Sillä Jumalan tahto vaikuttaa jokaisessa ihmisessä, vaikka jokainen ihminen ei vielä täytä Jumalan tahtoa. Kirjallisesti esitettynä Jumalan tahto ilmenee selvemmin Pekka Ervastian uudelleen järjestä-mässä Vuorisaarnassa.

— — —
Näin siis esiintyvät sekä Eedeni että Paratiisi nykyai-kaisessa elämässä.

Nyt kysymme: miten näyttäytyy se seikka, että alku-aan noin kolmannes ihmisistä kohotettiin Paratiisiin? Kyllä tämäkin näyttäytyy. Ehkä useammallakin tavalla. Onhan mainittu, tai kysytty sellaistaikin, että kun kriitillinen hetki tulee, niin kuinkahan suuri osa tästä ihmiskun-nasta saavuttaa tarkoituksensa? Kenties kolmasosa? Sitä emme osaa sanoa. Kuitenkin pitää paikkansa määritelmä, että emme saavuta inhimillistä päämäärää, jos py-sähdymme ruumiillisten tai sielullisten ihmisten tilaan. Saavuttaaksemme päämäärämme on meidän herättävä ja noustava henkisten ihmisten tilaan. Siihen on noustava ja siinä täydellistytävä. Se on ihmisen tie ja päämäärä.

Tämä toteamus sisältyy erääseen toiseenkin kolmi-jakoon. Me ihmiset olemme ruumiillisia, sielullisia ja henkisiä olentoja. Ja tästä vain yksi kolmannes meissä, henki, korkeampi minämme, on tavallisen kehityksemme aikana kohotettu Paratiisiin siinä mielessä, että se elää puhtaan järjen aurinkotasolla, sellaisella tasolla, jonne mikään paha ei voi nousta. Sielullisina ja ruumiillisina olentoina me — tavallisina ihmisinä — elämme alemmassa kolminaismaailmassa, jossa sinään emme ole kuolemattomia. Persoonallisuuksina me kuolemme ja synnymme — niinkuin jo edellä puhe oli — monia kertoja.

Siten meillä on jatkuva tilaisuus kehittymiseen, kuole-mattomuuden saavuttamiseen myöskin sielullisesti. Ja lopulta ruumiillisestikin, vaikkakaan ei aivan tässä kar-keassa fyysisessä ruumiissa, vaan jossain hienom-massa, eteerisemmässä.

Tästä tulemmekin paratiisikertomuksen aivan nykyai-kaiseen ja ruumiilliseen merkitykseen. Sillä todellisuus-dessa Herra Jumala luo ihmisen "maan tomusta" aina silloin, kun ruumiillinen lapsi syntyy. Hänen paratiisinsa on siinä, että hän ei tiedä hyvästä eikä pahasta. Hän elää lapsen viattomuudessa. Näin on totuus, ja siihen meidän on syytä kiinnittää hiukan enemmän huomiota. Lapsi kasvaa oman sisäisen luontonsa, oman karmansa ja vanhempiensa ja ympäristönsä vaikutuksen alaisena.

Vanhempiensa ja kasvattajiensa suulla "Herra Jumala" hänelle ulkonaisesti sanoo, mistä hän saa syödä, mikä hänelle sopii, mikä ei. Sisäisesti taas Herra Jumala puhuu totuuden vaistona, aavistuksena, totuuden tajuna, herää-vänä omantunnon äänenä.

Siten pieni lapsi on asetettu Eedenin Paratiisiin.

Vähitellen esiintyy myös viettelevä käärme, joka yleensä aikaansaa ensimmäisen lankeemuksen. Tämä on se epäkristillinen opetus joka sanoo, että Vuorisaarnan oppi ei suinkaan ole tarkoitettu käytännössä noudatet-tavaksi. Täten tapahtuu jatkuvasti ensimmäinen lankee-mus. Ns. kristillinen kirkko on noin puolentoistatuhannen vuoden aikana esiintynyt johtavana viettelijänä tässä ns. enkelein lankeemuksessa.

Nuoruusiän alkaessa esiintyy viettelevä käärme toi- sessa muodossa. Ja mikä se on? Käärme on sukupuoli-voima, jonka yhteydessä herää myös ihanteellisuus.

Tämä aiheuttaa suuren ja vaikean pulman. Täydellisesti ja suoralta kädeltä sen ovat ratkaisseet sellaiset olennot kuin Jeesus Nasaretilainen ja Pekka Ervast. Heidän totuudellisuutensa ja rakkautensa on jo synnynnäisesti, edellisten ruumistustensa ja jumalanetsimisensä seurauksena ollut niin suuri, että he ovat suoralta kädeltä osanneet ratkaista kaikki pulmat. He ovat osanneet kokonaan vihkiytyä sisäiseen Jumalaan, unohtaa eli voittaa itsensä ja vihkiytyä työhön koko muun ihmiskunnan henkiseksi auttamiseksi. Siten on tie avattu ihmiskunnan nousulle, vapautumiselle, täydellistymiselle. Mutta ihmiskunta yleensä ei vielä oli tietoisesti sille tielle astunut. Yleensä paratiisin taru kaikkine lankeemuksineen vielä toistuu. Kun nuoruusiän alkaessa sukupuolinen käärme herää, kääntyy se meissä — niin miehissä kuin naisissa — äitiprinsiippimme, Eevamme eli tunteemme puoleen. Tunteessaan ihminen antaa huomiotaan sukupuolisen käärmeen houkutukselle. Tunne vaikuttaa älyyn, miehiin eli isyysprinsiippiin. Älykin viehättyy. Ja niin käy, että ihmiset yleensä joutuvat toista sukupuolta olevan vastaavaisuutensa kanssa sukupuoliseen suhteeseen, naisen ja miehen muodostamaan avioliittoon. Se on luonnollista ihmiskunnan kehityksen nykyisessä tilassa.

Nyt meidän on tähän — tavallaan keskeiseen asiaan — kiinnitettävä selvittelevää huomiotaamme. Ajan kannalta se on tehtävä kolmessa asteessa. Muutoin tuskin kykenisimme sitä tekemään joustavasti. Sentähden asiaa on käsiteltävä erikseen menneisyyden, nykyisyyden ja tulevaisuuden kannalta.

Menneisyytemme kannalta — etenkin jos satumme saamaan väläyksiä menneistä ruumistuksistamme —

meillä yleensä itsekullakin — ehkä poikkeuksia lukuunottamatta — on ollut omat heikkoutemme, syntimme, erehdyksemme, lankeemuksemme. Emme niinkään vaan voi lyödä rintoihimme ja sanoa, että minä en olekaan niinkuin muut ihmiset. Menneisyytemme edessä yleensä — taasenkaan ehkä poikkeuksia lukuunottamatta — saamme nöyrtyen tunnustaa velallisuutemme. Tietoisuus menneisyydestämme ei kuitenkaan tarvitse muodostua jarruksemme, vaan pitääköön se meitä nöyrinä elämän ja toisten ihmisten edessä. Niinpä suhteessa menneisyyteemme kuuluukin ojennusnuora: emme saa rüvetä millään tavalla puolustelemaan tekemiämme erehdyksiä. Niiden on annettava olla nöyryyttävinä selviöinä edessämme. Se pitää meitä toisiakin ihmisiä kohtaan ymmärtävinä, osaaottavina, myötätuntoisina.

Tästä tulemmekin nykyisyyteen. Nykyisyys on joka hetki käytettävänäamme, vaikkakin siihen samalla sisältyy menneisyys ja tulevaisuus. Koska nykyisyys on meidän käsissämme, sentähden voimme itsellemme sanoa: menneisyyden erehdykset eivät tarvitse toistua ja jatkua nykyisyydessä. Olimmepa sitten avioliitossa tai yksinään. Ja nykyisyyttämme varten saamme parhaat ohjeet Jeesus Kristukselta ja Pekka Ervastilta. Jeesus Kristus on yksiavioisuuden kannalla. P. E. opettaa aloittamaan ajatusten puhtaudesta. Yksiavioisuus, uskollisuus, puhtaus, siinä ohjeemme nykyisyyttä varten.

Mutta nykyisyyteemme sisältyy myös — niinkuin jo sanoimme — sekä menneisyytemme että tulevaisuutemme. Ja mikä on tulevaisuutemme? Tulevaisuutemme on siinä, että rakkaudessa voitamme sukupuolisuuden. Voimme sanoa, että aviosuhde naisen ja miehen välillä

on lujin suhde ihmisten välillä — ainakin johonkin asteeseen saakka. Huomauttaahan Jeesuskin luomiskertomukseen liittyvästä säännöstä: ”sentähden on miehen luopuminen isästään ja äidistään ja liittyminen vaimoonsa”. Samoin on tietysti vaimon luovuttava isästään ja äidistään ja liittyminen mieheensä. Vieläpä Jeesus lisää: ”minkä siis Jumala yhdisti, sitä älköön ihminen erottaa”.

Nämä siveelliset säännöt luonnollisesti pätevät sukupuolisessa elämässä. Mutta tulevaisuuden ihanne on, että me ihmiset vapaudumme kaksisukuisuudesta. Se tapahtuu kuudennessa juurirodussa. Se taas on jo okkultisesti alkanut, niinkuin P. E. opettaa. Sentähden tuo lause: ”minkä siis Jumala yhdisti, sitä älköön ihminen erottaa”, saa vähitellen ja tulevaisuudessa yhä ratkaisevamminkin toisen, syvällisemmän merkityksen. Voimme kysyä: mitkä kaksi Jumala alunperin yhdisti? Jumala yhdisti miehellisen ja naisellisen prinssiin samaan yksilöön. Tämä tapahtui Mooseksen ensimmäisessä luvussa kerrottussa Elohimistisessä luomisessa. Siinä ihminen luotiin miesnaiselliseksi, ei siis sukupuoliseksi, vaan täydelliseksi, Jumalan kuvaksi. Siihen me olemme jälleen menossa, mutta tietoisesti. Henkisen elämän kaidalla tiellä tulemme jälleen kokonaisiksi, miesnaisellisiksi. Tulemme jälleen siihen, että minkä Jumala on yhdistänyt, sitä ihmiset eivät enää erota. He eivät enää erota itseään miehiksi ja naisiksi, jotka sitten yhtyisivät sukupuolisesti. He elävät kokonaisina, ehjinä, Jumalan poikina, ja ihmisruumiita syntyy jollain uudella, luonnon itsensä keksimällä tavalla.

Voittoisan perustuksen tälle ovat laskeneet Jeesus Kristus ja Pekka Ervast. Valkoisen Veljeskunnan korkeat Vihityt seuraavat voittoisaa esimerkkiä. Ja se on meidän kaikkien tulevaisuuden ihanne.

Tavallaan tämä ihanne ihanteena sisältyy myös teosofisen liikkeen ensimmäiseen ohjelmakohtaan, yleisen veljeyden ytimen muodostamiseen: katsomatta mm. sukupuoleen. Meitä opetetaan kasvattamaan itseämme sukupuolettomaan veljesrakkauteen. Veljesrakkaudessa meitä opastetaan voittamaan persoonallisen onnen kaipuamme. Meitä opastetaan liittymään Jumalaan, henkemme Isään, ja yhdessä Mestarin kanssa rakastamaan ja uhrautuen palvelemaan ihmiskunnan henkistä kehitystä.

Näin on meille selvinnyt kolmeasteinen suhteemme Paratiisiin sukupuolikäärmeeseen. Menneisyytemme järjestyminen vaatii, ettemme puolustele tekemiämme erehdyksiä. Nykyisyytemme ojennusnuora on yksiavioisuus, uskollisuus ja puhtaus. Tähän sisältyy tulevaisuus veljesrakkautena, jossa sukupuolisuus voitetaan. Suuret Mestarit ovat jo saavuttaneet voiton, ykseyden. Heidän voittonsa meitä rohkaisee ja kannustaa.

— — —

Otamme vielä yhden paratiisikertomukseen sisältyvän asian. Siinä sanottiin, että tottelemattomuudesta seuraa kuolemalla kuoleminen.

Tästä oli jo edellä puhetta. Sanoimme, että tavallisessa elämässä on kaksi kuolemaa. Ensin on ruumiin kuolema. Sitten tulee sielun kuolema kiirastulen ja persoonallisen taivaselämän jälkeen. Tämän jälkeen seuraa

uuden persoonallisuuden syntyminen korkeammasta minästä.

Mutta kuolemalla kuolemisella on muitakin merkityksiä. Ne ovat tekemisessä uhrin kanssa. Ja uhria on alempaa ja ylempää laatua. Tottelemattomuus johtaa alaspäiseen uhriin, sellaiseen uhriin, jossa ihminen asetteeltaisesti loittonee ihmisyydestään. Tämä ottaa veriuhrin muodon. Sellainen on sota, sotilasuhri. Toisena seuraa kosto: sotilaan tilalle astuu pyöveli. Se on toinen kuolema. Voimme lisätä, että tottelemattomuuteen vajonneiden kirkkojen papisto osallistuu molempiin näihin veriuhreihin. Niinpä nämä verikuoleman kaksi astetta ovatkin saavuttaneet yhä valtavammat mittasuhteet. Omalla tavallaan se todistaa, kuinka jyrkästi ihmiskunta on vajonnut tottelemattomuuteen.

Mutta jumalalliseen ohjelmaan kuuluu, että palaamme tottelevaisuuden tielle ja siten voitamme kuoleman. Tässä voitossa huomaamme samoin kaksi suurta astetta. Ensimmäinen aste on siinä, että tietoisesti irroittaudumme sotaan ja teloitukseen johtavalta tieltä. Tällainen luopuminen on meille mahdollinen, sillä jo Buddha teki niin, ja siten avasi meille saman mahdollisuuden. Me voimme luopua kaikesta muusta, paitsi ei karmallisista velvollisuuksista. Vapautuvan aikamme ja voimamme me käytämme jumalallisen viisauden tutkimiseen. Siinä on meillä pohjana P. E:n uudistama Vuorisaarna. Ja valistavana apunamme teosofis-kristosofinen kirjallisuus yleensä.

Tämä on ensimmäinen aste vapautumisessamme kuoleman tieltä. Toinen aste on siinä, että meidän on — vastakkaisesti kuolemalle — synnyttävä henkiseen elä-

mään. Se tapahtuu rakkaudessa Jumalaa ja ihmiskuntaa kohtaan. Emme enää aiheuta uusia kärsimyksiä, mutta otamme vapaaehtoisesti kantaaksemme ne kärsimykset, mitkä elämän puolelta tulevat. Teemme sen tietoisesti, sillä siten saamme sovittaa karmaa, entisiä erehdyksiämme. Se on meille mahdollinen, koska Jeesus erikoisesti teki tämän mahdolliseksi. Kärsimyksiltä on kärki pois, kun ne vastaanotetaan ymmärtäen ja vapaaehtoisesti.

Siten opimme vähitellen voittamaan pahan hyvällä. Se taas tuli erikoisesti jo entistä syvemmin mahdolliseksi siinä suuressa henkisessä vuodatuksessa, jossa P. E. oli keskushenkilönä, ja jossa Karman johto tuli Kristuksen, Isän käteen täällä fyysisellisessäkin maailmassa. Meillä on nyt entistä suurempi mahdollisuus voittaa kuolema, voittaa ensin sisäisesti ja sitten ulkoisestikin.

Täten myöskin kuolemalla kuoleminen saa uuden, myönteisen merkityksen. Ensimmäinen kuolema on, että kuolemme alemmalle kolminaismaailmalle, itsekkyymme elämälle. Toinen kuolema on, että kuolemme persoonalliselle vapaudelle ja uhraudumme työhön Jumalan valtakunnassa. Ryhdymme työhön Vuorisaarnan Mestarin johdolla. Siten todellinen Paratiisi, Jumalan valtakunta, Mestarin johtama Valkoisen Veljeskunnan elämä jälleen ja todellisuudessa palautuu ja käytännöllistyy ihmisten elämässä maankin päällä.

Ratkaiseva mielenmuutos on ensimmäinen aste tähän suuntaan. Siitä kaikki alkaa. Niinhän alkuperäinen lankeemuskin alkoi siitä kielteisestä mielenmuutoksesta, kun ihminen Eedenin Paratiisissa — sillä Eedenikin oli alkuaan luonnollinen elämänkoulu, kunnes ihmiset ovat sen tärvänneet — alkoi epäillä Herran Jumalan johtoa ja vii-

sautta. Pelastus alkaa taas päinvastaisesta mielenmuutoksesta, siitä, että ihminen alkaa suhtautua luottamuksella Vuorisaarnassa esitettyyn Jumalan valtakunnan johtoon ja viisauteen.

Vain siten Kerubimi, joka välkkyvällä miekallaan var-tioi tietä elämänpuulle, päästää ihmisen tielle Elämänpuuta kohti.

IV

PARATIISIN VIRRAT.

Elämänymmärryksessään ja suhteessaan pyhiin kirjoihin ihmiset voivat asettua useammalle kannalle. Emme nyt puhu suoranaisestä materialismista, mikä ottaa elämän joko kokonaan tai pääasiassa aineelliselta kannalta, joka kieltää tai on välinpitämätön suhteessa hengen elämään. Mutta nekin, jotka ottavat elämän henkisesti, voivat asennoitua ainakin kahdelle kannalle. Toiset heistä, vaikka ottavatkin elämän henkisesti, jäävät kuitenkin siten puolitiiehen, että he haluavat edelleen elää ja pysyä maailman sovinnaisissa teoissa. Silloin he pyhistä kirjoistakin etsivät tukea tuollaiselle näkökannalle. Ja ainakin joistakin vanhoista pyhistä kirjoista löytää tukea melkeinpä millaisille moraalisisille tai moraalittomille käsitteille tahansa. Etenkin juutalainen Vanha Testamentti on tällainen. Ja kun Uusi Testamenttikaan ei ole Mestarin itsensä kirjoittama, eikä suurelta osaltaan edes välitömien oppilaittensa kirjoittama, niin on siihenkin pääs-

synt jonkun verran sellaista, jota voidaan käyttää itsekkyyden, ahdasmielisyyden ja väkivaltaisuuden tueksi. Kun nim. ensin kielletään Mestarin Vuorisaarnassaan esittämä oppi. Vieläpä on otettava huomioon eräs seikka, josta Pekka Ervast silloin tällöin huomautti. Nim. se, että okkultistin on toisella kädellään peitettävä se, mitä hän toisella yrittää avata. Tällöin tulee mahdolliseksi, että ihmiset voivat sivuuttaa sen, mitä okkultisti — niinkuin H. P. B. ja P. E. — ovat yrittäneet toisella kädellään avata, ja he pysähtyvät siihen, mitä sama okkultisti on katsonut täytyvänsä toisella kädellään ikäänkuin peittää. Ja niin ihmisten henkinen elämä ja työ jääpi sovinnaisuuden kannalle.

Olkoon tämä sanottu kuin taustaksi, kun taas lähdemme eteenpäin.

Meillä on nyt tutkimuksemme aiheena: Paratiisin virrat. Kerrotaan, että Eedenistä kävi virta, joka kasteli Paratiisia, ja joka virta sitten jakautui neljään päähaaraan.

Edellä oli jo puhetta siitä, mikä on Eedeni ja mikä Paratiisi. Huomasimme, että Eedeni, ”hekuma”, on tämä tavallinen ihmiskunnan elämä. Sellaisenaan sekin on jumalallinen. Se on juuri se alempi elämän koulu, jossa meidän täytyy tavoitella ylemmää, yhtyä siihen ja saavuttaa kuolemattomuus. Mikä näinollen on se virta, joka kulkee Eedenistä Paratiisiin? Mikäpä muu se olisi kuin se elävä elämän virta, joka vähitellen, hitaammin tai nopeammin — kunkin ihmisen työn ja ponnistusten mukaisesti — kasvattaa ja kuljettaa meitä Eedenistä Paratiisiin, so. tavallisesta maailman elämästä Jumalan valtakunnan elämään.

Edellä oli jo puhe siitä, että kirkot ovat olleet kapi-
nassa Jumalaa vastaan siten, että ovat elämässään ja
opetuksessaan syrjäyttäneet Vuorisaarnan opin. Muu
sivistys on tässä suhteessa mieluisasti ja ilman muuta
seurannut kirkon esimerkkiä. Ja niin kristikunta on va-
joamassa omakätisesti vuodatettuun ihmisvereen. Aino-
astaan yksilöt siellä ja täällä ovat saaneet silmänsä auki,
nähdäkseen tuon suuren hulluuden. He ovat tehneet
valintansa ja asettuneet ihmisyyden kannalle. Heidän
mukanaan joudumme tekemisiin Paratiisin kanssa, sen
Paratiisin, joka on istutettu tähän alemman elämän ja
meidän persoonallisuutemme Eedeniin. Paratiisi vaikut-
taa meihin sisäisellä tavalla, se kutsuu meitä julkisella
opetuksellaan. Siten ihminen tänäkin päivänä voi kul-
kea kohti Elämänpuuta, jonka tietä vartioi Gerubi välk-
kyvällä miekalla. Se enkeli ja hänen välkkyvä miekkansa
on totuuden ja puhtaan järjen elämä.

Kun meillä nyt on tällainen selviö Eedenistä ja Para-
tiisista, niin voimme siirtyä lähemmin tarkastelemaan
Eedenistä Paratiisiin kulkevaa nelihaaraista virtaa.

Tavallisessa oppineisuudessa on arveltu, että Paratii-
sin virran kolmas ja neljäs haara olisivat kaksoisvirrat
Tigris ja Eufrat, mutta ensimmäinen ja toinen haara oli-
sivat joitain mytologisia, maanalaisia virtoja.

Tuollainen selvittely on vain pelkkää älyllistä arvailua.
Kuitenkin voimme siinäkin huomata jotain aavistelua
totuudesta. Avaimia asian selvittämiseksi on useampia-
kin. Tavallaan pitää paikkansa tuokin otaksuma, että
Paratiisin virran haarat ovat osaksi julkisia, osaksi salai-
sia, maanalaisia. Sillä ihmisten persoonallinen elämä
jakautuu kahteen jaksoon, maanpäälliseen ja kuoleman-

takaiseen. Ja sanotaan, että tuonelan alemmat tasot sijaitsevat paikallisesti maanpinnan alapuolella. Siten Paratiisin virrat kylläkin ovat osaksi maanpäällisiä, osaksi maanalaisia. Molemmat palvelevat elämää, mutta kuitenkin ne ovat luonteeltaan suuresti eroavaiset. Maanpäällinen elämä on eräällä tavalla vapaampi kuin kuolemanjälkeinen elämä. Kyllä maanpäällinenkin elämä on ehdottoman lakisiteinen seurauksiensa puolesta, mutta se on vapaa syiksi muodostuvan valintansa puolesta. Ihmisellä on vapaus valita hyvän ja pahan välillä. Sellainen vapaus on täällä maan päällä. Mutta sellaista vapautta ei ole kuolemanjälkeisessä elämässä. Maan päällä ihminen voi viettää aikansa vaikkapa henkisessä laiskuudessa. Tai hän voi etsiä elämän viehätystä aistillisuudessa. Hän voi etsiä unohdusta muotomenollisessa uskonnollisuudessa. Mutta kuolemanjälkeinen elämä on näissä suhteissa sidotumpaa. Ei voi vainaja samalla tavalla viettää aikaansa henkisessä laiskuudessa, ei etsiä tyynnytystä aistillisuudessa, ei unohdusta uskonnollisessa muotomenollisuudessa. Vainajalla on edessään elämän totuus paljaampana, alastomampana. Hänellä on pakollisempaa lähteä puhdistuksen tielle. Se on hänen helvettinsä, tai kiirastulensa. Vain siten kulkemalla hän voi tulla persoonalliseen taivastilaansa. Sekin loppuu aikaan. Se loppuu tyhjentymiseen, väsymiseen, persoonallisuuden kuolemaan. Korkeamman minän hyväksi tulee vain se, mikä elämässä on ollut puhtaan järjen, s.o. totuuden ja rakkauden mukaista. Sitten korkeammasta minästä lähtee uusi säde, joka synnyttää uuden maallisen persoonallisuuden, alkaen lapsen syntymällä. Uusi persoonallisuus perii entisen persoonallisuuden luonteen

ja kohtalon. Siten maanpäällinen ja maanalainen Paratiisin virta yhtyvät.

Jos tässä yhteydessä haluaisimme kysyä: miksi maanpäällinen ja kuolemanjälkeinen elämä ovat niin erikseen, että tavallisesti meillä ei ole mitään tietoa kuolemanjälkeisestä elämästä? niin voitaisiin vastata: näin on kahdestakin syystä. Ensiksikin saamme kuulla, että jos meidän sisäiset verhomme menisivät siten auki, että välittömästi näkisimme tai kuulisimme vainajien elämän helveteissä ja kiirastulessa, niin me emme osaisi emmekä jaksaisi elää. Ja toiseksi: jos me välittömästi muistaisimme ja tuntisimme entiset ystävämme ja riitelytoverimme, niin me emme liion kykenisi säilyttämään tervettä tasapainoamme. Kun sensijaan emme noin vaan, ilman ehtoja, muista menneitä elämiämme, emme omiamme emmekä toisten, emmekä ole välittömässä yhteydessä vainajiin, silloin olemme vapaampia valitsemaan hyvän ja pahan, totuuden ja valheen, itsekkyyden ja rakkauden välillä.

— — —

Näin olemme nyt nähneet, miten Paratiisin virrat vaikuttavat maanpäällisinä ja "maanalaisina", kuolemanjälkeisinä virtoina.

Mutta maanpäällisessäkin elämässä huomaamme nämä Paratiisin virran neljä haaraa. Kaksi niistä on näkyväistä, eksoteerista, ja toiset kaksi sisäistä, esoteerista. Julkisesti näkyvät kaksi virtaa ovat hyvyyden ja pahuuden voimavirrat. Ne molemmat ovat yhä vahvistuneet vaikkakin pahuuden voimavirta on yhä edelleen enemmän näkösällä, määräämässä ja hallitsemassa. Taas toiselta puolen ihmiskunnan julkisessa elämässä esiintyy paljon kaunista ja hyvääkin. Esiintyy rehellisyyttä,

uskollisuutta, vilpittömyyttä. Ilmenee rakkautta, palvelevaisuutta, uhrautuvaisuutta hyvässä. On jaloutta ja ritarellisuutta. Se on yksi virta. Mutta toisaalla esiintyy paljon vilpillisyyttä, petollisuutta, väkivaltaa, kosta, sortoa ja sotaa. Se on toinen virta. Ne muodostavat maanpäällisen kaksoisvirran, kuvaannollisesti Tigris ja Eufrat virran, jotka yhtyneenä laskevat elämän suureen valtamereseen.

Näillä julkisen hyvyyden ja pahuuden voimavirroilla on sisäiset, esoteeriset vastaavaisuutensa. Ne me tunemme sisässämme, joko samanaikaisesti tai vuorotellen. Ihminen saattaa joskus tuntea aivan erikoisen suurta vetäymystä hyvyyteen. Hän saattaa joutua aivan kuin hyvyydenhaltiotilaan; jolloin tahtoisi olla hyvä kaikkia olentoja kohtaan. Mutta toisinaan on kuin mikäkin pahuuden voimavirta kulkisi ihmisen lävitse. Hän ei jaksa hillitä itseään, vaan esiintyy töykeästi, ärtyisästi, teräväsanaisesti. Niinpä jouduin äsken ajatusten vaihtoon erään nuoren ihmisen kanssa. Hän on ihanteellinen, runollinen, vakava etsijä. Hän ei tunne vetäymystä maailman ja toisten nuorten tavallisiin menoihin, ja siksi hän joutuu hiukan syrjään. Hän unelmoi, runoilee ja filosofoi elämän monipuolisesta arvoituksesta. Samalla hän oudoksuen ihmettelee, miten yllätyksellistä elämä on, miten vaikeata on ihmisten elää keskenään kauniisti. Niinpä hänenkin kotiväkensä, isänsä ja äitinsä ja muut, ovat sinään ja yksitellen oikein hyviä kunnon ihmisiä. Mutta yhteinen elämä on vaikeasti pysyteltävissä sopusointuisena. Toisinaan hänestä tuntuu, niinkuin isä kiusaisi äitiä ja äiti kiusaisi isää. Ja hänkin unohtuu olemaan ilkeä, rupeaa puolustautumaan ja antaa sanan sanasta.

Siten kaikki on toisinaan kuin hajoamistilassa. Tätä hän ihmettelee. Ja hänestä tuntuu, niinkuin tämä kaikki olisi epätodellista, jonkunlaista näyttelemistä. Hyvä on todellisuutta, mutta sitä ei niinkään näytetä, tai sitä ei osata saada esille. Ja niin tuo nuori ihminen kaipaisi jotain neuvoa, jotain valaistusta tuohon kummalliseen kaksinaisuuteen.

Tämäkin oli näyte noista kahdesta sisäisestä Eedenin virrasta. Eikä ihmisellä luonnollisestikaan ole muuta pelastusta, kuin kasvattaa itseään siihen suuntaan, että asettuu passiiviseen vastarintaan pahan voimavirtaan ja myönteiseen suhteeseen hyvyyden voimavirtaan.

— — —

Aiheemme johtaa meitä nyt psykologisista voimavirroista ulkonaiseen, yhteiskunnalliseen järjestelyyn. Elämme neljännessä luomispäivässä, maapallomme neljännessä ruumistuksessa. Tämäkin puolestaan antaa aiheen eräänlaiseen nelijakoon. Oikeastaan asia on niin, että kussakin luomispäivässä on laskettu yksi voimavirta vaikuttamaan. Ensimmäisessä luomispäivässä, Saturnuskaudessa, vaikutti vain yksi voimavirta. Toisessa eli Aurinkokaudessa kaksi, kolmannessa eli Kuukaudessa kolme ja nykyisessä Maakaudessa neljä. Tässä on oikeastaan syvin planetaarinen syy, miksi Eedenistä Paratiisiin kulkeva virta on nykyisessä luomiskaudessa nelijaarainen. Sillä jos joku Mooses olisi kolmannessa luomispäivässä kirjoittanut näistä asioista, niin nähtävästi hän olisi sanonut, että Eedenin virrassa on kolme päähaaraa. Jos taas viidennessä eli tulevassa Jupiterkaudessa joku Mooses näistä asioista kirjoittaisi, niin var-

maankin hän puhuisi Eedenin virran viidestä päähaarasta. Jne.

Tämä nelinäisyys läpäisee elämän ja näyttäytyy vähän kaikkialla. Niinpä indoeurooppalaisen rodun ensimmäisessä sivistyksessä, vanhassa Intiassa, esiintyi neljä kastia. Ne olivat — niinkuin muistamme — ruumiillisen työn tekijät, toiseksi kauppiaat, kolmanneksi virkamiehistö eli ritariluokka ja neljänneksi erakot eli henkiset opettajat. Ja vaikka myöhemmissä sivistyksissä ei tätä kastijakoa esiinny, niin yhteiskunnallinen työnjako kuitenkin esiintyy, ja siinä on aina neljä päähaaraa.

Nämä ovat elämän omat virtaukset, ja kaikissa näissä ”virroissa” ihmiset käyvät elämän koulua, kokevat ja kehittyvät. Kehityksensä ja karmansa mukaisesti ihmiset syntyvät ja pääasiallisesti joutuvat aina siihen toiminnan virtaan, mikä kunkin kehitykselle on sopivinta. Sillä kussakin luokassa eli työssä kehittyy jokin kyky, jokin erikoinen luonteen puoli. Voimme lyhyesti sanoa, että ruumiillisen työn luokassa kehitetään ahkeruutta ja työn teon ja aikaansaamisen iloa. Kauppiasluokassa luotettavuutta, rehellisyyttä ja rikkauksien oikeata, uhrautuvaa käyttöä. Virkamiesluokassa järjestyskykyä ja ritarillista itsensä uhraamisen ominaisuutta. Opettajaluokassa vapautumista persoonallisen ja katoavaisen elämän arvoista, syventymistä ikuisen elämän arvoihin ja taitoa niiden arvojen esittämisessä, niiden arvojen puolesta työskentelemisessä.

Kuitenkin elämä on samalla yhtenäistä, yhtä suurta kokonaisuutta. Sentähden voimme ottaa huomioon erään yhteisen ominaisuuden tai voiton, jonka ihminen voi saavuttaa missä työryhmässä tahansa. Tästä voitosta muo-

dostuu eräänlainen, tai oikeastaan kolmehaarainen ritarikruunu, voiton seppäle. Mainitsemme ne lyhyesti. Ensimmäinen on sellainen voitto omasta itsestään, luonteestaan ja kohtalostaan, että ihminen hyväksyy ja on kerta-kaikkiaan tyytyväinen omaan asemaansa ja kohtaloonsa sellaisena kuin se on.

Tämä tyytyväisyys sellaisenaan on todellinen ritari-lyönti. Se on pysyvän onnen kielteinen pohja. Sanon kielteinen sentähden, että siitä on sitten lähdettävä eteenpäin rakentavan ja luovan työn kautta. Tuo ratkaisevasti omaksuttu tyytyväinen mieli on kuin tilinpäätös menneisyyteen päin. Siitä voi lähteä eteenpäin niin hyvin kuin osaa.

Tähän suureen voittoon liittyy tavallaan kaksi muuta voittoa. Ensimmäinen niistä on sellainen mielentila, ettei ole yhtään kateellinen toisten ihmisten parempaa asemaa tai parempaa menestystä kohtaan. Toinen on se, ettei ole yhtään ylpeä niihin ihmisiin nähden, joilla näyttää olevan huonompi asema tai huonompi menestys.

Tämä on se todellinen, kolmehaarainen aatelis- eli ritarikruunu, jonka ihminen voi saavuttaa kaikissa Eedeen virran neljässä päähaarassa, kaikissa neljässä kastissa, jokaisella neljällä yhteiskunnallisen toiminnan alalla.

— — —

Menkäämme tästä taas eteenpäin. Vanha kastijärjestelmä ei ole enää pitkiin aikoihin vastannut alkuperäistä tarkoitustaan. Länsimainen yhteiskuntajärjestys yksi- tai kaksikamarisine eduskuntineen ei myöskään vastaa elämän omaa järjestystä. Elämä on — niinkuin edellä huomasimme — nelijakoinen, ollen kuitenkin samalla yksi

kokonaisuus. Miten tämä saadaan yhteiskunnassa toteutumaan? Se tapahtuu siten, että kaikki neljä työryhmää itsenäistyvät. Niinkuin ihmisten täytyy yksilöinä itsenäistyä, samoin täytyy yhteiskuntaryhmienkin itsenäistyä. Tämä toteutuu siten, että muodostuu kolme itsenäistä parlamenttia. Siis niinkuin P. E. esittää kirjoituksessaan: "Miten onnellinen yhteiskunta on luotava". Tämä ei ole ensinkään samaa kuin yhteiskunnan ja eduskunnan jakautuminen puolueihin. Puolue-elämä on itsestä vallan tavoittelua, jossa jokainen puolue repii kansakokonaisuutta. Työnjako on toista. Siinä ei ole itsekäs puolue-etu ja vallan tavoittelu kysymyksessä. Siinä on — tai siinä tulee olemaan — kysymys velvollisuuden täyttämisestä suoritettavan työn muodossa.

Tästä syystä tällä kolmen parlamentin järjestelmällä onkin vissit siveelliset edellytyksensä. Täytyy olla määrättyllä tavalla yksilöityneitä ritariluonteita. Edellä oli jo puhe kolmehaaraisesta ritarikruunusta. Nyt voimme vielä täydentää tämän ritarikunnan arvoa ja vaatimuksia. Täytyy herätä sellaisia yksilöitä, jotka eivät enää tyydy ottamaan elämää siltä kannalta, että he työskentelisivät ainoastaan tai etupäässä omien tai työryhmänsä oikeuksien puolesta. He ottavat elämän siltä kannalta, että he työskentelevät velvollisuuksiensa puolesta. Tästä muodostuu uusi ritarikruunu. Tai että jo edellä kuvailtu ritarikruunu tällä tavalla täydentyy.

Onkin itsestään selvää, että ennenkuin onnellisempi kolmeparlamenttinen yhteiskunta kyetään luomaan ja jatkuvasti pystyssä pitämään, täytyy olla riittävä määrä sellaisia yksilöitä, joiden luonteessa jo elää ja vaikuttaa edellä kuvailtu ritarikruunu.

Tästä tulemmeikin neljänteen ryhmään, henkiseen valiojoukkoon. Heidän tehtävänsä on auttaa tuon todellisen ritarikunnan, noiden todellisten ritariluonteiden syntymistä. Sentähden he eivät osallistu minkään parlamentin työhön. He elävät henkistä elämää välittömässä Valukoisen Veljeskunnan johdossa. Sentähden heidän elämänsä ja työnsä peruslakina ja ojenusnuorana on P. E:n uudelleen järjestämä Vuorisaarna. Omassa elämässään ja toiminnassaan he yhdistävät Eedenistä Paratiisiin kulkevan virran kaikki neljä päähaaraa. Jatkuvasti voittaen he sisällyttävät kaikki kolme parlamenttia ja kolme Eedeni-Paratiisin virtaa neljänteen virtaan. Talousparlamentti voitetaan siten, että he jatkuvasti omaksuvat ja sulattavat lauseen: ”ihminen ei elä vain leivästä, vaan jokaisesta sanasta, joka Jumalan suusta lähtee. Se täydentyy toisella lauseella: ”etsikää ensin Jumalan valtakuntaa, niin kaikki muu sen ohessa tulee teille”. Kauppiaskastin he yhdistävät työhönsä siten, että he käyttävät siveellisiä ja taloudellisia arvoja Vuorisaarnan opetuksen mukaisen henkisen työn tukemiseen. Virkamiesluokan ja valtioparlamentin he voittavat siten, että he luopuvat vallasta, alistuvat Jumalan valtaan, ilmentäen taivaallisen Isän tahtoa. Kulttuuriparlamentti voitetaan siten, että he tekevät luovaa henkistä työtä ihmiskunnan hyväksi, tyytyen Mestarin kanssa olemaan oman kansansa keskuudessa joko tunnustettuja tai ilman sitä.

V

EETTERIVIRRAT.

1.

Ei ole vaikea huomata, että meidän ihmiskuntamme näinä vuosikymmeninä on joutunut jotenkin kiihtyneemmän elämän tahtiin. Näyttää niinkuin jokin erikoinen voiman virike olisi alkanut vaikuttaa. Kirjassaan "Ihmisyyden uskonto" Pekka Ervast puhuukin nimenomaan suuresta henkisestä vuodatuksesta, mikä aurinkokuntamme ulkopuolelta vuodesta 1875 saapui meidän aurinkokuntaamme ja maapalloomme noin 50 vuoden aikana, muodostuen siinä suorastaan uudeksi luonnonvoimaksi. Se ei ollut vain jonkunlainen mekaaninen voima, vaan se oli henkinen, ja sen oleellisena ytimenä oli, että Jumala, kosmillinen Logos, saapui entistä syvemmälle ja voimaperäisempänä meidän aurinkokuntaamme, maapalloomme ja ihmiskuntaamme. Eikä se vuodatus jäänyt vain myöskäksi luonnonvoimaksi sinään, vaan se teki itsensä myös järjellisesti tajuttavaksi. Alustavan vastaanottajansa

H. P. Blavatskyn ja varsinaisen keskushenkilönsä Pekka Ervastin kautta se pukeutui teosofis-kristosofiseen sanomaan. Tämä oli luonnollista ja välttämätöntäkin. Sillä täytyihän ihmisten saada selvästi tietää miten elämä on järjestetty, mitä elämä heiltä odottaa, ja kuinka he voivat — etenkin uuden luonnonvoiman aiheuttamassa voimakkaammassa jännityksessä — menestyksellisemmin kulkea sitä päämäärää kohti, mikä ihmisille kuuluu.

Mutta vaikka teosofis-kristosofinen sanoma on varsinainen suuren vuodatuksen elämänkäsityksellinen esitys, niin heräsi samalla paljon muutakin luonnossa uinuvaa. Niinhän keväinen aurinkokin herättää kaikkea sitä mitä luonnossa piilee. Niinpä heräsi mm. spiritistinen liike. Medioittensa välityksellä spiritismi tahtoi tehdä ihmisille sen palveluksen, että se havainnollisesti osoitti ihmiselämän jatkuvan, ruumiillisen kuoleman jälkeen. Vainajat eivät ole hävinneet olemattomiin, niinkuin materialistit arvelivat. Eivätkä he liion ”nuku suloisesti turpeen alla”, niinkuin uskovaiset saattoivat luulla. Vainajat elävät. He jatkavat vakavaa elämän koulua. He jatkavat siitä mihin maan päällä olivat tulleet. Ruumiillinen ylösnouseminen on siinä, että ihminen syntyy aikanaan jälleen ruumiilliseksi lapseksi maan päälle.

Myöskin tieteellinen työ ja kaikenlaiset keksinnöt ovat huimasti edistyneet näiden vuosikymmenien aikana. Mainitsemme vielä Sigmund Freudin esittämän psykoanalyttisen tutkimustavan eräänlaisten sairauksien käsitteilyssä. Etenkin sielullisten häiriöitten syy voi olla jo aikoja sitten sattuneessa moraalisisessa järkytyksessä, pelästyksessä tai muussa sellaisessa. Tohtori Freud

huomasi, että sairaus voidaan voittaa kun syy saadaan selville.

Tavallaan tämä on sama periaate, jota esim. muinais-suomalaiset tietäjät käyttivät. Hehän yleensä etsivät kaikkien asioiden syntysanaa. He etsivät sekä hyvän että pahan syntysanoja, ja sen avulla he voittivat sen asian, mikä milloinkin oli kysymyksessä. Niinpä Väinämöinen, syntysanoja etsiessään, joutui ensin pahuuden maailmaan: manaloihin, tuoneloihin. Hän sai sieltä paljon sanoja, paljon tietoa siitä, mistä ja mitenkä kärsimykset aiheutuvat. Ja Freudin tutkimushan on vähän sinne päin.

Mutta suuri jumalallinen tietäjä ei voi tyytyä vain pahan syntysanoihin. Hänen on päästävä selville myös siitä, mikä on hyvän alkuperä. Ja sitä etsiessään Väinämöinen joutui — kuvaannollisesti esitettynä — Vipusen vatsaan. Hän joutuu kosketukseen itseään suuremman tietäjän kanssa. Siten Väinämöinen sai sitä ylemmän kolminaismaailman tietoa, mitä hän tarvitsi ihmiskuntaa auttavassa, henkisesti luovassa työssään.

— — —

Mitähän jos tässä nyt vähän käyttäisimme muinais-suomalaisten ja nykyaikaisen Freudin menetelmää? Siihen meillä on asiallinen syy. Sillä tiedämmehan että ihmiskunta, etenkin Eurooppa, on jollain tavalla sairas. jollain tavalla vaikeassa häiriötilassa. Kehutusta sivistyksestämme, sen suurista tieteellisistä ja teknillisistä saavutuksista huolimatta me elämme nyt peräti alkeellisissa ja puutteellisissa oloissa. Sitä voi hyvin sanoa myös mielenhäiriölliseksi tilaksi. Häiriöllisessä tilassa olemme itse panneet kaikki pirstaksi. Tiedämme hyvin, mikä on tämän vaikean häiriötilan ensimmäinen, välitön syy eli

syntysana. Se on monia vuosia kestänyt ns. toinen maailmansota.

Menkäämme nyt psykoanalyttisesti takaperin ja kyskäämme: mikä oli sodan edellinen syy eli syntysana? Yleisesti ottaen voimme ensin sanoa, että sodan lähin syy oli siinä todella mielenhäiriöllisessä tilassa, että me olemme sivistyksessämme kovasti ihailleet sotaa, kaikkea sotaaisuutta. Tämä on peräti vaikea mielenhäiriöllinen tila. Vaikka hyvin tiedämme mitä sota on, että se on murhaa, ryöväystä ja hävitystä, niin siitä huolimatta olemme sitä kovasti ihannoineet!? Sodan sairaalloinen, luonnoton ihannoiminen on yleinen syy sotaan. Mutta tämän lisäksi kysymme: mikä oli lähinnä ennen sotaa vallinnut erikoinen tila? Vastaukseksi tulee: kansojen asevarikot olivat täynnä aseita. Tällainen tilanne tarjosi sellaisenaan kaksi mahdollisuutta. Voimme pukea sen sanoiksi näin: hyvän syntysana kuiskasi yksilöitten ja kansojen järjelle: voittakaa sota siten, että itse riisutte aseenne, muutatte ne rakentavan työn välineiksi. Järjestäkää ensin oma yksilöllinen, sitten kansallinen ja kansojenvälinen elämäne oikeuden ja kohtuuden mukaiseksi.

Näin puhui hyvän syntysana. Mutta vain harvat yksilöt siellä täällä ottivat sen käytännöllisesti huomioon. Suuri enemmistö ja kansat johtajineen olivat pahan syntysanan lumoissa. Rauhan äänille se mahtavasti julisti: sotaa on aina ollut, ja sitä tulee aina olemaan. Sodan armoton laki on: ken ei tapa, hänet tapetaan. Sentähden: pitääköön jokainen puoliaan! Jos olemme tuomitut kuolemaan, kuolkaamme toki kunnialla! Kuolkaamme ase kädessä — viimeiseen mieheen. Tämä ”viimeiseen” sanottiin ikäänkuin hiljemmin. Sillä yleensä johtajat ja sodan

kunnian puolustajat eivät "viimeisellä miehellä" tarkoittaneet itseään, vaan uhrejaan, toisia ihmisiä. Ja niin pahuuden syntysana sai kansat iskemään yhteen.

Tästä meidän on nyt jatkettava psykoanalyttista tutkimustamme edelleen takaisin päin. Kysymme: mikä olo-tila vallitsi ennen varikkojen täyttymistä aseilla? Siihen aikaan vallitsi yleinen työttömyys. Siinäkin oli kaksi mahdollisuutta. Hyvän syntysanan neuvo oli: kun teillä nyt on elintarpeita yllinkyllin, niin ryhtykää syvällisempään kulttuurityöhön. Siinä ohella voitte kunnostaa maanteitä, siltoja, asuntoja jne. Mutta pahuuden syntysana leimasi sellaiset aatelmät lapsellisiksi haaveiluiksi. Hänen turmiollinen ja tuhoisa viisautensa neuvoi: ase-
tehtaat käyntiin! Ja sitä neuvoa maailma totteli.

Etsiäksemme eurooppalaisen onnettomuuden syytä, on meidän jatkettava psykoanalyttista tutkimustamme edelleen takaperin ja kysyttävä: mikä olo-tila vallitsi ennen yleistä työttömyyttä? Silloin vallitsi liikatuotanto. Miksi siihen oli tultu? Siihen oli tultu siksi, että eurooppalaisessa sivistyksessä elämä oli otettu liian aineellisesti, materialistisesti. Mistä taas tämä johtui? Vastauksen tähän löydämme kirkkolliselta alalta. Kirkko oli hyljännyt järjen äänen uskonnollisessa elämässä. Siksi järki lopulta murtautui materialistiselle alalle. Miksi taas kirkko oli kieltänyt järjen uskonnollisissa asioissa? Tämä oli tapahtunut siksi, että kirkko oli tietämättömyydessään, itsekkyydessään ja vallanhimossaan laatinut oppeja ja uskomuksia, joita oli sokeasti uskottava, pidettävä tosina, jopa karkoittamisen, räähkäyksen ja teloituksen uhalla.

Menkäämme taaksepäin ja kysykäämme: mitä teki-jöitä oli olemassa ennen noita umpimähkään totena pidettäviä opinkappaleita?

Nyt tulemme kristillisyyden ja koko länsimaisen sivistyksen alkuun. Tulemme suureen Opettajaan: Jeesus Nasaretilaiseen. Ja hämmästyseksemme huomaamme, että tässäkin on kaksi mahdollisuutta. Ensimmäinen ja luonnollinen mahdollisuus on se, minkä Jeesus elämäl-lään, työllään ja opetuksellaan avasi. Jeesus avasi syven-netyt tien, jota kulkemalla ihmiset sisäisesti kasvaisivat Isän täydellisyyttä kohti. Se tapahtuisi seuraamalla itse-kasvatuksessaan Jeesuksen antamia neuvoja, ohjeita ja käskyjä.

Tämä Jeesuksen avaama uusi, syvennetty elämäntie sai kuitenkin vain pienen kannattajajoukon osalleen. Val-litseva sivistys kirkkoineen ja pappeineen asettui vastus-tamaan. Vastustajat menivät niin pitkälle, että he päätti-vät tappa Jeesuksen. Yleisen mielipiteen vuoksi he lavastivat näennäisen oikeudenkäynnin. Tuomareita pai-nostettiin ja kansan — joka alkuaan oli myötätuntoinen Jeesukselle — mielialaa kiihotettiin Jeesusta vastaan. Järjestettiin todistajia, jotka todistivat vastustajien toivo-musten mukaan; niinkuin Uudessa Testamentissa nimen-omaan kerrotaan. Ja niin Jeesus tuomittiin kuolemaan. Hänet teloitettiin ristiinnaulitsemalla. — Toinen asia on, ettei Jeesus ristillä kuollut, vaan joutui valekuollessa tilassa ystäviensä käsiin, ja heräsi jonkun ajan kuluttua. Yhteiskunnan kannalta hän oli kuollut.

Myöhemmin tapahtui merkillinen keikaus tässä asi-assa. Pahuuden syntyksana, vastustavat henkivallat, saivat ihmiset, Jeesuksen seuraajatkin, vähitellen siten sokais-

tuksi, että hekin alkoivat uskoa: Jumalan tarkoitus ei ollutkaan, Jumalan suunnitelmaan ei kuulunutkaan, että Jeesuksen avaamaa tietä olisi lähdetty kulkemaan, että hänen elävää esimerkkiään ja oppiaan olisi lähdetty seuraamaan. Ei ollenkaan. Tiesihän Jumala, ettei sellaista oppia kukaan ihminen voisi seurata . . . Jumalan suunnitelma oli nimenomaan juuri se, minkä Jeesuksen vastustajat toteuttivat: Jeesuksen pitikin tulla tapetuksi!

Tämä kummallinen tulkinta tulikin sitten ns. kristillisen kirkon ja koko länsimaisen sivistyksen syntysanaksi, perustaksi ja kulmakiveksi. Se syntysana on: veriteko, oikeusmurha.

Tämän syntysanan olemme löytäneet seuraamalla vanhan Väinämöisen ja nykyaikaisen psykoanalyysin menetelmää. Ja nyt meidän on tästä löydöstämme tehtävä myös psykoanalyttiset johtopäätelmät. Siis: kun kirkollisen kristillisyyden syntysana on rikos, veriteko, oikeusmurha, niin siksipä länsimainen sivistys onkin muodostunut suureksi verinäytelmäksi.

Samalla meille on selvinnyt pelastuksen keino. Pelastus luonnollisesti on siinä, että luovumme väärästä syntysanasta ja omaksumme oikean, alkuperäisen. Omaksumme Jeesuksen käytännölliseksi esikuvaksemme ja hänen oppinsa elämämme ojennusnuoraksi. Ellemme niin tee, niin mitä seuraa? Seurauksena on se mikä tähänkin asti: jatkuu kansojen sotainen verinäytelmä, ja kaikki sen kintereillä seuraava kurjuus.

Tarkistakaamme asiaa hiukan vielä. Edellä menimme muutamissa askeleissa takaisin kirkollisen kristillisyyden syntysanaan, joksi syntysanaksi huomasimme veriteon, oikeusmurhan. Nyt voimme täydennyksenä palata men-

neisyydestä nykyisyyteen kolmessa askeleessa. Siis näin. Ensimmäinen seuraus sokeasta uskosta veritekoon oli tietä mättömyys. Kristikunnalta hävisi todellinen tieto elämän ja olemassaolon tarkoituksesta. Mutta tiedon häviämisestä huolimatta kristikunnan oli kuitenkin osallistuttava käytännölliseen elämään. Ja kun hävisi tieto siitä, että kristillisyyks oli elämää keskinäisessä rakkaudessa, niin veljesrakkauden tilalle tulikin itserakkaus, itsekkyyks. Niinpä itsekkyyks saavuttikin kristikunnassa aivan tavattoman voimakkuuden. Itsekkyyks puolestaan kannusti vallanhimoon. Siten elämä kolmannessa askeleessaan muodostui taisteluksi vallasta. Niin tulimme sotaan, kuolemaan. Johtopäätös: kun kristikunnan syntysana on veriteko, niin veriteko on myöskin sen hedelmä. Ja niin tulimme siihen missä kansat kirkkoineen — tai ilman kirkkoja — nyt ovat.

— — —
Tähän kaaokseen on sitten tullut — niinkuin edellä puhe oli — suuri henkinen vuodatus ja teosofis-kristosofinen sanoma. Sen valossa opimme — mikäli itse haluamme — järjestämään elämämme jälleen totuuden ja ihmisyyden vaatimusten mukaiseksi.

Niinpä voimmekin jälleen siirtyä aiheeseemme: Paratiisin virtoihin.

Tällä kertaa ajattelemme eetterisiä virtoja. Siihen meitä johtaa parikin syytä. Ensiksi se syy, että alkuperäisen Paratiisin aikoina ihmiskunnan elämä oli eteerisempää kuin myöhemmin. Olihan Paratiisi — niinkuin gnostikot ajattelivat — jossain ylempänä ilmapiirissä. Toinen syy on se, että tulevaisuudessa maapallo ja ihmiskunnan elämä jälleen eetteröityy. Niinpä viidennessä

luomispäivässä ei enää olla kemiallis-fyysillisellä tasolla. Elämä ilmenee eetteritasolla. Ja nykyisessä teosofis-kristosofisessa vuodatuksessa tämä eetteröityminen on jo voimakkaasti alkanut.

Alkuperäisen Paratiisin nelihaarainen virta oli siis etupäässä eetterinen. Vaikka se virta nykyään on kemiallisen muodon peittämä — onhan ihminenkin puettu ”nahkavaatteisiin”, so. fyysilliseen ruumiiseen — niin eetterivirta on siitä huolimatta olemassa, ja tulee se vähitellen yhä huomattavammin esille. Sillä fyysillisen ruumiin näkymätön puoli on eetteriruumis, ja se on nelinäinen. Niitä nimitetään kemiallinen eetteri, elo eli sukupuolieetteri, valo eli aistimuseetteri ja muisti eli heijastava eetteri. Raamatussa nämä virrat esiintyvät nimillä: Piison, Giihon, Hiddegel ja Frat. Raamatun vanhoissa nimiluetteloissa nämä nimet on suomennettu: Levenevä, Armonlaakso, Väkevä-ääni ja Hedelmällinen.

Huomaamme, etteivät nämä nimet laatuiminä ole aivan tuulesta temmattuja. Ainakin jotkut suomennoksista ovat hyvinkin kuvaavia. Ensimmäinen eli Piison on Levenevä. Jos tämä vastaa kemiallista eetteriä, joka ylläpitää ruoansulatusta, niin ”levenevä” sellaisenaan on hiukan hämärä. Kuitenkin sillä on sellainen vastaavaisuus, että ravintoaineet — jotka ovat suhteessa ruoansulatusta ylläpitävään kemialliseen eetteriin — ovat levinneinä kaikkialle ympäröivään luontoon.

Virran toinen päähaara on Giihon: Armonlaakso. Jos tämä vastaa eloeetteriä, niin nimi on erittäin onnistunut. Sillä — niinkuin P. E. opettaa — sukupuolielämän tarkoitus ei rajoitu vain suvunjatkamiseen, vaan sen syvempi tarkoitus on, että me ihmiset oppisimme rakastamaan.

Nykyään ihmiskunta on vielä heikko rakkaudessa, veljeydessä, ja siksi sukupuolielämäkin voi avata ihmisille syvimvät helvetit. Kuitenkin tämä on se *Vallis gratiae*, Armonlaakso, jossa ihmisten on opittava puhautta, rakkautta, armahtavaisuutta.

Virran kolmas haara on Hiddegel, Väkevä-ääni. Tämä vastaisi valo- eli aistimuseetteriä. Aisteja meillä on nykyään viisi, joista kuuloaistin sanotaan ensimmäisenä kehittyneen. Myöskin vanhoissa Mysteerioissa kuuntelemisen taito oli ensimmäiseksi harjoittelun ja tarkkailun alaisena. Täytyi osata vaijeten kuunnella, ottaa siitä oppia ja viisautta. Näinollen "väkevä-ääni" saattaa ainakin alustavasti kuvata kolmatta eetteriä.

Neljäs haara oli Frat: Hedelmällinen. Kun tämä vastaisi muistieetteriä, niin nimi on myös paikallaan. Sillä muistaminen tekee kaiken kokemisen ja oppimisen hedelmälliseksi. On vaan opittava oikeata muistamisen taitoa, jotta se tulisi hedelmälliseksi. On muistettava, mitkä ajatukset, tunteet ja teot aiheuttivat huonoja seurauksia, niin ettei enää jatkaisi siihen suuntaan. Sensijaan on muistettava ja jatkettava sellaisia ajatuksia, tunteita ja tekoja, jotka aiheuttivat hyviä tuloksia, sisäisen rauhan, oman tunnon vapauden.

VI

EETTERIVIRRAT.

2.

Jatkakaamme edelleen tutkimuksiamme edellä esitetyissä eetterivirroissa.

Kemiallisen eetterin yhteydessä tulee kysymykseen ruumiimme ravitseminen. Siihen kuuluu eräs kultainen ohje: kohtuus. On opittava tuntemaan ruumiin oma viisaus. Ruumiissamme vaikuttavat pienenä kosmoksen jumalalliset lait. Siinä vallitsee mm. aikakautisuuden laki. Niinpä ruumiissamme on aikansa jolloin se tahtoo puhdistua ja jolloin se tahtoo uutta ruokaa. Aamulla noin kello 10 asti ruumiilla on halu puhdistua. Senthden asiantuntijat ovat sitä mieltä, että ensimmäinen varsinainen ruokailu pitäisi tapahtua vasta kello 10 jälkeen. Aamulla voi juoda lasin raikasta vettä ja lämmintäkin juomaa, tai nauttia vähän hedelmiä. Sillä sellainen edistää puhdistumista. Myös ajoittaiset pienet paastot ovat hyödyllisiä. Sillä ruumis on silloin tilaisuudessa syvem-

pään puhdistumiseen. Yleisenä sääntönä on — niinkuin sanoimme — kohtuus.

Mutta tämä on vain yksi puoli asiassa. Sillä järjestetäköön ruokailu miten erinomaiseksi tahansa, ei se sellaisenaan riitä. Ihmiskunnan kehittyessä astuu yhä enemmän ja määräävämmiin esille totuus: ”ihminen ei elä vain leivästä”, ei aineellisesta ravinnosta. Ihmisen on rakentettava itsessään kirkastunutta, ikuisuuden ruumista. Sen rakentaminen edellyttää tietoista henkistä elämää. Ihmisen inhimillinen elämä edellyttää sen leivän syömistä, joka tulee taivaasta, Jumalan suusta. Se on henkisen voiman, totuuden ja rakkauden leipä. Eikä se leipä tule muuten kuin työntekijälle. Se leipä edellyttää työtä Jumalan valtakunnan puolesta. Silloin työ on pääasia ja syöminen on tärkeätä vain siksi, että ruumis pysyy työkunnossa. Asketismi kuuluu valmistavaan, puhdistavaan puoleen. Työ ihmisyyden puolesta, jumalallisen rakkauden puolesta, on tärkeintä. Henkinen on tärkeämpää kuin ruumiillinen. Käypi selviöksi Jeesuksen sanat: ”ei saastuta ihmistä se, mikä menee suusta sisään, vaan mikä suusta käy ulos, se saastuttaa ihmisen”. Ja edelleen: ”ettekö käsitä, että kaikki, mikä käy suusta sisään, menee vatsaan ja ulostuu luonnonmukaisesti? Mutta mikä käy suusta ulos, se tulee sydäimestä, ja se saastuttaa ihmisen”. Ihminen voi puheellaan saastuttaa itsensä ja ympäristönsä. Puheellaan hän voi kaunistella ja puolustella esim. sotaa, murhaa ja hävitystä. Sellainen saastuttaa. On suunnatonta ulkokultaisuutta ja pyhyiden pillkkaa, kun ihminen tahtoo olla esim. kasvissyöjän tavalla puhdas, ja kuitenkin osallistuu sotaan, tai — joka on vieläkin pahempaa — kannustaa toisia niin tekemään. Juma-

lan suusta tuleva totuuden ruoka sanoo: "älä tapa". Tällä leivällä ihmisen on itseään ravittava. Ja Jumalan suusta tuleva sana sanoo edelleen: "älä sodi, vaan rakasta kaikkia ihmisiä". Tämän sanan vastaanottaessaan ja sulattaessaan ihminen tulee ravituksi varsinaisella inhimillis-jumalallisella ravinnolla.

— — —
Siirrymme nyt Paratiisiin virran toiseen päähaaraan, elo- eli sukupuolieetteriin.

Huomaamme, että ihmiskunta on sukupuolisestikin kehittymisen ja jalostumisen alainen. Niinpä Vanhassa Testamentissa — ja paljon myöhemmässä iislamissakin — esiintyy sellainen ajatus, että ainakin miehellä voi olla monta vaimoa. Tällöinkin vallitsi kuitenkin ankara moraali siinä merkityksessä, että miehen oli pidettävä huoli vaimoistaan. Sentähden vain varakkailta saattoi olla useampia vaimoja. Jeesus sensijaan oli yksiavioliittisuuden kannalla. Siten mies ja nainen tulivat samanarvoisiksi. Kenties pelkästään sotakuntoisuuden vuoksi oli muinoin miehelle annettu etuoikeuksia. Mutta Jeesus — niinkuin kyllä Buddhakin jo aikaisemmin — hylkäsi kaiken sodan. Tällöin raaka voima menetti merkityksensä. Mies ja nainen tulivat samanarvoisiksi sen perusteella, että molemmat ovat yhtä jumalallisia. Vieläpä niin, että samassa ihmisessä on sekä miehellinen että naisellinen ominaisuus, tunne ja äly, ja että fyysillinen ruumis ja eetteriruumis ovat eri sukupuolta. Miehen eetteriruumis on naisellinen ja naisen eetteriruumis miehellinen. Ihminen saattaa jälleensyntymissään esiintyä joskus miehenä, joskus naisena, miten hänen kehityksensä ja tehtävänsä kulloinkin vaatii.

Tähän voimmekin lisätä, että ihmiskunnan tehtävänä tulee olemaan sukupuolisuuden voittaminen. Voittamiseen johtavaan tiehen taas kuuluu yksiavioisuus ja uskollisuus ja se seikka, että ihminen on tietoinen vastuullisuudesta. Sentähden kasvatukseen kuuluu, että ihmisissä on jo mahdollisimman nuorena saatava hereille tietoisuus siitä, että he ovat henkilökohtaisesti vastuussa kaikesta. Emme voi ohjata nuorisoa pelkillä kielloilla, emme ulkonaisella vartioinnilla. Vanhempien on tahdikkaan asiallisesti selitettävä lapsilleen, opettajien oppilailleen, että he ovat itse vastuussa kaikista edesottamuksistaan. Jos he tyhmyyksiä tekevät joutuvat he, niin itselleen tehdyistä tyhmyyksistä kuin toisille aiheuttamistaan kärsimyksistä, vastaamaan.

Tämä tietoisuus omasta vastuustaan on paras vartia nuorelle ihmiselle. Se opastaa häntä sisäiseen Jumalaan, sisäiseen Kristukseen. Tämä on välttämätöntä. Sillä vain sisäinen Kristus, Jumala rakkautena, kykenee meissä voittamaan sukupuolivoiman. Sentähden on välttämätöntä tulla ravituksi vastuullisuuden taivaallisella leivällä ja juomalla.

Evankeliumissa Johanneksen mukaan Jeesus Kristus puhuu hyvin mystillisesti näistä asioista. Kirjassaan "Johanneksen evankeliumi" (P. E. selventää asioita verrattomalla tavalla. Kristus mm. sanoo: "joka syö minun lihani ja juo minun vereni, hänellä on iankaikkinen elämä".

Näistä asioistahan on tehty sakramentti, pyhä ehtoollinen. Vähitellen se on muodostunut muotomenoksi, jossa vaaditaan sokeata uskoa. Sellaisena se on ainakin yhtä paljon kahleena kuin apuna ihmisille. Pääsemme pa-

remmin asian ytimeen, jos lihan ja veren tilalle asetetaan: totuus ja rakkaus. Totuus on henkinen leipämme ja rakkaus juomamme. Niinpä puhuttuaan lihansa syömisestä ja verensä juomisesta Kristus antaakin hämmästyneille oppilailleen oikaisevan selityksen. Hän sanoo: "henki on se, joka eläväksi tekee. Liha ei hyödytä mitään. Ne sanat, jotka olen puhunut teille, ovat henkeä ja ovat elämää".

Tämä on selvää puhetta. Ainoastaan se ihminen tulee sisäiseen, elävään yhteyteen kosmillis-mystillisen Kristuksen ruumiiseen, lihaan ja vereen, joka käytännöllisesti vastaanottaa ja sulattaa sen taivaallisen ravinnon, jonka Jeesus sanassaan, ytimekkäämpänä Vuorisaarnaan sisältyvässä opetuksessaan, antaa. Niinpä P. E. sanookin, että ennenkuin ihminen tulee osalliseksi sisäisen Kristuksen verestä on ehdottomana ehtona, että ihminen ei vuodata toisen olennon verta.

Tällaista on siis kosmillis-mystillisen Kristuksen lihan syöminen ja veren juominen. Se on käytännöllistä elämää.

Ehkä kuitenkin vielä lyhyesti tarkastelemme erästä kirkkojen menetelmää. Katolisessa kirkossa pappi juo viinin, seurakuntalaiset saavat vain leivän. Alkuaan olivat ns. veljesateriat. Niissä kaikki söivät sitä mitä pöydällä oli. Oppilaat, kunnioittaen Mestarin oppia ja muistoa, aterioivat yhdessä. He kasvattivat siten itsessään totuuden, rakkauden ja yhteenkuuluvaisuuden henkeä. Myöhemmin meni kaikki sokeaksi taikauskoksi. Kysymme kuitenkin: kätkeytyykö mitään vertauskuvallista totuutta siihen, että katolisessa kirkossa pappi juo viinin ja seurakuntalaiset syövät leivän?

Kirkon tietämättä tähän saattaa kätkeytyä eräs totuus. Jeesus oli — niinkuin P. E. sanoi — viidennen juurirodun tyypillinen korkein vihitty. Hän teki viidennen juurirodun aatteen, dharman, joka on totuus, eksoteeriseksi. Samalla hän toi kuudennen juurirodun dharman, joka on rakkaus, esoteeriseksi eli siis todelliseksi. Täten Jeesuksen opetuksessa — niinkuin aikanaan Buddhankin — on eksoteerinen ja esoteerinen, ulkoinen ja sisäinen puoli. Ja kun papin pitäisi olla syvemmällä henkisessä elämässä kuin seurakuntalaisen, niin on lähellä se ajatus, se otaksuma, että ainakin papin pitäisi olla esoteristi. Siis papin pitäisi olla Jeesuksen esittämän taivaallisen rakkauden tietoinen oppilas. Hänen tuli päästä sisälle ja harjaantua kuudennen juurirodun dharmassa, joka on sukupuoleton veljesrakkaus. Seurakuntalaiselle saatettiin otaksua riittävän, kun hän oli viidennen juurirodun dharman eli siis taivaallisen totuuden tietoinen oppilas. Siksi hän nautti vain leivän, koska leipä kuvasi totuutta. Mutta pappi joi viinin, koska viini kuvasi rakkautta.

Jos tästä menemme eteenpäin siihen suureen vuodatukseen, josta edellä on ollut puhe, niin siinä taas Pekka Ervast esiintyi kuudennen juurirodun tyypillisenä korkeimpana vihittynä. Hän teki kuudennen juurirodun dharman, rakkauden, eksoteeriseksi, ja hän toi seitsemännen juurirodun dharman, Jumalan voimana ja majesteettiutena, esoteerisesti eli todellisesti esille.

Näinollen rakkaus ei ole enää vain esoteerinen, esoteristeille eli harvoille kuuluva asia. Rakkaus on nyt eksoteerinen, julkinen, kaikille kuuluva, kaikkia ihmisiä velvoittava asia.

Ja mitä on nyt esoterismi? Esoteristin tulee nyt olla yhteydessä seitsemännen juurirodun dharmaan: Jumalaan voimana ja majesteettiutena. Esoteristin on tultava niin syvälle Jumala-uskoon, uskossaan totuuteen ja rakkauteen, että hän aina voittaa. Hän oppii ensin voittamaan sisäisesti ja sitten ulkoisestikin. Se on P. E:n opetus, joka nimenomaan täydentää ja syventää Buddhan ja Jeesus Kristuksen opetusta.

Tässä suhteessa lutherilaisen kirkon tapa, antaa seurakuntalaisille sekä leipä että viini, vastaa symbolina paremmin ihmiskunnan henkisen kehityksen tilaa. Sillä nyt sekä totuus että rakkaus, joita leipä ja viini symbolisoivat, velvoittaa kaikkia ihmisiä, niin eksoteristejä kuin esoteristejä. Luther uskonpuhdistuksineen olikin jo eräänlainen valmistava tekijä suurelle teosofis-kristosofiselle sanomalle.

— — —

Siirrymme nyt Paratiisin virran kolmanteen päähaaraan: valo- eli aistieetteriin.

Aisteja on meillä nykyään viisi: kuulo, tunto, näkö, maku ja haju. Ne tekevät ulkoisen elämän aistitsemisen, tajuamisen ja ymmärtämisen meille mahdolliseksi. Aistit voivat myöskin olla erilaisessa herkkyyden tilassa. Jollain ihmisellä joku tai jotkut aistit voivat olla herkempiä tai heikompia kuin toiset.

Tähän aistiemme ulkoiseen puoleen emme tämän enempää puutu. Sensijaan käännämme huomiomme aistien avautumiseen suhteessa hengen elämään. Niinpä huomaammekin, että niinkuin aisteja on viisi, samoin Vuorisaarnassa on viisi P. E:n uudelleen järjestämää tai-

vaallisen Isän käskyä. Näinollen tulee yksi käsky erikaisesti aina yhden aistin kohdalle.

Ensimmäisenä on kuuloaisti. Sen kohdalle tulee ensimmäinen käsky: *älä suutu*.

Edellä tuli ja sanotuksi, miten muinaisissa Mysteeri-oissa — samoin myös kristillisessä alkuseurakunnassa — kuuntelemisen taito oli ensimmäisenä harjoiteltavana ominaisuutena. Sanotaanpa Vanhassa Testamentissakin, että kuuliaisuus on parempi kuin jotkut ulkonaiset uhrin.

Mikä taas on se, jota on kuunneltava? Aluksi — tai yhdeltä puolen — tämä on tekemisessä suvaitsevaisuuden kanssa. Täytyy oppia kuuntelemaan ja suvaitsemaan toisten ihmisten puheita ja mielipiteitä. Tavallisesti on kuitenkin niin, että ihmiset harmistuvat ja suuttuvat toisiinsa, toistensa puheisiin. Siitä täytyy päästä. Täytyy oppia kuuntelemaan, suvaitsemaan. Kun siinä onnistuu, niin on todella jotain oppinut.

Mutta tämä ei sellaisenaan riitä. On opittava syvempää ja ensiasteisempaa kuuntelemisen taitoa. Ja mikä on tällöin se, jota meidän on kuunneltava? Esoteerisesti se on sisäisen Jumalan ääni. Sitä on opittava kuuntelemaan, sille kuuliaisuutta osoittamaan. Eksoteerisesti se on Mestarin julkinen oppi, se oppi, mikä selvimpänä esiintyy P. E:n uudelleen järjestämässä Vuorisaarnassa. Ja juuri tähän, Mestarin julkiseen oppiin, juutalainen papisto aikanaan julmasti suuttui. Samoin siihen on myöhemmin suuttunut kristillinen kirkko. Ja kirkon mukana koko länsimainen sivistys. Noin puolentoista tuhannen vuoden aikana on kirkkojen johdolla verisesti vainottu niitä ihmisiä, jotka käytännössä ovat korottaneet äänensä Mestarin julkisen opin puolesta.

Mutta kaikella on aikansa. Suuri henkinen vuodatus on tapahtunut, ja sen mukana uusi aika ratkaisevasti alkanut. Miten tähän ensimmäiseen käskyyn ja ensimmäiseen aistiin suhtaudumme, siten käy vaikutus seuraavaan aistiin, tuntoon. Emme puhu ulkoisesta tuntoaistista. Puhumme sisäisestä. Jos emme osaa olla kuuliaisia oikealla tavalla, silloin vaikutus sisäiseen tuntoon on huono. Kärsimme omassa sisäisessä tunnossamme. Jos sensijaan osaamme olla suuttumatta, osaamme kuunnella, olla oikealla tavalla kuuliaisia, silloin vaikutus sisäiseen tuntoon on hyvä.

Täten tulemmekin tunne aistiin. Sen kohdalle tulee käsky: älä ajatuksissasikaan ole epäpuhdas. Jos tässä yhteydessä tahtoisimme sanoa jotain ulkoisesta tuntoaistista, joka toimii ihon pinnassa, niin voitaisiin sanoa, että juuri sukupuolielämässä tämä aisti voidaan pahimmin likastaa ja tärvätä. Niinpä yleensä vanhankin liiton tietäjät ja profeetat ovat varoitaneet sukupuolisuuden väärinkäytöstä. Sukupuolisuus oli uuden elämän synnyttämistä, suvun jatkamista varten. Mutta sukupuolisuus on myös rakkauden koulu; niinkuin edellä jo puhe oli. Sukupuolisuus on vähitellen kokonaan voitettava. Ja muutamissa esikoisihmisissä, sellaisissa kuin Jeesus Kristus ja Pekka Ervast, se voitto on jo saavutettu. Sentähden uuden liiton käsky menee syvemmälle: älä ajatuksissasikaan ole epäpuhdas. Ellemme tätä käskyä noudata, jääpi tunteemme likaiseksi, tai paremminkin eläimelliseksi. Ja me saamme — Mestarin oppia kiertävien kirkkojen tavalla — yhä vaikertaa eläimellisinä vaivaisina syntisinä. Jos sensijaan kunnioitamme Mestarin käskyä ja kasvatamme itseämme siinä

annetun neuvon mukaan, silloin tunteemme puhdistuu. Opimme iloitsemaan puhtaasta tunteesta. Opimme elämään suvaitsevaisuudessa ja veljesrakkaudessa.

Kolmas on näköaisti. Sen kohdalle tulee kolmas käsky: älä vanna.

Vuorisaarnassa sanotaan: "ruumiin kynttilä on silmä. Jos siis silmäsi on vilpiton, niin koko ruumiisi on valoisaa".

Lyhyesti puhuen, vannominen ei tee mitään asiaa todeksi. Totuutta täytyy etsiä ja seurata. Siten on mahdollista tehdä totuus ymmärrettäväksi. Silmä on näin ollen läheisessä yhteydessä järkeen, sisäiseen ymmärrykseen.

Neljäntenä on makuaisti. Sen kohdalle tulee käsky: älä ole paha vastaan.

Kun on kysymys makuaistista niin huomaamme, että ns. kristillisen kirkon kasvattien makuaisti on kehittynyt siihen suuntaan, että Mestarin opissa, etenkin pahan vastustamattomuudessa, ei ole mitään makua. Se ei heille maistu, eivätkä he sitä sulata. Sensijaan pahan vastustaminen kaikin keinoin, väkivaltaisinkin menetelmin, ja etenkin tähän läheisesti liittyvä rangaistus, kosto, se on heidän erikoista mieliruokaansa. On aivan toista kun ihminen asettuu myönteiseen suhteeseen neljänteen käskyn, pahan vastustamattomuuteen. Silloin hän oppii tämänkin käskyn suhteen syömään taivaallista totuuden leipää ja juomaan taivaallista rakkauden juomaa. Henkisessä ravitsemuksessa hänen sisäinen makuaistinsa kehittyy tähän suuntaan. Hän oppii sulattamaan ja voittamaan pahan hyvässä, Isän tahdossa, ensin sisäisesti ja sitten ulkoisesti; niinkuin P. E. opettaa.

Viidenneksi on hajuaisti. Sen kohdalle tulee käsky: älä sodi, vaan rakasta kaikkia ihmisiä.

Hajuaisti joko miellyttävästi kutsuu tai vastenmielisyydellä työntää luotaan. Siten hajuaisti on läheisessä yhteydessä sympatioihin ja antipatioihin, miellyttävyyteen ja vastenmielisyyteen. Niinpä sotakin — määrättyyn kehitysasteeseen saakka — vaikuttaa ihmisiin voimakkaan lumoavasti, ja vie heidät mukanaan. Tavallisten — tai ehkä paremminkin epätavallisten — ihmisten myötätunto on sodan puolella. Tämä siihen asti, kunnes sympatiat ja antipatiat, siis sisäinen hajuaisti, ilmaisee sodan todellisen luonteen.

Voisimmekin kysyä: mikähän on sodan — tai sodan hedelmien — ulkoinen haju? Siinä on kaksi astetta. Ensimmäisessä asteessaan siinä tuoksuu ihmisten ja eläinten vuodatetun veren haju. Toisessa asteessa siinä lemmuaa ihmisten ja eläinten tapettujen ja mätänevien ruumiitten löyhkä.

Tällainen on sodan haju. Eikä tuollainen haju ihmisiä erikoisesti miellytä. Siksi sodan todellinen haju valheellisesti peitetään ja sen tilalle asetetaan: hienostettujen ja hajuvesillä voimistettujen tanssiaisten aisteja hurmaava lemu. Ja niin jäädään edelleen sodan lumoihin. Sitä lumoa tehostavat runoilijat, taiteilijat, säveltäjät. Sitä palvelevat tiedemiehet ja keksijät. Sen pyhittävät papit. Ja niin ihmiskunnan hurja, verinen mellastus jatkuu.

On kuitenkin jo pieni ja yhä kasvava joukko sellaisia yksilöitä, joiden sisäistä hajuaistia, joiden sympatioita ja antipatioita ei enää voida pettää. He aistitsevat sodan päähän asti: se on murhan löyhkää. Siksi he kieltäyty-

vät sodasta. He vetäytyvät pois kaikesta sodan valmistelusta. He huomaavat rakastavansa kaikkia ihmisiä. He huomaavat olevansa velvolliset kasvattamaan itseään sellaiseen rakkauteen.

Paratiisin virran neljännessä päähaarasta, muistieetteristä, oli jo edellä puhe. Muisti tekee yleensä sivistyselämän mahdolliseksi, kaiken pyrkimisen hedelmälliseksi. Sillä muistissaan ihminen voi tarkistaa kokemuksiaan, voi erotella jyvät akanoista. Hän oppii siten suuntaamaan kulkunsa Mestariin päin.

VII

IKÄKAUTISET VIRRAT.

1.

Äskettäin huomasin sanomalehdissä tällaisen lausunnon: Y. K. eli Yhtyneet Kansakunnat ei voi taata pienten kansojen turvallisuutta.

Emme tässä ryhdy pohtimaan kysymystä: miksi Y. K. ei kykene takaamaan pienten kansojen turvallisuutta? Emme sellaisenaan pohdi sitäkään, kykeneekö Y. K. takaamaan suurtenkaan kansojen turvallisuutta. Meille riittää toteamus, että Y. K. — oman tunnustuksensa mukaan — on kykenemätön takaamaan pienten kansojen turvallisuutta.

Ja kuitenkin Y. K. esiintyy tällä hetkellä sinä maailman mahtien mahtina, joka on ottanut järjestääkseen kansojenvälistä elämää.

Totuudenetsijöinä — ja yleensä ihmisinä — jäämme näinollen vaikean kysymyksen eteen: onko tämä maailma ja ihmisten ja kansojen elämä sellainen, että siinä on jonkunlaisessa turvassa ainoastaan se, joka ensiksi

kykenee toisen tuhoamaan? Murhaamisen henkikö tässä maailmassa ylinnä määrää ja hallitsee? Vai onko mitään vielä väkivaltaakin mahtavampaa mahtia? Ja jos on, niin miten voisimme siihen sisälle tulla ja siinä jatkuvasti olla ja elää?

Tätä asiaa kannattaa pohtia. Tai sen selvitteleminen on suorastaan välttämättömyys.

Koska kansat muodostuvat yksilöistä, niin kysymme ensiksi: onko yksilön elämässä huomattavissa jotain korkeampaa suojelusta? Tässä suhteessa olemme kuulleet kertomuksia sieltä ja täältä — ellemme itse olisi sattuneet sellaista kokemaan —, kuinka jotkut yksilöt ovat merkillisellä tavalla tulleet pelastetuiksi joutumasta esim. tapaturmaisen kuoleman uhriksi. He ovat aivan viime hetkellä — jopa vastoin tahtoaan — tulleet estetyiksi joutumasta sellaiseen laivaan tai junaan, joka sitten on tehnyt vaurion, ja jossa joukko ihmisiä kuoli.

Tällaisia kertomuksia on allekirjoittanutkin joko kirjallisuudesta lukenut tai kuullut suullisesti kerrottavan, useampiakin. Kuitenkaan en ryhdy niitä tässä kertamaan, sillä varmaankin ovat useimmat ihmiset tietoisia tällaisista tapauksista.

Joudumme näinollen kysymään: miksi vain joku ihmisen silloin tällöin tulee noin varjelluksi? Miksi ei kaikkia ihmisiä siten suojella?

Tähän saamme selvityksen karman laista. Ihmisellä voi olla edellisistä ruumistuksista sellaista karmaa, että se johtaa esim. tapaturmaiseen kuolemaan. Toisella ihmisellä voi sensijaan olla päinvastaista karmaa, sellaista, että häntä voidaan varjella joutumasta tapaturmaisen kuoleman uhriksi.

Toinenkin syy on otettava huomioon. Karma on siten toisasteinen asia, että se on seuraus siitä, miten olemme suhtautuneet dharmaan, velvollisuuteen, ihmisyyden ihanteeseen. Ihanteen toteuttaminen on pääasia. Sillä sehän nimenomaan avaa ihmiselle tietä eteenpäin. Tästä johtuu eräs mahdollisuus, josta P. E. esitelmissään joskus puhui. Mahdollisuus on se, että ihmistä voi kohdata esim. tapaturmainen kuolema, vaikka sellaista ei sisältyisi hänen karmaansa. Asia on nim. siten, että kaitseminen ja ihmisen oma korkeampi minä voi katsella omaa persoonallisuuttaan ja tulee siihen käsitykseen, ettei siitä tälläkään kertaa mitään tule. Tällöin ihmisen korkeampi minä antaa oman persoonallisuutensa kokea sellaisenkin asian kuin tapaturmaisen kuoleman.

Kuitenkaan ei tällainenkaan tapaus jää karman ulkopuolelle. Se muodostuu karmaksi siten, että tulevaisuudessa, jossain tulevassa ruumistuksessa, häntä erikoisesti autetaan, autetaan hänen pyrkimyksessään kulkea henkiseen suuntaan.

Näin on meille selvinnyt, että elämässä on myös kaitsemuksen hyvä ja suojeleva mahti. Se vain toimii kuin piilossa. Sillä se ei pääse esille ihmisten julkisessa, käytännöllisessä elämässä muuten, kuin että ihmiset vetävät sen esille. Ja miten ihmiset sen esille vetävät? Sanoikaamme aluksi: hyvillä töillä! Niinkuin paha vedetään esille pahoilla töillä, samoin hyvä vedetään esille hyvillä töillä. Kuitenkaan emme siten pääse pitkälle. On ymmärrettävää, että tullaksemme Kaitsemuksen kanssa jatkuvasti ja kiinteästi elävään yhteyteen ei lopulta riitä muu kuin se, että täytämme dharmamme, inhimillisen ihanteemme so. järjestämme elämämme: ajatuksemme,

tunteemme ja tekomme sopusointuun sen elämänymmäryksen kanssa, joka ytimekkäänä esiintyy Vuorisaarnassa.

Mennäksemme eteenpäin kysymme nyt: näkyykö kansojen elämässä mitään merkkejä Kaitselmuksen suojeluksesta? Tämän huomaaminen on vaikeampaa. Sillä vaikka onkin yksilöitä, jotka ovat ryhtyneet järjestämään elämänsä Vuorisaarnan ihanteen mukaiseksi, niin sellaista kansaa ei vielä ole. Joitain merkkejä kuitenkin näkyy. Onhan Euroopassakin eräs kansa, Sveitsi, joka on ollut hiukan erikoisasemassa. Ainakin joitakin aikoja Sveitsi on ollut kuin jotenkin rauhoitettu paikka. Siellä ovat saaneet turvapaikan eräät yksilöt toisistakin kansoista, joiden oli lähdettävä omasta maastaan. Siten Sveitsi on ollut rauhoitettu vähän siten kuin jokin entisajan temppeeli. Sillä jos joku ihminen, vaikkapa rikollinenkin, etsi turvaa temppeelistä, niin häntä ei saanut siellä pidättää, ei vaikka hän olisi ollut siellä kuolemaansa saakka.

On sitten Euroopassa toinenkin maa, joka on viimeaikoina herättänyt huomiota. Se maa on Ruotsi. Kun Ruotsin ympärillä olevat maat, joko omasta halustaan tai vastoin tahtoaan ovat joutuneet sotaan, niin Ruotsi on sittenkin säilynyt sodan ulkopuolella. Mistä tämä johtuu? Näkyykö siinä Karman käsi? Siinä näkyy selvästi laki: miten toisia kohtelette, siten teille itsellenne vuorolaan käy. Sillä Ruotsi ei ryhtynyt väkivaltaan silloin, kun Norja julistautui itsenäiseksi, vapautuneeksi unionista Ruotsin kanssa. Tällä teollaan Ruotsi ansaitsi — niin kuin P. E. sanoi — rauhan pitkäksi ajaksi.

Näin olemme nähneet joitain oireita korkeammasta mahdista kansojenkin elämässä. Ja tämä mahti tulee

yhä enemmän esille nyt, kun Karma on tässäkin alemmassa kolminaismaailmassa joutunut Kristuksen, Isän, käteen. Kuitenkaan Kristus, Isä, ei ota kenenkään yksilön tai kansan kohtaloa väkisin käteensä. Siihen tullakseen täytyy niin kansan kuin yksilönkin vastaanottaa Mestarin johto, oppi ja viisaus. Kansankin täytyy luopua väkivallan mahdista. Vasta silloin Kaitselmus voi ottaa kansan kohtalon käteensä. Niinpä P. E. sanoi, että kansan täytyy itse riisua aseensa. Ja kun kansa sen omasta aloitteestaan tekee, silloin sen kansan kimppuun ei voi kukaan hyökätä.

Kun taas kansan tila on summa yksilöitten tilasta, sentähden meidän on yksilöittäin otettava kiinni totuuden sanomasta. Meidän on yksilöinä herättävä ja synnyttävä ihmisyyden kuningaskuntaan. Se edellyttää, että yksilöinä luovumme väkivallasta. Niinpä P. E. sanoo, että ihmisen ei voi kokea Damaskos-kokemusta, ellei hän ole perinpohjin ymmärtänyt ja sulattanut neljännen käskyn eli pahan vastustamattomuuden henkeä. Jos näitä vanhurskaita, näitä oikeamielisiä ihmisiä on riittävän paljon, silloin he muodostavat sellaisen ryhmän, jonka olemassaolon vuoksi kansakin osaa paremmin suunnata kulkunsa ihmisyyteen päin.

— — —

Kun näin olemme itsellemme selvittelleet asioitten siivelestä puolta, voimme taas siirtyä asioitten älylliseen, yliaistilliseen puoleen.

Nousee kysymys: joskin ymmärrämme, että on olemassa Jumala, hyvyyden mahti, niin missä on, tai onko jo olemassa sellaista ilmennystä maailmaa, jossa hyvä on voitolla, jossa hyvä hallitsee? Tällöin huomaamme, että

tässä meidän omassa aurinkokunnassamme voivat eri planeetat olla erilaisissa kehitysvaiheissa. Ja ainakin aurinkokuntamme keskus, itse Aurinko — joka fyysisesti katsoen lienee vain eräänlainen ilmiö — on sellainen maailma, joka elää puhtaan järjen tasolla, ja jossa sellaisenaan ei voi olla mitään pahaa, tai jossa paha aina voitetaan.

Toiselta puolen aurinko on koko aurinkokunta, ja kaikki planeetat kuuluvat siihen, elävät siinä. Joillain tavalla planeetat ovat ilmennyksiä, kuin persoonallisuuksia aurinkosta. Eikä ole mitenkään asiatonta ajatella, että aurinkokin pyrkii ilmenemään alemmalle eli siis astraalitasolle. Myöskin voimme ymmärtää, ettei aurinko varsinaisesti voi sitä tehdä, ennenkuin planeetat on ensin saatettu jotenkin vaatimuksia vastaavaan kehityksensä kohtaan. Sanotaankin, että jotkut planeetat voivat jo olla ylöspäisellä kaarella, toisten pyrkiessä vielä aineeseen päin. Oma maapallomme on joutunut kriittiseen vaiheeseensa, ja on jo ratkaisevasti alkanut ylöspäisen nousunsa. Tämä ratkaisu on tapahtunut niissä kolmessa suuressa voitossa, joissa keskushenkilöinä olivat Buddha, Jeesus Kristus ja Pekka Ervast.

Edellä sanoimme, että auringon ilmeneminen alemmalle tasolle nähtävästi edellyttää, että planeetoissa on saavutettu määrätty voitto. Niinhän on ihmisenkin laita. Ihmisen korkeampi minä on myös aurinkotasolla, ja se pyrkii ilmenemään tänne alempaan kolminaismaailmaan. Mutta tätä ei korkeampi minämme varsinaisesti saavuta, ennenkuin se on saanut kehitetyksi sellaisia tai sellaisen persoonallisuuden, että se tässä tai näissä persoonallisuuksissa osaa päästä käytännöllisesti ilmenemään.

Tämä sama periaatehan sisältyy siihen P. E:n esitykseen Jeesuksen edellisistä elämän vaiheista, jossa hän sanoo, että Jeesus ei ollut ruumistuneena pitkiin aikoihin, ei miljooniin vuosiin. Jeesus eli näkymättömässä maailmassa, ottaen sieltäpäin osaa ihmisten elämään ja odottaen aikaa, jolloin saataisiin syntymään sellainen persoonallisuus, jossa kosminen Kristus saattaisi ruumistua. Se on sopusoinnussa — niinkuin sanottu — sen periaatteen kanssa, ettei ihmisen korkeampi itse voi ilmetä täällä alemmassa kolminaismaailmassa, ennenkuin se on saanut kehityksi sellaiseen kykenevän persoonallisuuden. Ja tämän kanssa olisi sopusoinnussa myöskin juuri edellä esittämämme ajatus, että auringon ilmeneminen alemmalle tasolle edellyttää, että planeetat on saatettu sitä edellyttävään kehityksen tilaan.

— — —

Siirrymme tästä taas luomiskertomukseen. Teemme sen ensin planetaarisessa merkityksessä. Sillä — niinkuin juuri puhe oli — meidänkin maapallomme on kulkenut alaspäisen kaarensa. Niinpä kun sanotaan, että Herra Jumala loi ihmisen maan tomusta, niin planetaarisesti se merkitsee, että Maan henki, siis planeettamme, laskeutui puhtaan järjen aurinkotasolta astraalitasolle, sen ylemmälle eli älylliselle puolelle. ”Maan tomu” ei tällöin merkinnyt maata ja sen tomua siinä merkityksessä, jolla me sen täällä fyysillisellä tasolla ymmärrämme. Se merkitsi, että planeettamme laskeutui alemman kolminaismaailman ylämpään, ”tomumaisimpaan” eli vähimmän aineelliseen tilaan, astraalitason älylliseen eli miehelliseen, aatamilliseen tilaan. Se on ”maantomu” siinä mielessä,

että se on ylin tila tässä alemmassa kolminaismaailmassa.

Sitten Maa laskeutui astraalitason alemmalle puolelle, tunne eli eevalliseen tilaan. Ja niin teki myös silloinen ihmiskunta.

Tämän jälkeen esiintyi käärme, eetteritaso. Maapallo — ja silloinen ihmiskunta — ilmeni eetteritasolle. Käärme — tältä kannalta katsoen — oli eetterinen ja siinä etenkin sukupuolinen voima.

Tällöin oli kaksi mahdollisuutta: joko ihminen käytti eetterivoimaa henkiseen synnyttämiseen, henkisesti luovaan työhön, tai otti asian aistinautinnon kannalta, antaen siten sukupuolivoiman viedä mukanaan.

Kävi jälkimmäisellä tavalla. Ja niin maapallo laskeutui fyysillis-kemialliselle tasolle. Ihmiskunta seurasi mukana siten, että ihmiset puettiin ”nahkavaatteisiin”, fyysillis-kemialliseen ruumiiseen.

Tämän mukana seurasi myös eräs aviollinen velvollisuus, joka alustavasti johtaa siveelliseen voittoon sukupuolisesti. Velvollisuus ja kohottava porras on siinä, että jos ihminen antautuu sukupuolisuuteen, on hänen velvollisuutensa auttaa ihmisminuuksien pukeutumista ”nahkapukuun”, so. hänen velvollisuutensa on synnyttää ja vastaanottaa ja kasvattaa lapsia. Sanoohan Paavalikin, että nainen, tai vaimo, pelastuu lapsensynnyttämisen kautta. Turha utukuva on sellainen avioliitto, jossa mies ja nainen eläisivät kuin veli ja sisar, joilla ei olisi lapsia. Jos kerran antaudutaan aviollisuudelle, sukupuolisuudelle, silloin on luonnollista, että palvellaan minuuksien ruumistumista lapsien synnyttämällä ja kasvattamisella. Siten sukupuolielämä ja avioliitto muodostuu palvelevaisuuden, uhrautuvaisuuden ja rakkauden kouluksi.

VIII

IKÄKAUTISET VIRRAT.

2.

Tästä sopiikin siirtyä ihmisen jatkuvaan luomiseen ja Eedenin Paratiisiin asettamiseen. Siitä on jo edellä ollut puhetta, mutta voimme siihen syventyä täydentävästi.

Ihminen on pienoismaailma sitenkin, että niinkuin meidän aurinkokunnassamme on kaksi Hallintoa: auringon Keskus-Looshi ja sitten planeettojen johtavat looshit, salaiset Veljeskunnat, samoin ihmisessä on kaksi Minää, ylempi ja alempi. Meidänkin ylempi minämme on aurinkotasolla. Niinkuin aurinkokuntaan kuuluvat planeetat syntyvät auringon johtaessa, samoin meidän korkeampi minämme aurinkotasolla synnyttää itsestään persoonallisuuksia. Ja nämäkin persoonallisuudet syntyvät saman suuren luomisperiaatteen mukaisesti, josta edellä oli puhe maapallomme laskeutuessa alaspäisellä kaarella. Aurinkotasolla olevasta korkeammasta minästä lähtee säde astraalitason ylemmälle eli älylliselle puolelle, esiintyen

siinä jonkinlaisena Aatami-mahdollisuutena. Sitten säde syvenee astraalitason tunnepuoleen, esiintyen siinä Eeva-mahdollisuutena. Syveneminen jatkuu eetteritasolle, siis — kuvaannollisesti puhuen — käärmeeen piiriin. Eetteriruumiista sanotaan, että se on Karman Herrojen antama valimo, jonka mukaan fyysillinen ruumis muodostuu. Fyysillinen ruumis onkin se nahkapuku, johon uusi persoonallisuus viimeksi puetaan.

Näin on taas luomistyö alaspäisellä kaarellaan jatkuvasti toistunut. Näissä toistumisissa jumalallinen viisaus ja luonto pyrkii jatkuvasti kohti ihannettaan, kohti päämääräänsä. Jokaisessa uudessa ruumistuksessa pyritään välttämään entisyydessä tehtyjä erehdyksiä, pyritään lähemmäksi ihmisyyden ihannetta.

Pienessä lapsessa meillä on asiallinen näyte siitä mitä merkitsee kun sanotaan, että Jumala ensimmäisessä luomisessa loi ihmisen omaksi kuvakseen, ja että Jumala katsoi kaikkea mitä tehnyt oli ja huomasi ne sangen hyviksi. Sillä Jumala on luonut valmiin suunnitelman, sellaisen elävän perikuvan omassa olemuksessaan, jota sanotaan Jumalan Pojaksi, kosmilleksi Kristukseksi, ja joka kaikessa ilmennyksessä, niin ylemmässä kuin alemmassa, vaikuttaa ja pyrkii esille. Niinpä pieni lapsi on sillätavoin täydellinen Jumalan kuva, että siinä uinuu tai piilee koko jumalallinen täydellisyys mahdollisuutena.

Käytännöllisesti ihmlapsi on kuitenkin aivan avuton. Hän on kokonaan vanhempiensa ja ympäristönsä suosion ja hoidon varassa. Juuri siten pieni lapsi on omalla tavallaan Eedenin Paratiisissa. Eedeni on — niinkuin edellä puhe oli — tämä ihmiskunnan tavallinen elämä. Nim. otettuna sellaisena kuin se voisi olla luonnonraik-

kaassa tilassaan. Sillä vaikka tässä neljännessä luomis-päivässä on pohjavoimana tunnelmallinen himo, "heku-ma", niin ei tavallinenkaan elämä silti tarvitsisi olla nykyisenlaista ryövärielämää. Ottakaamme joku tyypillinen eläin, joka omalla tavallaan elää eläimen Eedenissä. Sel-lainen on ainakin lammas; johon Logostakin joskus ver-rataan. Lammas ei raatele, eikä elä luonnottomalla ta-valla himoissa. Se elää kyllä himossa, mutta luonnon-raikkaasti. Samoin voisi ihmisten tavallinenkin elämä olla raatelematonta ja luonnon raikasta siitä huolimatta, vaikkakin siinä tunnelmallinen himo on erikoisena liike-voimana. Sillä tarkoitus on, että ihminen järkiolentona voittaisi himon. Mutta onkin käynyt niin, että ihmiskun-nan tavallisessa elämässä himo on saanut ylivallan, jol-loin inhimillinen äly on joutunut himon orjaksi. Siten luonnollinen Eedeni on tärvätty. Se on muodostunut — niinkuin Jeesuksen tavalla meidän ruumiimme temppe-listä voitaisiin sanoa — markkina paikaksi ja ryövärien luolaksi.

Mutta palatkaamme lapseen. Hän on sinään todelli-suus, mutta toisella tavalla otettuna hän muodostuu sym-boliksi. Symbolisesti hän elää Eedenin Paratiisissa. Kuvaannollisesti ottaen tämä toteutuu siten, että lapsi ei ollenkaan huolehdi ns. toimeentulostaan. Siis ikäänkuin vertauskuvallisesti lapsessa toteutuu Mestarin opetuslap-silleen asettama ohje: "Katsokaa taivaan lintuja; eivät ne kylvä eivätkä niitä eivätkä kokoa aittoihin, ja taivaal-linen Isänne ruokkii ne. Ettekö te ole paljon suuriarvoi-sempia kuin ne? . . . Älkää siis huolehtiko sanoen: mitä syömme? tai mitä juomme? tai millä vaatetamme itsem-

me? . . . Vaan etsikää ensin valtakuntaa ja sen oikeamielisyyttä, niin tämäkin kaikki sen ohessa tulee teille”.

Lapsen asema — aikuisten välityksellä — on tällainen. Ei hän huolehdi toimeentulostaan, ja kuitenkin hän tulee ruokituksi ja vaetetetuksi. Lapsi ei ole tässä asemassa tietoisesti, niinkuin opetuslapsen, Jumalan valtakunnan jäsenen, myöhemmin tulee olla. Lapsi on tätä kykenemättömyytensä ja avuttomuutensa vuoksi, ja siis — niinkuin sanoimme — ikäänkuin symbolisesti. Lapsi elää eetterisen Paratiisin virran ensimmäisessä eli Piisonin päähaarassa, tai sen partaalla. Siinä hän fyysillis-kemiallisesti kasvaa ja varttuu.

Vuosien kuluttua, yleenä noin 12—14-vuoden iässä, avautuu eloeetteri, Paratiisin virran toinen päähaara, Giihon eli Armonlaakso. Toisin sanoen herää sukupuoli-voima ja sen yhteydessä ihanteellisuus. Silloin nuori ihminen joutuu siihen asemaan, jolloin Herra Jumala hänen sisässään, järjessään ja omassatunnossaan sanoo: jos syöt hyvän- ja pahantiedon puusta, silloin tulee sinun kuolemalla kuolla. Toisin sanoen: jos asetat ihanteeksesi oman itsekkyytesi, oman persoonallisen onnesi, silloin suuntaudut kuoleman tielle. Sensijaan — kun ihanne sinua kutsuu — pyri ymmärtämään ihannetta. Ei niin, että uhraisit ihanteen itsellesi, vaan että uhraisit persoonallisuutesi ihanteelle. Pyri yhteyteen korkeamman itsesi kanssa. Pyri lähelle Elämänpuuta, sisäistä Jumalaa, sitä Jumalan poikaa, joka elää maailmankaikkeudessa ja piilee sinussa itsessäsi.

Mutta — niinkuin Jeesuskin valittaen sanoo — harvat yksilöt tässä nykyisessä maailmanajassa, tässä viidennessä rodussa, ovat uhrautuneet ihanteelle, Elämänpuulle.

Yleensä ihmiset uhraavat ihanteen persoonalliselle itsekkyydelleen, niin sukupuolisesti kuin muuten ryhtyen siten syömään kielletystä puusta, joka johtaa kuolemaan. Siinä ihmiset oppivat epäsuorasti, kärsimyksien kautta.

Tällä menolla ihmisen ruumiillinen ikä vuosi vuodelta karttuu. Tulee miehuusikä, jolloin hän erikoisesti joutuu valo- eli aistimuseetterin yhteyteen. Hän joutuu Paratisiin virran kolmannelle päähaaralle, Hiddeget virralle, sille virralle, joka herättää ja pitää vireillä aisteja, joita nykyään on viisi, ja joista jo edellä on puhe ollut. Kun taas ihminen aistiensa välityksellä on varsinaisesti suhteessa ulkoiseen maailmaan, niin luonnollisesti ihminen tässä kolmannessa kaudessa joutuu erikoisesti tarkkailemaan ja järjestämään suhdettaan ulkoiseen yhteiskuntaan.

Ihminen on jälleen tienristeyksessä. Hän on tullut varsinaiseen miehuusikänsä toimintakauteen, jolloin hänellä jälleen on kaksi mahdollisuutta. Hän voisi ryhtyä työhön niiden piirustusten mukaan, joita suuri elämä, Jumala, on suunnitellut, ja joiden mukaan Mestari rakentaa, johtaen ja opettaen toisiakin niin tekemään. Mestarin johdolla ja Hänen kanssaan ihminen voisi miehuusvoimillaan tehdä työtä ihmiskunnan henkiseksi kasvuksi ja täydellistymiseksi. Siten hän tulisi syöneeksi Elämänpuusta, joka ravitsee ikuista elämää.

Mutta taasenkin vain harvat ihmiset tässä viidennessä rodussa suhteensa yhteiskuntaan näin järjestävät. He tahtovat olla "itsenäisiä" ja "vapaita" siten kuin he itse haluavat. Siten ovat syntyneet ne väärät vapauden ja itsenäisyyden suunnitelmat ja piirustukset, joita ulkoisissa sivistyksissä ja yhteiskunnissa on luotu. Eivät ihmiset yleensä halua ymmärtää, että elämässä lopulta on

vain yksi itsenäisyys, yksi vapaus. Se itsenäisyys ja vapaus on tulos, palkka tai seuraus Jumalan suunnitelman, Isän tahdon käytännöllisestä toteuttamisesta. Kun ihmiset eivät halua tätä ymmärtää eivätkä käytännössä toteuttaa, vaan alistuvat maailman houkutteleviin suunnitelmiin, silloin kokemus, oppi ja viisaus tulee jälleen kiertoteitse. Se tulee siten, että ihmiset ja yhteiskunnat joutuvat yhä uudelleen kokemaan yhteiskuntiansa ja elämäntyönsä romahtelun. Siis niinkuin vuorisaaressa nimenomaan sanotaan.

Aikanaan alkaa neljäs ikäkausi, vanhuus. Silloin ihminen erikoisesti joutuu Paratiisin virran neljännelle päähaaralle, jonka nimi on Frat, Hedelmällinen.

Sanotaan, että vanhuus ja lapsuus jotenkin lähestyvät toisiaan. Näinollen ulkoisen elämän ote vanhuudessa jälleen hiukan heitiiä. Samalla se on kuin valmistusta kuolemaan. Näinollen vanhuus taas omalla tavallaan tarjoaa tilaisuuden henkisempään asennoitumiseen. Määritelmä ”hedelmällinen” sopii siihen erikoisesti. Se sopii useammalla tavalla. Paitsi että vanhuus jo sinään jotenkin paljastaa ihmisen maallisen vaelluksen tuloksen eli hedelmän, voi hän vielä erikoisesti hedelmöittää nuorempien elämää kertomalla siitä, mitä on oppinut. En tarkoita oppimista vain jossakin ammatissa, vaan oppimista itse elämän koulussa. Hänellä on yhdeltä puolen mahdollisuus jotenkin varoittaa niistä erehdyksistä, joita itse on tehnyt. Muistupuja mieleeni mitä kuulin kerrottavan ranskalaisesta valtiomiehestä C l e m e n c e a u'sta, jota kunniotettiin nimellä ”tiikeri”. Kun useat huomattavat henkilöt siihenkin aikaan julkaisivat muistelmiaan, niin joku haastatteli oli Clemenceaulta kysynyt: eikö hänkin kir-

joita ja julkaise muistelmiaan? Tähän Clemenceau vastasi: en, sillä jos minä kirjoittaisin ja julkaisisin muistelmani, niin kukaan ei enää sen jälkeen menisi sotaan. Kun Pekka Ervast minulle tästä haastattelusta kertoi, niin arvelimme keskenämme: kun Clemenceau itse uskoi, että hänen muistelmillaan olisi noin suuri vaikutus, niin sitä suuremmalla syyllä hänen olisi ollut muistelmansa kirjoitettava ja julkaistava. Juuri siten hän olisi tehnyt arvokkaimman työn elämässään. Se olisi ollut hänen elämäntyönsä hedelmä inhimillis-jumalalliseen suuntaan. Siten hän olisi voinut hedelmöittää nuorempien ajatus-elämää parempaan päin.

Kuinka paljon ihmiset tässäkin suhteessa laiminlyövät! He eivät viitsi eivätkä halua oikealla tavalla uhrautua. Jos he sen tekisivät, silloin he hedelmöittäisivät omaakin seuraavaa ruumistustaan. Seuraava ruumistus olisi hiukan herkempi ja jotenkin leppoisaampi parempaan päin.

— — —

Seuraammekin vielä uutta ruumistusta ikäkausien kannalta vastakkaisessa järjestyksessä. Alamme vanhuudesta ja menemme kohti lapsuutta. Sillä onhan meidän tultava — niinkuin Jeesuskin sanoo — lapsiksi jälleen. Lapsiksi oikealla tavalla.

Alamme siis Aatamista. Mitä se merkitsee? Se merkitsee, että henkisesti valveutuvina aloitamme älyllisiveellisen yksilöitymisemme. Voimme huomata, että Aatamissakin on kaksi astetta, ikäänkuin kaksi Aatamia. Ensimmäinen eli alempi Aatami meissä on sellainen, että me äly-olentoina pohdimme ja tuumiskelemme etupäässä tai korkeintaan johtopäätelmien eli logiikan varassa sillä tavoin, että johtopäätelmämme johtavat aina alemman,

persoonallisen elämän tärkeyteen. Siten johdumme jatkuvasti ateriomaan hyvän- ja pahantiedon puusta. Joudumme kutomaan kuin lukiverkkoa, johon itse yhä paremmin sotkeudumme. Sehän on tavallisten, niin oppineitten kuin oppimattomien tuumiskelijain osana. Se on kirkollisten teologiien ja uskovaisten osana. Ei tarvitse muuta kuin todentaa, kuinka he eivät pääse irtaantumaan esim. sodan tärkeydestä ja välttämättömyydestä. On niinkuin he siten kulkisivat sellaisella maantiellä, joka kulkee ympäri pienen järven. He kulkevat aina vaan ympäri, loputtomasti. Sellaista sattuu aivan kirjaimellisesti, etenkin öiseen aikaan, jolloin matkustaja ei huomaa sitä mutkaa, josta tie erkanee ulos ympyrästä. Allekirjoittaneen syntymäpitäjässä on pieni Kanteleen järvi, sen ympärillä maantie ja suurehkon kylän asutus. Pikku-poikana kuulin kertomuksen eräästä hevosmiehestä, joka ajeli kaiken yön, mutta aamun valjetessa huomasi yhä kiertävänsä kotikyläänsä. Ei hän eikä hevonenkaan ollut huomannut sitä mutkaa, josta erkani pitäjälle menevä tie.

Tällaiseen öiseen matkustajaan voi hyvinkin verrata tuumiskelijaa, joka ei pääse ulos persoonallisuutensa ja alemman maailman ympyrästä. Vain ruumiillinen kuolema osoittaa hänelle mutkan, josta on lähdettävä. Senpätähden onkin sanottu, että ihmisen on opittava — vanhassa Aatamissaan — mystillisesti kuolemaan. Ja älyllisen alustavasti se tapahtuu siten, että ihminen kiinnostuu kysymään: mikä on totuus? Kun hän tekee sen tosisaan, silloin hänelle vähitellen selvenee totuus senverran, että hän näkee mutkan, josta erkanee tie ulos persoonallisuuden ympyrästä. Silloin hän kääntyy sille tielle, mikä johtaa Mestari-tiedon yhteyteen. Silmä tiellä ovat

kaikkien uskontojen alkuperäiset opetukset käytettävänä. Historiallisen kehityksen mukaisesti ne opetukset esiintyvät selkeimpinä H. P. Blavatskyn ja Pekka Ervastian teosofis-kristosofisessa sanomassa. Tätä apunaan käyttäen ihminen voi hankkia itselleen totuuden ja laillisuuden mukaisen käsityksen elämästä. Hän voi muodostua sellaiseksi Aatamiksi — olkoon hän ruumiillisesti mies tai nainen — joka voittaa epäilyksensä suhteessa Mestarin viisauteen.

Tässä onnistuttuaan ihminen joutuu erikoisesti kääntämään huomionsa omaan sisäiseen Eevaansa, tunne-elämäänsä. Ja luonnollisesti näitä Eevojakin on kaksi. Alempi Eeva meissä — niin miehissä kuin naisissa — on itsekeskeinen, kateellinen, tunnetoiveissaan kyllästyvätön, kärsimätön, turhamainen. Sellaisesta on päästävä. Ja siitä pääsee paremmin ymmärtäessään, että elämä on koulua. Ymmärtäessämme elämän olevan koulua, silloin pettymyksiltä ja kärsimyksiltä katkeaa kärki. Ja pettymyksiltäkin vältymme vapautuessamme itsekkään onnen kaipuulta. Silloin emme ole niin alttiita kaikenlaisille kaksimielisyyksille.

Niin että kun siten syvennymme itseemme ja kohtaamme nuoruusiän käärmee, sukupuolisuuden, niin se ei meitä enää lumoa. Ja hyvä olisi — ja siihen pyritään —, että tämä sisäisen Aatamin ja Eevan uudelleen järjestely olisi jo edellistenkin elämien ansiosta niin pitkälle mennyt, että kun tapahtuu siirtyminen lapsuudesta nuoruusikään, jolloin sukupuoliisuus varsinaisesti herää, että silloin heti voisimme yhtyä korkeampaan minäämme. Silloin sukupuoliisuus voimana alistuisi suoralta kädeltä tai vaallisen ihanteen palvelukseen. Niinkuin tapahtui Jee-

suksessa ja Pekka Ervastissa. Ja se samahan on meidän kaikkien päämääränämme. Päämäärämme on tulla Jumalan valtakunnan kansalaisiksi — jossa ei naida eikä naiteta.

Mutta menkäämme nuoruudesta edelleen takaperin, jolloin joudumme lapsuuteen. Tässäkin on kaksi mahdollisuutta. Alempi on se, että meistä tulee siten lapsia, että emme osaa olla alistumatta maailman auktoriteetteihin. On huomattava, että vaikka olisimmekin joutuneet sukupuolielämään, niin ei se silti ehdottomasti vaadi, että meidän on alistuttava maailman auktoriteettien väkivaltaisiin käsityksiin. Olkoon sukupuolinen voittomme vielä vaikka edessäpäin, voimme jokatapauksessa kieltäytyä sodasta ja väkivallasta, ja siten antaa sisäisen Eevamme muuttua Mariaksi, joka sielussamme synnyttää Kristus-lapsen.

Sitten on tämäkin sisäinen Kristus-lapsi puettava nahkavaatteisiin, tavallaan fyysilliseen ruumiiseen. Tämä tapahtuu siten, että ihminen päivätietoisesti asettuu Kristus-elämän kannalle. Hän ei enää edellä esitetyn Clemencean ja monien muiden tavalla kieltäydy asettamasta kokemuksensa kynttilää pöydälle. Hän ei enää — maailman auktoriteettien tavalla — persoonallisuudessaan kieltäydy uhrautumasta korkeamman totuuden puolesta. Hän uhrautuu palvelemaan ihmiskuntaa Mestarin johdolla. Juuri siten hän auttaa Kristus-lapsen pukeutumisesta nahkapukuun. Hän auttaa Kristuksen ruumiillistumisesta toisissa ihmisissä.

IX

PYHÄ NELINÄISYYS.

Maapalloamme on sanottu mm. surujen ja murheitten tähdeksi. Henkisen elämän yhteydessä on toiseltapuolen sanottu myöskin: "autuaita murheelliset", mutta lienee eroa murheella ja murheella. Ihmiset eivät kylläkään suoranaisesti etsi surua eivätkä murhetta. Päinvastoin he etsivät iloa, onnea, hyvinvointia. Mutta siitä huolimatta suru heidät yllättää. Ei kaikkia ihmisiä samalla kertaa. Mutta vuorollaan. Eihän yö ja päiväkään ole kaikkialla samanaikaisesti. Ne vuorottelevat. Maapallon pyöriessä vaihtuu yö ja päivä jokaisena pyöräyksenä, kerran vuorokaudessa. Samoin näyttää surun, enimmäkseen surun, mutta myöskin jonkinlaisen ilon aalto vuorotellen kulkevan ihmiskunnan ylitse.

Myös on maapalloamme sanottu ristiriitojen tähdeksi. On kuin olisi erilaisia voimavirtoja, joista yhdet vetävät sinne, toiset tänne. Nämä virrat läpäisevät niin yksityiset ihmiset kuin heidän muodostamansa ryhmät ja kan-

sat. Jonain hetkenä ihminen tuntee ylevästi ja jalosti, jolloin hän tahtoo kohoutua johonkin puhtaaseen korkeuteen, olla hyvä kaikille — mutta toisena hetkenä hän tuntee vetäymystä pimeyteen, itsekkyyteen, milloin missäkin muodossa.

Sama ristiriitaisuus vallitsee yksityisessä ja yhteiskunnallisessa talouselämässä. Jonain hetkenä ja joltain kuiltalta katsoen tuntuu, niinkuin tavarat hinnat olisivat liian pienet, toisena taas, että ne ovat liian suuret. Myös voi ihmisistä tuntua, että heidän vuositulonsa ovat liian pienet, mutta kuitenkin voi olla hetkiä jolloin heistä voi tuntua, niinkuin heidän vuositulonsa olisivat kiusallisen suuret.

Samoin valtioelämässä: ihmisten ja ryhmien toiveet ja harrastukset käyvät ristiin. Tulee vaikeita kriisejä, niin sisäpoliittisia kuin ulkopoliittisia. Sivistyselämä on samojen ristiriitojen alainen. Se vaikuttaa koulualalla, tieteen ja taiteen elämässä. Kirkkojen historia on julmaa ristiriitojen myllerrystä. Kirkkojen opit ovat olleet ristiriitaisia keskenään, ne ovat ristiriitaisia itsensä kanssa, ja ne ovat räikeässä ristiriidassa Mestarin alkuperäisen opin kanssa.

Kaikkia ristiriitoja on yritetty järjestää, mutta yleensä huonolla menestyksellä. Sillä niitä ei ole niinkään yritetty järjestää viisaudella, ei oikeamielisyydellä ja rakkautella, vaan väkivaltaisilla voimakeinoilla. Siten kirkkojemme ja sivistyksiemme historia on muodostunut väkivaltaiseksi ja veriseksi.

Edellisten määritelmien lisäksi on ihmiskunnasta sanottu niinkin, että se on suuri orpo. Orpous taas tavalli-

sessä kielenkäytössä merkitsee, että lapsi on menettänyt vanhempansa, vieläpä kotinsa, joutuen vieraitten hoitoon.

Ja niinhän tälle ihmiskunnalle onkin vastaavasti käynyt. Jumalallinen Isä-Äiti oli järjestänyt ihmisille kodin, Paratiisin, jossa oli seurattava annettuja ohjeita. Mutta jonkunlainen uteliaisuus ja viettelys vei voiton, ja sen seurauksena ihmiset menettivät Paratiisin, jumalallisen kotinsa. Jouduttiin kuin mieron tielle, suureen orpouteen, ankan holhoojan hoiviin. Ja nyt me elämme merkillisissä ristiriidoissa, jopa jonkinlaisessa mielenhäiriöllisessä tilassa, niinkuin jo edellä on puhe ollut. Kyllä ihmiskunta vaistomaisesti järjessäänkin on tietoinen siitä, että jotain on hullusti, että asiat eivät ole niinkuin niiden pitäisi olla. Me kaipaamme — tietämättämme — takaisin Paratiisiin, Isän kotiin. Toisin sanoen: ihmiskunta on kaiken aikaa yrittänyt järjestää olojansa paratiisilliseksi. Mutta yleensä emme vielä ole pyrkimyksessämme onnistuneet. Ja siksi saamme elää ankan holhoojan hoivissa, suuressa orpoudessa.

Tähän suureen orpouteen liittyy eräs merkillinen sivunäytelmä, tai sanoisimmeko sitä päänäytelmäksi. Siinä on kaksi osaa. Ensimmäinen osa on siinä, että jotkut henkilöt ovat löytäneet tien Elämänpuulle, ja sitä tietä astuneet sisälle Paratiisiin. Sitten he ovat kuin Paratiisin ja Elämänpuun lähettiläinä ryhtyneet ja tarjoutuneet meitä muitakin ihmisiä opastamaan Paratiisiin johtavalle tielle ja sitä kulkemaan, tullaksemme mekin Paratiisiin. Mutta tästä on avautunut näytelmän toinen osa, joka sellaisenaan on sekä surullinen että hullunkurinen. Tämä näytelmän osa sisältyy Jeesuksen esittämään vertaukseen pahoista viinitarhureista. Perheenisäntä istutti

viinitarhan ja vuokrasi sen viinitarhureille. Aikanaan hän lähetti palvelijoitaan perimään hänelle tulevat hedelmät. Mutta viinitarhurit ottivat kiinni palvelijat toisen toisensa jälkeen, pieksien, kivittäen ja tappaen heidät. Viimein perheenisä lähetti poikansa arvellen: ”kavahtavat kai poikaani”. Mutta kun viinitarhurit näkivät pojan, sanoivat he keskenään: ”tämä on perillinen, tappakaamme hänet, niin saamme hänen perintönsä”. Ja niin he tekivät. He ottivat perillisen kiinni, heittivät ulos viinitarhasta ja tappoivat.

Tämä vertaus sopii kaikkien aikojen lähettiläisiin, jotka ovat tulleet ihmisiä opastamaan. Mutta aivan erikoisesti se sopii Jeesus Kristukseen ja ns. kristilliseen kirkkoon. Siihen se sopii kuin naulan kantaan. Sillä kirkko pitää Jeesus Kristusta erikoisesti perheenisän poikana ja perillisenä, ja juuri tämän Pojan verisellä räakkäämisellä ja tappamisella kirkko kuvittelee pääsevänsä kaiken Pojalle kuuluvan perinnön omistajaksi! Juuri tämä onkin pääsyy — niinkuin jo edellä on puhe ollut — siihen suorastaan mielenhäiriölliseen tilaan, johon erikoisesti eurooppalainen sivistys on ajautunut. Ihmiset unelmoivat ja kaipaavat takaisin Paratiisiin, mutta kaikki Paratiisin lähettiläät he ovat tuhonneet. Ja tässä veriteossaan kirkkojen johto luulee saavansa ikuisen autuuden! —

Mutta muistakaamme myös, miten tuo Jeesuksen esittämä vertaus päättyy. Jeesus kysyy: ”kun viinitarhan herra tulee, mitä hän tekee noille viinitarhureille?” Kuulijat vastaavat: ”nuo pahat hän pahoin tuhoaa ja vuokraa viinitarhan muille viinitarhureille, jotka antavat hänelle hedelmät oikeaan aikaan”. Jeesus lisää ja sanoo, sanoo kaikkien aikojen pahoille viinitarhureille: ”Juma-

lan valtakunta otetaan teiltä pois ja annetaan kansalle, joka tekee sen hedelmiä". Eikä tämä lausunto tietenkään rajoitu ainoastaan kirkkoon, vaan luonnollisesti se koskee kaikkia henkisiä järjestöjä. Aivan uudistuneella voimalla se koskee myös teosofista liikettä, teosofisia seuroja ja järjestöjä. Sillä viinitarha, Jumalan valtakunta, on tullut entistä syvällisemmin ihmiskuntaan.

— — —

Nyt voimme kysyä: lieneeköhän joitain erikoisia syitä itse ilmentyneessä elämässä siihen kummalliseen ristiriitaan, että ihmiset yleensä ikäänkuin toisella kädellään etsivät onnea ja toisella kädellään työntävät sen mene-
mään?

Teosofis-kristosofinen sanoma luopi valaistusta näihin asioihin. Ilmennyt elämä on tajuntaa ja ainetta. Ja niiden keskinäinen suhde on sellainen, että ne vuorollaan ovat kuin toistensa edellä. Tällaista tapahtuu pienoislokoissa aina vuosittain. Keväällä tajunta laskeutuu aineeseen, jolloin esim. kasvikuunta herää, kasvaa ja kypsyy. Syksyn ja talven tultua tajunta jälleen palautuu aineesta. Mutta tämän ohella puhutaan myös Jumalan vuosista, suunnattoman pitkistä luomiskausista. Alkupuolella niissä tajunta samoin laskeutuu aineeseen, loppupuolella palautuu aineesta. Niinpä meidän maapallommekin tajuntoineen tekee kaaren, jossa se seitsemän luomispäivänsä alkupuolella laskeutuu aineeseen, loppupuolella palautuu aineesta. On luonnollista, että etenkin siinä puolivälissä, jolloin alkaa palautuminen, muodostuu ristiriitoja. Vanha tottumus pyrkii aineeseen päin, mutta planeetta ja sen korkein johtava tajunta pyrkii voittajana

aineesta palautumaan. Siinä on ristiriitojen asiallinen syy.

Katsokaamme vähän näitä asioita. Maapallo elää parhaallaan neljännessä luomispäivässä, keskimmaisessä, siis juuri siinä, missä käännös tapahtuu. Siten elämäsämme on parhaallaan tavallaan kuin tasaväkisesti kaksinainen pyrkimys: vanhasta tottumuksesta tajunnan painuminen aineeseen, ja alkavan ylöspäisen kaaren vaatimuksesta tajunnan pyrkiminen henkeen.

Ja sitten: kun jokaisena luomispäivänä joudutaan seuraavalle tasolle, jossa uusi voima vaikuttaa, niin näinollen on meidän nykyisessä neljännessä luomispäivässämme neljä tuollaista voimavirtausta. Tässä on myös pohjimmainen syy siihen — niinkuin jo edellä on puhuttu — miksi Paratiisin virrassa on neljä päähaaraa. Sillä Paratiisin virrassa nähtävästi on niin monta päähaaraa, kuin ka monennessa luomispäivässä kulloinkin ollaan.

Katsokaamme nyt, miten nuo alaspäisen kaaren eli kolmen ja puolen luomispäivän voimavirrat muodostuvat, mitä ne ovat ja miten ne vaikuttavat. Emme puhu fyysisillisen tason elementeistä. Puhumme alaspäisen kaaren neljästä elementistä.

Ensimmäisenä luomispäivänä, Saturnuskaudessa, elämä ilmeni alemmalla älytasolla, oikeastaan astraalitason älyllisellä puolella. Siinä virtasi vain — jos niin sopii sanoa — Paratiisin virran yksi haara, älyelämä. Silloinen ihmiskunta — joita P. E. nimittää mm. Pimeyden Ruhtinaiksi — eli ainoastaan älyelämää. Me nykyinen ihmiskunta yleensä olimme silloin kivennäisiä vastaavassa tilassa.

Luonnollisesti tässä virrassa — koska oltiin lähdössä alaspäiselle kaarelle — oli pyrkimys aineeseen päin. Ja tämänkaltaisen taipumuksen alaisenahan suuri ihmiskunta vieläkin älyssään elää. Perin pieni on vielä, toistaiseksi, se ihmisyksilöiden luku, jotka omassa elämässään ovat oppineet käyttämään ajatusvoimaa ylöspäiseen suuntaan. Juuri siinä onkin ajatuselämän ja siitä johtuvan kaiken muun elämän ristiriita. Sillä maapallomme korkeammassa johdossa on jo ratkaisevasti avautunut palautumisen tie.

Toisena luomispäivänä, Aurinkokaudessa, elämä ilmeni tunnetasolla. Voitiin siis puhua Paratiisin virran kahdesta päähaarasta, älyn ja tunteen. Sama virta läpäisee nykyisenkin ihmiskunnan, ja siinä on edelleen alaspäinen taipumus, joka vie ihmisiä mukanaan. Jos on vähän niitä ihmisiä, jotka osaavat ajatella — heitä yleensä vaan ”ajatelluttaa” —, niin nähtävästi on vieläkin vähemmän niitä ihmisiä, jotka osaavat elää tunne-elämää ylöspäiseen suuntaan. Heitä yleensä vaan ”tunteiluttaa”, so. heidän tunne-elämänsä värähtelee alaspäisessä, itsekäässä, persoonallista onnea tavoittelevassa suunnassa. Pelastuksemme on kuitenkin siinä, että myöskin tunteisamme opinme elämään ylöspäiseen suuntaan.

Kolmannessa luomispäivässä, Kuukaudessa, avautui Paratiisin virran kolmas päähaara, tahtoelämä, eetteriset, sukupuoliset voimat. Ja nykyinenkin ihmiskunta yleensä elää vielä tuotakin virtaa alaspäisessä taipumuksessa. Ehkä vielä edellisiäkin pienempi yksilöitten joukko on tässä virrassa ennättänyt järjestäytyä palautumisen suuntaan.

Aikanaan avautui nykyinen neljäs luomispäivä, Maa-kausi, aineellisimmalle eli fyysillis-kemialliselle tasolle. Avautui Paratiisin virran neljäs päähaara: elämisen halu. luonnon mahtava himo. Himo on siis näistä virran haaroista tälläkertaa viimeisin, siis tavallaan päällimmäisenä. Himon vaikutus värittää kolmea edellistä, niin että ajatuksella, tunteella ja tahdolla on taipumus alistua ja palvella himoa nautinnonhimonä, kunnian, vallan ja koston himona.

Tässä seikassa piilee yleensä kaikkien ristiriitojen ja niistä johtuvien surujen ja kärsimysten syy. Ei osata ratkaista ristiriitoja palautumisen suuntaan, vaan ne yleensä ratkaistaan alaspäiseen eli himon suuntaan. Hienommalta tai karkeammalla tavalla alistutaan himolle, sille voimalle, joka meidän ihmisinä nimenomaan tulisi voittaa. Ristiriidat yritetään lopuksi ratkaista väkivaltaisoin voimakeinoin, tulella ja verellä. Tämä ei oikeastaan ole mikään ratkaisu. Ristiriita nousee jälleen, ja se nousee entistä pahempana, vaikeampana.

Ihmiskunta yrittää päästä Paratiisiin väärällä tavalla. Etsitään persoonallista onnea, ja sitäkin rikollisin keinoin. Siksi ihmisten täytyy ei vain ruumiillisesti vaan myöskin persoonallisuuksina kuolla. Ja taas jälleensyntyä. Se on elämistä suuressa orpoudessa, ulkopuolella varsinaista Isän kotia.

— — —

Siirrymmekin nyt katselemaan ylöspäistä kaarta, palautumisen tietä. Kaikessa laajuudessaan planeettamme palautumisen tie on kolme ja puoli luomispäivää. Kun koko planeettakausi on seitsemän luomispäivää, niin siitä kolme ja puoli, nim. Saturnus-, Aurinko- ja Kuukaudet

kokonaan ja puolet Maakaudesta on alaspäistä kaarta. Ylöspäisen kaaren eli palautumisen tien muodostavat puolet Maakaudesta ja sitten Jupiter-, Venus- ja Vulkanuskaudet kokonaan.

Mutta myöskin nykyinen Maakauteemme muodostaa oman kokonaisuutensa seitsemine juurirotuineen. Siitä taas kolme ja puoli juurirotua ovat olleet alaspäistä kaarta, jotavastoin jälkimmäiset kolme ja puoli juurirotua muodostavat palautumisen tien.

Tässä meidän luomispäivässämme on oma ihanteensa, ja se on, niinkuin P. E. sanoo, Mestarius. Siksi kolmen ja puolen juurirodun nousevaa työtä voimme myös sanoa pyhäksi nelinäisyydeksi. Muodostuu pyhä nelihaarainen Paratiisin virta, joka kulkee puhdistuksen ja vihkimyksen tietä kohti Mestariutta. Nämä virrat ovat tällöin neljäs, viides, kuudes ja seitsemäs juurirotu ja niissä tehtävä työ. Näillä juuriroduilla on kullakin oma ihanteensa, läksynsä, velvollisuutensa, joka niissä on täytettävä. Jälkimmäiset sisällyttävät aina itseensä edelliset.

Ja entä näiden virtojen laatu eli tunnus?

Neljäs juurirotu, erikoisesti sen jälkipuolisko, muodostaa tällöin virran ensimmäisen haaran. Sen tunnus eli ihanne on p u h t a u s. Tunnuksena on se puhtaus, mikä johtuu kieltäydyttäessä himosta. Muistammehan, että koko neljännen luomispäivän erikoinen virta on himo, elämisen halu. Himosta on kieltäydyttävä, puhtauteen pyrittävä.

Viides juurirotu — tällä avaimella avattuna — muodostaa toisen virran. Sen tunnus eli ihanne on t o t u u s. Äly ei ole meillä sitävarten, että pyrkisimme himon mukaiseen omahyväisyyteen, itsekkyyteen, valtaan. Jos niin

teemme, silloin vaan kuormitamme itseämme karmallilla seurauksilla. Äly on sitä varten, että etsisimme totuutta, Jumalaa. Himosta vapaudumme suhteellisesti sikäli kuin totuutta etsimme, siihen syvennymme ja siinä uudistumme. Silloin alamme kulkea palautumisen tietä. Sillä juuri tälläkin tavalla totuus vapauttaa.

Kuudes juurirotu muodostaa kolmannen pyhän virran. Sen tunnus ja ihanne on r a k k a u s. Tässä virrassa kuljemme mikäli kasvatamme itseämme rakkaudessa, siinä rakkaudessa, mikä ei etsi omaansa, ei itsekästä hyvää, ei persoonallista onnea. Meidän tunteemme erikoisesti on muodostuva tämän virran mukaiseksi. Totuus valmista tietä rakkaudelle, ja rakkaus tukee ja auttaa totuutta. Rakkaus yhdessä totuuden kanssa täytyy virrata elävänä elämässä läpi meidän olemuksemme. Siten muunlainen tunteilu tulee tietoisesti muutetuksi rakkaudeksi, veljesrakkaudeksi.

Seitsemäs juurirotu — taasenkin tällä avaimella avatuna — muodostaa neljännen pyhän virran. Luonnollisesti tämä sisällyttää itseensä kaikkien edellisten virtojen voiman, voitot ja saavutukset. Sen ihanne on i h m i s t e n y k s e y s J u m a l a s s a. Jumala elää kaikissa ihmisissä. Kun Jumala elää kaikissa ihmisissä ja me elämme Jumalassa, silloin ihmisetkin elävät toinen toisissaan. Sentähden olemme osallisia kaikkien ihmisten voitoista ja tappioista. Ei kukaan ihminen, joka tässä ihmiskunnassa elää, voi vapautua kärsimyksistä siihen asti, kun vielä yksikin ihminen kärsii.

Kuitenkin vapautumisen tie on nyt päähän asti avautunut. Tässä yhteydessä huomautamme vieläkin siitä seikasta, että himo on koko tämän neljännen luomispäi-

vän erikoisena voitettavana voimana. Tulevissa luomispäivissä on taas joku erikoinen voima. Totuus tulee olemaan koko viidennen, rakkaus kuudennen ja kaikkiihyteys seitsemännen luomispäivän erikoisena prinssiippinä. Näinollen viides, kuudes ja seitsemäs juurirotu tässä neljännessä luomispäivässä valmistavasti ennakoivat tulevien viidennen, kuudennen ja seitsemännen luomispäivän työtä. Mutta tämä ennakoiminen on samalla todellista, itseolevaista elämää, sillä siinä on Mestariuden täydellisyys päämääränä, tuo tavallinen Mestarius, niinkuin P. E. sanoo. Se on tavallisten normaalisten ihmisten päämäärä, josta jotkut yksilöt, uranuurtajat, sellaiset kuin Jeesus Kristus ja Pekka Ervast, ovat suunnattomasti edellä.

Kun edellä sanoimme, että kaikkien juurirotujen tie on nyt avattu päähän asti, niin erittelemme tätä vielä hiukan. Erittely on tällainen. Buddhan ollessa uranuurtajana voitettiin himo vaaditussa asteessa ratkaisevasti, ja samalla avattiin viidennen juurirodun ihanne, totuus, esoteeriseksi todellisuudeksi ihmiskunnalle. Jeesus Kristuksen tullessa uranuurtajaksi voitettiin himo syvemmin, tehtiin totuus eksoteeriseksi, kaikkia ihmisiä velvoittavaksi, ja avattiin kuudennen juurirodun ihanne sisäiseksi, esoteeriseksi todellisuudeksi ihmiskunnalle. Pekka Ervastin tullessa uranuurtajaksi voitettiin himo entistä syvemmin, ratkaisevasti, tehtiin rakkaus eksoteeriseksi, kaikkia ihmisiä velvoittavaksi, ja avattiin seitsemännen juurirodun ihanne, ihmisten ykseys Jumalassa, sisäiseksi eli esoteeriseksi todellisuudeksi ihmiskunnalle. Näinollen Paratiisin pyhän virran kaikki neljä päähaaraa on nyt ihmiskunnalle avattu, avattu ylöspäiselle kaarelle, palautumisen tielle. Tässä on samalla asiallinen pohja sille ajatukselle, että

vaikka vihkimyksiä on useampia, niin oikeastaan on vaan neljä vihkimystä, jotka sarjoissa etenevät ja syvenevät.

Täydentäkäämme vielä tätä erittelyä. Näitä ylöspäisiä virtoja voimme vielä kuvailla väreillä.

Ensimmäisen virran ihanne on himottomuus, puhtaus, ja valkoinen kuvaa sitä. Valkoista onkin käytetty puhtauden värinä. Niinpä alkukristillisessä seurakunnassa katekumeeni puettiin valkoiseen vaippaan silloin, kun hänet vertauskuvallisessa kasteessa otettiin seurakunnan jäseneksi. Valkoinen oli vertauskuva siitä, että tästä alkaen katekumeenista tuli uskollinen pyrkijä elämän siveelliseen puhtauteen.

Kun sitten viides, kuudes ja seitsemäs juurirotu omalla tavallaan ja omassa asteessaan edustavat ja ilmentävät Jumalaa Pyhänä Henkenä, Poikana eli kosmillisena Kristuksena ja kosmillisena Isänä, niin näille roduille oikeastaan kuuluvat vastaavat värit: keltainen, punainen ja sininen. Viidennelle juurirodulle kuuluu keltainen väri. Niinpä buddhalaiset munkit pukeutuvatkin keltaiseen vaippaan. Pojan väri — ja siis myös kuudennen juurirodun väri — on kauniin vaalean punainen. Se on rakauden väri. En osaa sanoa, minkä verran kristikunta on ollut tästä tietoinen. Kuitenkin näyttää niinkuin kuuluisat maalarit olisivat käyttäneet punertavia värejä Jeesusta esittäessään. Isän väri on sininen, puhdas taivaan sininen. Se on siis myös seitsemännen juurirodun ja Pekka Ervastian väri. Muutoin P. E. pitikin sinistä väriä erikoisesti omana värinään.

— — —
Paratiisin palauttava nelihaarainen virta on tällätavoin käytäntöön avattu. Voimme sanoa niinkin, että Paratiisi

on ratkaisevasti astunut ihmisten keskuuteen. Mutta ihmiset yleensä eivät vielä ole Paratiisiin astuneet. Eikä siihen voi astua muulla tavalla kuin kulkemalla edelläkulkeneiden jälkiä, seuraamalla heidän opetustaan käytännössä. Sillä enkeli on asetettu Paratiisin portille väkkyvä miekka kädessä, vartioimaan tietä Elämänpuulle. Tuo enkeli — yhdellä tavalla otettuna — on ihmisen oma korkeampi minä. Näinollen ihmisen on omassa päivätietoisessa tajunnassaan tultava tuoksi enkeliksi. Miekka tässä kuvaa tietoa korkeammasta elämästä. Puhutaanhan tiedon miekasta. Mutta tieto ei ole tietoa ellei se ole taitoa, niinkuin P. E. opettaa. Tieto on myös valtaa, niinkuin sanotaan. Ihmisen on saavutettava sellainen tiedon ja taidon valta itsensä ylitse, että hän osaa olla tottelematta maailman auktoriteetteja, niinkuin P. E. myös opettaa. Hänen on siten koettava persoonallisuutensa mystillinen kuolema. Vain siten "kuolleele" voi avautua Paratiisin portti varsinaisessa merkityksessä. Sillä mystillistä kuolemaa seuraa sisäinen ylösnousemus. Ylösnousemus tapahtuu Jumalan valtakunnassa, työssä sen valtakunnan puolesta ihmiskunnan keskuudessa.

X

PYHITTYVA NELINÄISYYS.

Puhuimme pyhästä nelinäisyydestä. Nyt siirrymme puhumaan pyhittyvästä nelinäisyydestä. Sillä vaikka suuret uranuurtajat ovat tien avanneet, niin ei asia meidän kohdaltamme ole tullut sillä ratkaistuksi. Meidän on jokaisen kuljettava sama tie.

Siis eteenpäin. Joskus puhutaan kahdesta todellisuudesta. Onpa sen niminen kirjakin olemassa. On myös kirja jonka nimenä on kaksi maailmaa. Ja sitten puhutaan kahdesta elämästä, ajallisesta ja ikuisesta. Tavallinen kirkollinen käsitys lienee, että ajallinen elämä on täällä ruumiillisessa maailmassa, ikuinen elämä kuoleman tuolla puolen. Syvempi tieto ja kokemus kuitenkin sanoo, että ajallinen ja ikuinen elämä eivät ole paikallisia, vaan ne eroavat laadultaan. Tämä on tärkeä toteamus. Kuitenkin on kuin jotain totuuden kaikua siinä, että ajallisen ja ikuisen elämän välillä on kuolema. Mutta se ei ole ruumiillinen kuolema. Se on mystillinen kuolema.

Se on kuolema alemmalle, itsekkäälle elämälle, persoonallisen onnen kaipuulle. Sellaisen kuoleman jälkeen ihmisellä on mahdollisuus elää ikuista elämää. Niin täällä ruumillisessa maailmassa kuin kuolemankin jälkeen. Sillä ikuinen elämä on elämää Jumalan tahdossa, totuudessa ja rakkaudessa.

Toistaiseksi on kuitenkin — niinkuin jo edellä olemme tulleet huomanneeksi — vain pieni joukko ihmisiä tullut siirtyneeksi ikuisen elämän puolelle. Suuret ihmisjoukot johtajineen tyytyvät elämään persoonallista, katoovaista elämää. Sillä ajallinenkin elämä on sängen monipuolista, mutkikasta ja kiehtovaa. Ajatelkaamme vaan. Ensiksi on lasten kasvattaminen, siihen läheisesti liittyvä ruumiillinen, taloudellinen ja yhteiskunnallinen elämä kouluineen ja kaikkine muine välttämättömyyksiineen. Sitten tulee nuorten ihmisten naiminen ja naittaminen. Ja vähänkös siinä on jännitystä ja puuhaa. Tähän liittyy yhteiskunnallisen aseman ja tehtävän tähyileminen, hankkiminen ja saavuttaminen. Eikä se ole niinkään helppoa. Vielä on tullut tavaksi huolehtia eläkkeestä ja muusta vanhuuden turvasta. Ja kaiken lisäksi on huoli hautajaisista. On huolehdittava siitä, että hautajaiset ovat sekä vainajan että jälkeenjääneitten omaisten ja vieläpä naapurienkin toiveita ja vaatimuksia vastaavat. Ettei kävisi niinkuin niissä entisissä, sananparreksi tulleissa hautajaisissa, jolloin naapurin emäntä, ohimenevää hautajaissaattuetta ikkunastaan katsellessaan itsekseen tuumaili: vielä sitä meilläkin kuollaan!

Kaikessa tällaisessa ihmisten aika yleensä kuluu. Se kuluu sentähden, että ihmisillä on sellaiseen kiinnostusta. Kirkollisissa hautajaisissa ja muistopuheissa yleensä aja-

tellaan, että vainaja lepää suloisesti uinaillen maailmanloppuun asti, jolloin hänet herätetään viimeiselle tuomiolle. Mutta jos hautajaisissa sattuu olemaan joku materialistis-tieteellisen kasvatuksen omaava henkilö, niin hän saattaa — ehkäpä sääliväisesti — hymyillä tuollaiselle luulottelulle. Sillä hän on tieteellisesti varma siitä, että tuolla haudassa ei kukaan suloisesti uinaile. Ruumiissa alkaa heti hajoaminen. Ensin haihtuvat lihakset ja lopulta luutkin, niin että eräitten aikojen kuluttua ei ole mitään järellä.

— — —

Siirtykäämme tästä yliaistillisen tietämisen väliasteseen: kokeelliseen sielunelämään. Sillä tämänkaltaisen tutkimus on antanut yhden selvän vastauksen kuolemanjälkeisestä elämästä. Vastaus on, että vainajat elävät! Tämä huomio lyö jalat alta niin materialistiselta kuin kirkolliselta käsitykseltä. Vainaja ei nuku turpeen alla, vaan elää jotensakin samanlaista elämää kuin ruumiissa-kin ollessaan. Ainakin siihen asti, kunnes alkaa varsinainen kiirastuli.

Kuitenkaan ei mediumistinen ja muu tämänluontoinen tutkimus riitä selvittämään eroa ajallisen ja ikuisen elämän välillä. Sillä ei vainajien elämä sellaisenaan ole ikuista elämää. Jonkun aikaa kuolemansa jälkeen vainaja joutuu tuomiolle. Hänen korkeampi minänsä siirtyy devakhaniin, ja persoonallisuutena hänelle alkaa puhdistuksen kiirastuli. Kiirastulen jälkeen on persoonallinen taivas, sitten persoonallisuuden väsyminen, kuolema. Tavallisten vainajien elämä on siis ajallista, ei sellaisenaan ikuista, sillä se päättyy ns. toiseen eli persoonalli-

suuden kuolemaan. Aikanaan syntyy korkeammasta minästä uusi persoonallisuus.

Siirrymmekin nyt syvimpien tietäjien käsitykseen ja kokemukseen ikuisesta elämästä. Silloin voimme heti sanoa: ikuinen elämä on elämää Jumalassa. Tällöin on kuitenkin huomattava, että asia vaatii lähempää selvittelyä. Sillä panteistisella tavalla Jumala on kaikkialla ja elää kaikessa. Siis esim. eläimessä. Mutta tämä on tiedotonta elämää Jumalassa. Ja sellainen ei riitä ihmiselle. Ihmisen on tultava siihen, että hän elää tietoisesti Jumalassa. Sentähden on pyrittävä ja päästävä tajuamaan, mitä on elämä Jumalassa. Ensin — noin yleensä — on sanottu, että Jumala on henki. Voimme sisäisesti, siis hengessämme, elää Jumalassa. Ja kun niin teemme, silloin joudumme kokemaan Jumalaa laadullisesti. Ensin saamme kokea, että elämä Jumalassa on elämää totuudessa, rehellisyydessä. Kun siten elämme ikuista elämää, joudumme syvenemään ja kokemaan, että elämä Jumalassa on elämää rakkaudessa. Siinä syventyessämme saamme kokea, että elämä Jumalassa on elämää hyvän voimassa, Isässä.

Tällaista on ikuinen elämä.

Mutta syveneminen Jumalaan ei tapahdu vain ihmisen puolelta. Myöskin Jumala pyrkii syvenemään ihmiseen ja ihmiskuntaan. Ihmiskuntamme alkuaikoina, miljoonien vuosien kuluessa, Jumala oli ihmiskunnan yhteydessä etupäässä totuuden henkenä. Rakkautena ja hyvän voimana Jumala oli sisäisillä tasoilla. Vasta verrattain myöhään Jumala on päässyt yhtymään päivätietoiseen ihmiskuntaan rakkautena ja hyvän voimana, kosmillisena Kristuksena ja Isänä; niinkuin edellä on puhe ollut. Siten

Jumalan valtakunta on vihdoin tullut tähän alempaan kolminaismaailmaan. Nyt on ihmiskunnan yhä ratkaisevamin tultava sisälle Jumalan valtakuntaan. Ja kokemus osoittaa, että tämä ei ole ihmisille helppoa. Vaikeus lisääntyy alempien, näkymättömien voimien vaikutuksesta. Ne yllyttävät ihmisiä vastustamaan ylempien voimien työtä. Vastustuksessa on selvästi kaksi astetta. Ensimmäinen aste on siinä, että Jumalan valtakunnan edustajat ja lähettäjä on tavalla tai toisella yritetty tuhota. Toinen aste on siinä, että jälkeinpäin yritetään heidän oppinsa kääntää ja selittää siten, että se menettää merkityksensä. Niinhän kävi Jeesukselle. Ensin hänet tuhottiin ja myöhemmin hänen oppinsa kokonaan syrjäytettiin. Tilalle tuli alempien henkivaltojen keksimä karkea sijaissovitusoppi.

Tämä taas on ollut mahdollista siksi, että ihmiset puolestaan ovat olleet alttiimpia itsekkyydelle kuin rakkaudelle. Siitäpä syystä ihmisten on yksilöinä herättävä ajattelemaan ja ymmärtämään, mistä on kysymys. Ja kun Jumalan valtakunta nyt on kaikissa kolmessa asteessa, so. Pyhän Hengen, kosmillisen Kristuksen ja kosmillisen Isän asteessa tullut tähän persoonalliseenkin maailmaan, niin tästä johtuu, että olemme joutuneet ratkaisevan valinnan aikaan. Ihmisten on joko mukaannuttava Jumalan valtakunnan elämään, mukaannuttava Messarin opin mukaisesti, itsealoitteellisesti ja toiminnallisesti, tai jätävä siihen ajalliseen elämään, joka kehityksen välttämättömyydellä muodostuu yhä vaikeammaksi ”itkuksi ja hammasten kiristykseksi”; kunnes tulee aika, että on siirryttävä toiselle taivaankappaleelle.

Yksilön heräämisessä ja uudelleenjärjestelyssä taas on kaksi puolta. Ensiksi: vanhasta, alaspäisestä virtauksesta on luovuttava. Toiseksi: uuteen, ylöspäiseen virtaukseen on mukaannuttava.

Koska taas nykyisenä neljäntenä luomispäivänä Paratiisin virrassa on neljä päähaaraa, niin puhdistuksessa ja uudelleenjärjestelyssä on neljä astetta. On — kuvaannollisesti puhuen — astuttava kaikkiin neljään ylöspäiseen virtaan, jotta niissä puhdistuisi.

Seuratkkaamme nyt tätä puhdistusta. Ensimmäisessä virrassa tapahtuu älyllinen puhdistus. Älyllinen puhdistus käy siten, että hankimme mahdollisimman selvän käsityksen siitä, mitä elämä, etenkin ihmisen elämä, on. Ja mitä elämä on? Lyhyesti sanoen elämä on koulua. Missä tarkoituksessa? Siinä tarkoituksessa, että me tietoisesti kasvaisimme kohti Mestariutta, taivaallisen Isän täydellisyyttä. Tämä on pääasia ihmiselämässä. Kaikki muu on vaan kuin alaikäisten leikkiä.

Eikä tämä ihmiselämän päämäärä ja siihen pyrkiminen ole millään tavalla toivotonta. Sillä jotkut ihmisyyksilöt ovat sen jo saavuttaneet. Ja mikä yhdelle tai muutamille on ollut mahdollista, se on mahdollista kaikille. Tämä on selvä.

Tämän selvän toteamuksen jälkeen jatkuu älyllinen puhdistus siten, että meidän on puhdistuminen vääristyneistä, kiero- ja menneistä opeista ja käsityksistä. Rajoitumme tässä pariin uskonnolliseen käsitykseen. Sillä niissä puhdistuminen on käänteentekevää. Ensiksi historiallisen Jeesuksen teilaus. Sitä voimme katsoa — asiallisesti ja järkevästi — ihmiskunnan kannalta ja Jeesuksen kannalta. Ihmiskunnan kannalta, ihmisten tekona,

Jeesuksen teloitus oli rikos. Ainakin aavistaen teloittajat tämän itsekkin rikokseksi ymmärsivät. Sillä kateuden ja vihan sokaisemina he uhmaillen huusivat: "Tulkoon hänen verensä meidän ja meidän lastemme päälle!" Ainoana lieventävänä asiana oli — niinkuin Jeesus itse sanoi — teloittajain tietämättömyys.

Mutta mikä arvo Jeesuksen kuolemalla oli katsottuna hänen omalta kannaltaan? Se oli uskollisuus totuuden ja rakkauden jumallaiselle aatteelle. Tästä aatteesta Jeesus ei luopunut kuolemankaan uhatessa. Mieluummin hän jättäytyi tapettavaksi, mieluummin luopui ruumiistaan, kuin aatteesta.

Juuri tämä oli Jeesuksen kuoleman salaisuus hänen omalta kannaltaan. Hän oli passiivisen vastarinnan kannalla suhteessa pahaan, eikä väkivallankaan edessä siitä luopunut. Tästä tulikin passiivinen kulmakivi pahaan nähden kaikille ihmisille. Sanotaanhän Ilmestyskirjassakin: "ole uskollinen kuolemaan asti, niin minä annan sinulle elämän kruunun". Ja Jeesus sanoo: "älkää peljätkö niitä, jotka tappavat ruumiin, mutta eivät voi tappaa sielua; vaan peljättäkää enemmän sitä, joka voi sekä sielun että ruumiin hukuttaa helvettiin". Helvetti on sielullinen tila. Siihen helvettiin joudumme, kun kirkon tavalla omaksumme kristus-vastaisen opin. Sielullinen helvetti muodostuu sitten ruumiilliseksikin helvetiksi, niinkuin se on kirkollisessa kristikunnassa muodostunut; jossa murha, sota ja teilaus — kirkon myötävaikuttaessa — on päässyt määräävään kunnia-asemaan. Johtopäätös: ihmisestä voi tulla kristitty ainoastaan yhdellä tavalla: seuraamalla Kristuksen oppia ja esimerkkiä. Vain

sillä edellytyksellä pääsee kosmillinen Kristus sisäisenä Kristuksena ihmisessä heräämään ja kasvamaan.

Tällaista on älyllinen puhdistus. Se on vapautumista kieroista, taikauskoisista opeista. Tässä suhteessa mainitsemme vielä opin ruumiin ylösnousemisesta. Sellainen tapahtuu ruumiillisen lapsen syntyessä. Ihminen on jälleensyntyvä olento. Ylösnousemuksessa luodaan uudet taivaat ja maat. Uusi maa on siinä, että alkaa uusi maan elämä. Uudet taivaat ovat siinä, että jälleensyntyntä persoonallisuutta elähyttää uudistunut ihmisyyden ihanne.

Sitten on astuttava Paratiisiin virran toiseen päähaaraan. On edessä tunteen puhdistaminen. — Ajatteleme tässä yhteydessä kahta erikoista seikkaa. Ne ovat eläimellistä perintöä olevat kiintymys ja vastenmielisyys. Kiintymyksen ja vastenmielisyyden mukaan eläin suhtautuu ympäristöönsä. Se sopii eläimelle. Se on eläimelle sopiva suhteittensa arvioimisen mittapuuhun. Mutta se ei sovi ihmiselle. Mutta niin lähellä eläintä me ihmiset vielä olemme, että me yleensä nojaudumme sisäisen eläimemme mittapuuhun. Varsinainen ihmisyyys yleensä on meillä vielä vastenmielinen. Tämä on sinään arveluttava ilmiö. Onhan outoa, että ihmistä ei miellytä ihmisyyys! Vuorisaarnassa esiintyvä ihmisyyden ihanne ei ihmisiä miellytä. Kirkkoille ja sen johtajille tämä on ollut niin tyyppäisemmän vastenmielistä, että he ovat sen joko kiivaasti kieltäneet, tai tehneet sen teologisilla viisasteluillaan ja saivarteluillaan tehottomaksi. Sensijaan Jeesuksen verinen räjäkkäys ja surma heitä ylöttömästi miellyttää ja hurmaa! Ja johdonmukaisesti tämän perushurmion kanssa kirkko on ollut kautta vuosisatojen kovasti innoittunut

toisinajattelevien vainosta ja surmasta. Kiinnostuksella kirkko on yleensä aina myötäillyt valtioittenkin toimittamia teloituksia ja sotia. Niihin asioihin kirkko ei ole halunnut asettua passiivisen vastarinnan kannalle.

Tästä on päästävä. Kiintymyksen tilalle on tuleva rakkaus, vastenmielisyyden tilalle velvollisuus. Ihmisyyden ihanteen toteuttaminen on meidän velvollisuutemme. Rakkaus tekee velvollisuuden täyttämisen taiteeksi ja runoudeksi . . .

Puhdistusta jatkaaksemme on astuttava Paratiisin virran kolmanteen päähaaraan. Tahto on puhdistettava. Tahto ja siihen läheisesti liittyvä sukupuolivoima. — Kirkollinen suuntaus on tässäkin väärä ja turmiollinen. On erikoisesti ylläpidetty sellaista uskomusta, että ihminen on heikko kaikessa hyvässä. Sensijaan kirkko on ollut erittäin ponteva pyrkiessään valtaan toisten ihmisten ylitse. Se on väärä tahdon ja voiman suuntaus. Tahto on ohjattava siihen suuntaan, että me yhdymme ihmisyyden ihanteeseen, yhdymme Jumalan tahtoon, että me tahdomme sitä mitä vuorisaarnassa esitetään. Siihen tahdomiseen sukupuolivoimakin vähitellen antautuu. Se antautuu voimana todelliselle rakkaudelle, veljesrakkaudelle.

Näin itseämme puhdistuen ja kasvattaen tulemme alustavasti Paratiisin virran neljännelle päähaaralle. Tämä koskee erikoisesti fyysillistä ruumista. Ruumis on vapautettava olemasta alempien elementtien toimikenttänä; jotta se voisi olla sitä mitä sen tulee olla: Jumalan Pyhän Hengen temppeli. Puhdistuksen tien neljättä ominaisuutta onkin sanottu vapautumisen kaipuuksi. Kuitenkaan se ei ole ensisijassa kaipuuta vapautuaksemme van-

hasta, vaan on se ensisijassa uuden elämän kaipuuta. Pelkkä puhdistuminen ei veisi määrätystä kohdasta eteenpäin. Voisi käydä niinkuin Uudessa Testamentissa kerrotaan, että puhdistuneeseen mutta joutilaana olevaan sieluun palasi saastainen henki seitsemän kertaa entistään pahempana. Sentähden puhdistuvan sielun vapautumisen kaipuu on kaipuuta vapautua tyhjyydestä, tietämättömyydestä. Siksi se muodostuu uuden elämän synnyttämisen tuskaksi. Tässä synnyttämisen tuskassa — josta Uudesta Testamentissa niinkään kerrotaan — vaaditaankin peräänantamatonta tahtoa, uskollisuutta voittoon asti. Se voi muodostua kuoleman vakavaksi. Siinä onkin kyseessä mystillinen kuolema: kuolema maailmalle, kuolema tietämättömyydelle ja itsekkyydelle. Uskollisuus kuolemaan asti vie voittoon. Se vie sisäiseen, henkiseen uudestisyntymiseen. Korkeampi ja alempi minä yhtyvät.

Tässä minuuksien yhtymisessä voimme huomata kolme astetta. Vieläpä neljännekin. Seuratkaamme hiukan vielä tätäkin tapahtumaa. Ensimmäinen aste on, kun korkeampi manas, korkeampi järki eli totuus yhtyy persoonalliseen minään. Seurauksena on, että persoonallinen äly voimakkaasti puhdistuu ja uudelleenjärjestyy. Ihminen alkaa paremmin ymmärtää elämää ikuiselta kannalta. Hän alkaa ymmärtää pyhiä kirjoituksia, niinkuin Jeesus sanoo. Hän alkaa ymmärtää Vuorisaarnaa entistä paremmin.

Kun ihminen tällä tiellä uskollisesti kulkee, johtaa se aikanaan kosketukseen buddhin, korkeamman tunteen, veljesrakkauden kanssa. Kun puhdas tunne, veljesrakkaus, yhtyy persoonallisuuteen, silloin persoonallinen

tunne syvämmämin ja voimakkaammin puhdistuu. Persoonallisuuteen tulee jumalallista äitiyttä, joka luonnostaan uhrautuu jumalalliselle, ikuiselle elämälle.

Aikanaan tämä johtaa hengestä syntymisen kolmannen asteeseen. Aatma, henki-itse, jumalallinen tahto yhtyy persoonallisuuteen. Silloin henki-itse puhdistaa alemman tahdon, alistaa sukupuolivoiman puhtaan rakauden ja henkisesti luovan työn palvelukseen.

Näin siirtyy ihminen puhdistuksen tieltä vihkimyksen tielle.

Ja kaikki tämä on nyt tullut entistä lähemmäksi, entistä voimakkaampana ihmiskuntaan. Niinkuin edellä on puhe ollut, on se ratkaisevasti tapahtunut niissä kolmessa suuressa saavutuksessa, jotka noin 2½ tuhannen vuoden sisällä tapahtuivat Buddhan, Jeesus Kristuksen ja Pekka Ervastian kautta. Nämä saavutukset tulevat pyrkijän hyväksi seuraavalla tavalla. Kun ihmisen korkeampi manas yhtyy persoonallisuuteen, silloin ihmiselle tapahtuu pienoiskoossa se, mikä kosmillisissa mittasuhteissa tapahtui Buddhalle. Kun buddhi yhtyy persoonallisuuteen, silloin ihmiselle tapahtuu pienoiskoossa se, mikä kosmillisesti tapahtui Jeesus Kristukselle. Ja kun aatma yhtyy persoonallisuuteen, silloin ihmiselle tapahtuu pienoiskoossa se, mikä tapahtui universaalisessa syvyydessä ja laajuudessa Pekka Ervastille.

Jos tämän hengestä syntymisen yhteydessä tahtoisimme vielä puhua neljännessä asteesta, niin mikähän se olisi?

Tällöin muistamme, miten P. E. puhui Kristuksen toisesta tulemisesta. Hän sanoi: Kristuksen toinen tuleminen on ensisijassa sitä, että Kristus sisäisellä tavalla

herää ja kasvaa yhä useammassa yksilössä. Samoin voidaan puhua Buddhan aiheuttaman Pyhän Hengen eli maailmanjärjen ja P. E:n aiheuttaman universaalisen Isän toisesta tulemisesta siten, että totuuden Pyhä Henki ja universaalinen Isä herää ja kasvaa yhä useammassa yksilössä.

Mutta koska kuitenkin kaikki kolme lopulta muodostavat yhden suuren kokonaisuuden, niin tällöin hengestä syntyminen neljäs aste on siinä, että yhä useampien yksilöiden muodostamien ryhmien kautta Jumala Pyhänä Henkenä, Kristuksena ja Isänä, siis totuutena, rakkautena ja ykseyttävänä hyvyyden voimana pääsee heräämään, syntymään ja kasvamaan yhä useammissa yksilöissä ja heidän muodostamissaan ryhmissä. Kasvavat ryhmät vaikuttavat kansoissa ja ihmiskunnassa.

Näin astuu esille kasvava pyhittyvä nelinäisyys.

XI

VANHAN JA UUDENLIITON RAJOILLA.

Näihin tutkimuksiimme liittyy velvoitus selvitellä käsitettä vanhasta ja uudesta liitosta.

Ottakaamme aluksi asia sellaisena kuin ns. kristillinen kirkko sen esittää. Vanha liitto vallitsi Jeesus Kristukseen asti. Jeesuksesta alkoi uusi liitto. Mutta kirkolliseen uuteen liittoon vaikuttaa erittäin määräävästi se seikka, että Jeesus esiintyi ja uusi liitto alkoi juutalaisella maaperällä. Sillä tästä pääsi johtumaan, että koko vanhasta liitosta — johon vuosimiljoonien kuluessa oli kuulunut paljon sivistyksiä ja uskontoja — vain eräät juutalaiset kirjoitukset, tuo ns. Vanha Testamentti, pääsi edustamaan vanhaa liittoa. Kristikunnalta jäi kokonaan syrjään se totuus, että ennen Jeesusta oli ollut paljon uskontoja. Niitä oli ollut Intiassa, Kaldeassa, Egyptissä, Kreikassa, puhumattakaan siitä, että niitä oli ollut vieläkin vanhemmilla Aasian, Amerikan ja muinaisen Atlantin kansoilla.

Käsitys Vanhasta liitosta tuli kirkolliselle kristikunnalle näinollen olemaan ahtaasti juutalainen, vanhatestamentillinen.

Ehkä varsinaisemmin tuo juutalainen, jehovistinen liitto tehtiin Mooseksen välityksellä. Kuitenkin se omalla tavallaan sisällyttää itseensä muutamia vanhempiakin liittoja, sellaisia kuin Aaprahamin, Nooan ja jopa Aataminikin kanssa tehtyjä.

Vanhatestamentillisen liiton ylläpitämisessä oli pääasiallisesti kaksi käytännöllistä menetelmää. Ensiksi olivat siveelliset käskyt, keskitetysti esitettyinä Mooseksen kymmenen käskyä. Niitä oli kunnioitettava ja noudatettava. Mutta ikäänkuin siltä varalta, ettei annettuja käskyjä aina kyetty noudattamaan, oli kuin täydennyksenä moninaiset seremoniat, etenkin uhritoimenpiteet. Esim. lintuja ja joitakin muita eläimiä uhrattiin moninaisiksi uhreiksi, niinkuin vikauhreiksi, sovitusuhreiksi, lepytysuhreiksi jne.

Oikean opin vartioiminen oli myös ylöän ankaraa. Vanhassa Testamentissa esiintyy määräyksiä, että jos joku esittää jotain muuta oppia kuin mitä siinä esitetään — toisin sanoen mitä uhkaaja itse esittää —, silloin on käytävä käsiksi siihen ihmiseen, vietävä hänet kaupungin ulkopuolelle, ja kivitettävä kuoliaaksi.

Tällaisen, ankarasti uskonnollisen, mutta peräti ahdamielisen kansan keskuuteen syntyi sitten Jeesus Nasaretilainen. Hän etsi ja löysi Jumalan, taivaallisen Isän, sisäisesti. Jeesuksella Jumala ei näinollen ollut enää ulkopuolella oleva uhkaaja, niinkuin yleensä vanhoilla profeetoilla, vaan Jumala eli sisällä, niin että Jeesus saattoi

sanoa: ”minä ja Isä olemme yhtä”. Se Jumala ei ollut enää uhkaava kostaja, vaan se oli Rakkaus.

Juutalaiset puolestaan olivat odottaneet Messiasta. Mutta he odottivat omien ennakkoluulojensa mukaan. Ja siinä he pettyivät. Kun Jeesus puhui Jumalasta, joka auringon tavalla rakastaa kaikkia, niin sellainen puhe ei sopinut juutalaisille. Sentähden juutalainen papisto yritti — Vanhan Testamentin neuvojen mukaan — kivittää Jeesuksen. Kun se ei onnistunut, turvautuivat he lavastettuun oikeudenkäyntiin, jossa lopullinen päätösvalta oli roomalaisella maaherralla. Juutalaisten ovelasti ahdistamana maaherra Pilatus tuomitsikin Jeesuksen kuolemaan.

Selvittelemättä tässä monia väliasteita toteamme vain lyhyesti, että vähitellen kristillisyyks muodostui roomalaiseksi valtiokirkoksi, joka sekin puolestaan jotakuinkin täydellisesti omaksui Vanhan Testamentin opin ja hengen. Siveysopikseen kirkko silmää räpäyttämättä omaksui Mooseksen kymmenen käskyä, eikä Jeesuksen esittämää uutta siveysoppia. Myöskin veriuhuri säilyi. Siinä tapahtui vain se muutos, että eläinveren tilalle tuli ihmisveri. Oli merkillinen keksintö ruveta selittämään, että Jeesuksen teloittaminen olikin Jumalalle mieluinen uhri! Ja niin kristillinen kirkko tuli siihen, että se asetti tuon juutalaisten ja roomalaisten toimittaman veriteon koko uskonnollisen elämänsä pohjaksi ja perustaksi. Siten kirkko aina jatkuvasti hyväksyy ja allekirjoittaa Jeesukselle kuolemantuomion. Samoin jokainen kirkon jäsen joutuu uskossaan hyväksymään ja omastakin puolestaan allekirjoittamaan Jeesukselle kuolemantuomion. Voimempa lisätä senkin, että niinkuin juutalaiset uhraatessaan eläimiä Jehovalleen kuitenkin itse söivät uhraamiensa

eläinten lihan, samoin kirkon jäsenet myös uskoissaan jatkuvasti syövät verisesti uhraamansa Jeesuksen lihaa ja verta.¹⁾

Edelleen kirkko on siinäkin seurannut juutalaista edeltäjänsä, että sekin on verisesti vainonnut kaikkia niitä, jotka ovat ajatelleet Jeesuksesta ja Jumalasta ja yleensä elämästä hiukankin kirkosta poikkeavalla tavalla. Ja sitten on kirkko — muinaisten juutalaisten tavalla —, joko omasta aloitteestaan tai valtioitten menettelyyn alistuen ollut mukana verisissä sodissa, niin kristittyjen kuin muittenkin kansojen keskuudessa. Ja kaikki tuo hurjastelu on suoritettu Jumalan ja Jeesuksen nimi huulilla. Siten on jatkuvasti Jeesusta räähätetty, häntä ja hänen nimeään herjattu.

— — —

Mennäksemme eteenpäin käännyimme tässäkin asiassa teosofisen sanoman puoleen.

Teosofisen sanoman ensimmäinen julistaja oli H. P. Blavatsky. Mitä hänellä oli sanottavaa vanhasta ja uudesta liitosta? Ensiksikin hän erittäin ankarasti arvostelee juutalaista Vanhaa Testamenttia. Mutta mitä hän on sanonut Jeesus Kristuksesta ja hänen asemastaan? — ”Hiljaisuuden äänen” selityksissään H. P. B. mm. sanoo: ”Esoteerinen koulu opettaa, että Gautama Buddha useamman arhatinsa kanssa on tällainen Nirmaanaakaaja, jota korkeampaa ei ketään tunneta, katsoen hänen suureen uhrautumiseensa ihmiskunnan puolesta”.

Sekä tämä että jotkut muutkin H. P. B:n lausunnot saattavat herättää ajatuksen, että H. P. B. joko ei tunte-

¹⁾ Tämän asian symbolisesta merkityksestä on jo edellä puhuttu.

nut Jeesus Kristuksen asemaa, tai että sen selvittäminen ei kuulunut hänen tehtäväänsä. Pekka Ervast puolestaan pohtii asiaa ja sanoo mieluummin asettuvansa jälkimmäisen vaihtoehdon kannalle. H. P. B:llä oli oma tehtävänsä: osoittaa Euroopalle, että kaikki uskonnot ovat oksia samasta suuresta puusta, ja että pääpaino on siinä, miten me toimimme ja menettelemme, eikä suinkaan siinä, miten me jossain uskomuksessamme kuvittelemme. Hän oli läpikotaisin kyllästynyt länsimaitten sotaiseen raakuuteen. Hän pukeutui buddhalaiseen pansiiiliin, so. teki buddhalaisen munkkilupauksen — jonka hän myös arvokkaasti piti. Hän pysyi järkähtämättä yleisen veljeyden aatteessa, hyljäten kaiken sodan ja verenvuodatuksen; jota samaa ei läheskään voida sanoa myöhemmistä teosofisista opettajista ja johtajista.

H. P. B. teki suuren palveluksen länsimaille. Hän vapautti meidät ahtaasta vanhatestamentillisesta elämäkäsituksesta. Hän osoitti, että vanhatestamentillinen juutalaisuus ei suinkaan edusta kaikkea eikä lähestulkoonkaan parhaita siitä, mitä ennen Jeesusta oli saavutettu. Suurin saavutus ennen Jeesusta tapahtui kieltämättä Buddhan kautta. Teosofisessa sanomassaan H. P. B. antoi oivallisen viittauksen: jos tahdotte olla kristittyjä, niin seurattkaa Vuorisaarnaa.

Tämä viittaus viekin meidät suoraa päätä länsimaisten suurten tietäjien ja opettajien puoleen. Tässä suhteessa meidän on mainittava kolme nimeä: Leo Tolstoi, Rudolf Steiner ja Pekka Ervast. Tolstoi oli näistä aikaisemmin syntynyt. Hän syntyi 1824, H. P. B. 1831, Steiner 1861 ja Pekka Ervast 1875.

Leo Tolstoi olikin se Kohtalon suuri lähettiläs, joka vakavalla tavalla ensimmäisenä tarttui Vuorisaarnassa esitettyyn Jeesuksen käytännölliseen siveysoppiin. Kun on kysymys kristinuskosta, niin ei ole muuta kristinuskoa kuin se, minkä Mestari itse omassa opetuksessaan esittää. Kaikki muu on korkeintaan ns. kristinuskoa.

Tämä oli Tolstoin suuri elämäntyö. Hän joko ei ottanut pohtiakseen tai hänen elämäntehtäväänsä ei kuulunut kuoleman ja yleensä elämän yliaistillisen puolen selvittely. Eikä hän liioin pohtinut eikä selvittänyt Jeesus Kristuksen kosmillista merkitystä. Mutta hän teki minkä teki, ja siitä olemme hänelle kiitolliset.

Rudolf Steiner astuukin sopivana täydennyksenä Tolstoin rinnalle. Hän selvittää elämän yliaistillista puolta ja Jeesus Kristuksen historiallis-kosmillista merkitystä. Hän opettaa, että Jeesuksessa ruumistui korkea aurinkohenki, joka ei ennen ollut ihmiskunnassamme ruumistunut. Ja myös, että Jeesuksen kautta meidän maapallomme joutui aivan uuteen viritykseen. Edelleen hän puhui siitä, että olemme siirtymässä (noin 309 vuotta kestävään) Mikaelin hallituskauteen, ja että Kristus oli ottamaisillaan Karman johdon käsiinsä.

Kaikesta tästä olemme kiitollisia Rudolf Steinerille. Olisimme saattaneet toivoa, että hän olisi ottanut ratkaisevasti kiinni myös Jeesuksen Vuorisaarnassaan esittämästä opista, mutta kun hän jätti sen tekemättä, niin otamme sen huomioon sellaisenaan.

Näin tulemmekin Pekka Ervastiin. Hän ottaa täydellisesti huomioon kaikki edelliset. Hän yhdistää, syventää ja täydellistyttää kaiken. Hän ottaa täydellisesti huomioon Buddhan ja H. P. B:n opetukset. Siinä tulee esille

paras vanhan liiton saavutuksesta. Ja siinä viitataan vuorisaarnan tietä Jeesus Kristuksen luo. Rudolf Steinerin opetus Jeesus Kristuksen asemasta sisältyy ja täydentyy P. E:n opetuksessa. Kristus ei ollut vain korkea aurinkohenki, ei vain edes aurinkokuntamme Poika-ryhmän johtaja, Kristukseksi nimitetty olento, vaan Jeesuksessa ruumistui kaikkien aurinkokuntien takainen kosmellinen Kristus. Olemme siirtyneet noin 2160 vuotta kestävään Vesimieskauteen, joka planeettarisesti jakautuu seitsemään noin 309 vuotta kestävään viikkoon, ja jonka ensimmäistä eli aurinkoviikkoa johtaa ja hallitsee Mikael. Eikä Kristus ole enää vain ottamaisillaan Karman johdon käsiinsä, vaan on se jo tapahtunut. Jeesuksen kuvailema tuomiokausi on alkanut. Siirtyminen siihen on tapahtunut noin 50 vuoden aikana, alkaen vuodesta 1875. — Myös muistamme Leo Tolstoin ennustukset ihmeellisen opettajan ja johtajan esiintymisestä. P. E. täydentää tätä ja sanoo suoraan, että meidän ajallamme esiintyy uusi suuri Opettaja. Taas Jumala esiintyy maan päällä. H. P. B. puolestaan viittasi Suomeen. Hän sanoi vanhalle kreivitär Wachtmeisterille: tulee vaikea aika, jolloin kaikki menee pimeäksi, jolloin teosofitkaan eivät tiedä mitä teosofia on; jos te, kreivitär, silloin vielä elätte, niin kääntäkää katseenne Pohjolaan, sillä Valo tulee Suomesta.

Tämä kaikki on toteutunut. Valo on tullut. Ja se on tullut Suomesta. Pekka Ervastissa se Valo ruumistui, ja hänen kirjoissaan se Valo esiintyy kirjallisena tuotteena täydellisimpänä kuin milloinkaan ennen. Ja koska puu on tunnettava hedelmistään, opettaja opetuksestaan, niin P. E:n opetus nimenomaan osoittaa, että hän juuri on tuomonien ennustama ja odottama suuri Opettaja, se, jonka

esiintyminen on kaikkien muiden historiallis-kosmisten tapahtumien ydin. Hän on se, jossa kaikki pulmat on ratkaistu. Hän se antaa edellisistäkin suurista opettajista täydellisimmän selvityksen. Hän myös antaa täydellisimmän selvityksen siitä, mitä merkitsevät vanha ja uusi liitto.

Niinpä olin eräässä P. E:n esitelmässä, jossa hän puhui vihkimyksistä. Ei ole tiedossani, tuliko kyseellinen esitelmä pikakirjoitetuksi. Mutta muistan elävästi kuinka hän sanoi, että Melkisedek on yhdeksännessä vihkimyksessä, mutta Jeesus sivuutti sen, mennessä vihkimyksensä syvemmälle ja pitemmälle. Siksi Jeesuksen kautta tuli niin suuri Valo, että entiset suuret vihkimykset, alkaen kuudennesta vihkimyksestä yhdeksänteen vihkimykseen asti, menivät sen johdosta pimeiksi. Siinä kuunnelllessani selvisi minulle: mutta tämähän sisältyy ristiinnaulitsemiskertomukseen. Siinähän sanotaan, että tuli yhtäkkiä suuri pimeys, jota kesti kuudennesta hetkestä hamaan yhdeksänteen hetkeen asti.

Niinpä P. E. sitten opettaakin, että Jeesuksesta alkaen vihkimykset muuttuivat. Näitä uusia järjestelyjä hän esittää kirjassaan "Tähtikoulut". Hän sanoo, että jo vanhassa liitossa oli 10 vihkimystä, jotka planetaarisesti alkoivat Merkuriuksesta. Toinen oli Venus-, kolmas Maa- ja neljäs Mars-vihkimys. Mutta Jeesus teki Maan lähtökohdaksi. Kun ihminen lähtee Jeesusta, hänen viittä käskyään ja muita opetuksiaan seuraamaan, silloin hän lähtee ulos elämään siten, että hänen ensimmäinen vihkimyksensä on Mars-vihkimys. Siis se, mikä ennen oli neljäs vihkimys vanhalla tiellä.

Jeesus Kristuksen avaama uuden liiton tie alkaa siis Mars-vihkimyksestä. Siitä alkaa todellinen kristinusko. Sentähden — niinkuin P. E. opettaa — emme ymmärrä Jeesusta emmekä hänen uutta kouluaan, elleimme ensin ymmärrä sitä, mitä suuret opettajat ennen Jeesusta opettivat. Alemman koulun läksy on osattava ensin, ja vasta sitten on mahdollista siirtyä ylempään kouluun. Eihän yliopistoonkaan voi varsinaisesti mennä, ellei ole suorittanut lyseon kurssia. Ja tässä suhteessa on huomattava, että Buddhan täydellistämä vanha koulu jo päättyi aseetomuuteen. Buddha hylkäsi kaiken sodan. Hän hylkäsi ns. pyhänkin sodan. Ihmisinä emme saa olla sillätavoin kiinni ruumiillisessa elämässä, että haluamme siinä elää keinolla millä hyvänsä. On parempi joutua miten tahansa tappiolle, kuin että alistuisimme tappamaan ihmisiä, alistuisimme kaikkeen siihen vääryyteen, mitä sota itseensä sisällyttää.

Kysymmekin nyt: miksi me ihmiset, miksi papit ja piispat niin kaikkiin mokomin tahtovat olla tunnustamatta vuorisäärän viittä käskyä ja muita sen neuvoja? Eikö se yleensä todista ihmisten sekä alamittaisuutta että itsekkyyttä ja henkistä laiskuutta? Ei uskalleta uskoa voivansa olla suuttumatta, ei voivansa elää siveellisessä puhtaudessa, ei vannomattomuudessa, ei pahan vastustamattomuudessa, ei sotimattomuudessa, ei rakkaudessa. Ja siksi tahdotaan kieltää ja kiertää oman Mestarinsa oppi! Siksi tahdotaan teologisesti viisastellen ja saivarrellen selittää, että Jeesuksen käskyt eivät ole tarkoitettukaan noudatettaviksi! Tällainen on luhua menettelyä. Olisi reilumpaa tunnustaa totuus: ”Jeesuksen käskyt on tarkoitettu noudatettaviksi, mutta minä en vielä osaa niitä

noudattaa, en kykene asettumaan sellaiselle näkökannalle”. Ihminen voi olla suoraviivainen ja sanoa: ”ymmärrän kyllä, että ihminen joutuu niittämään sitä mitä kylvää. Kun siis elän suuttumisessa, aistillisuudessa, vanhomisessa, pahan vastustamisessa, sodassa, niin selvää on, että tulen siitä niittämään vastaavanlaiset seuraukset. Ymmärrän hyvin, että juuri tällä menolla Euroopan elämä on kulkenut kohti kurjuuttaan. Kyllä tämän ymmärrän, mutta sittenkään en osaa asettua Jeesuksen käskyjen kannalle. Kuitenkin yritän parastani”.

Tällainen olisi reilumpaa kuin se, että puolustelee omaa heikkouttaan, itsekkyyttään ja laiskuuttaan — teologisilla saivarteluilla. Onhan sananparressakin sanottu, että rehellisyys maan perii. Ja sitäpaitsi: ihmisen tie ei kerta kaikkiaan voi olla mikään muu kuin ihmisyyys! Ja ihmisyyden tie ei ole ketään muuta varten kuin juuri ihmistä varten! On ihmisiä, jotka omasta kokemuksestaan tietävät, että asia niin on. Jeesus oli ihminen. Hän oli Ihmisen Poika ja Jumalan Poika. Mutta niin me kaikki olemme, vaikkakaan emme kaikki ole samassa kehityksen kohdassa. Ihmisiä olivat Pietari, Paavali, Johannes. Mutta he olivat jo aivan toisessa asteessa kuin joku ylimäinen pappi Hannas ja Kaifas ja maaherra Pilatus. Ja Pekka Ervast oli ihminen jos kukaan. Ja hän seurasi ja toteutti Vuorisäärnan oppia jo aivan nuoresta asti. Jo nuoresta asti hän toteutti Jeesuksen käskyjä niin täydellisesti, ettei tiennyt rikkovansa niitä vastaan. Niinpä hän kokemuksestaan sitten sanookin, että nämä käskyt johtuvat itse äärettömyydestä, ja siksi niiden seuraaminen myös johtaa äärettömyyteen. Niinkuin niiden seuraaminen johti nuoren P. E:n. Eikä niiden käskyjen teho tule

milloinkaan sivuutetuksi. Niiden teho jatkuu äärettömyyteen.

Jo varhaisessa kirjassaan "Valoa kohti" P. E. kuvaa vihkimyksiä erinomaisen syvällisesti ja valaisevasti. Luvussa "Mestari" hän erikoisesti puhuu neljästä vihkimyksestä. Kun tuohon esitykseen tutustuu, niin sen voi ottaa joko vanhan tai uuden liiton kannalta. Molempiin se sopii. Hän mm. sanoo, että ensimmäinen vihkimys on tie, toinen vihkimys on totuus, kolmas vihkimys on elämä. Ensimmäinen vihkimys nostaa tajunnan henkeen, tekee ihmisestä salaisen veljeskunnan jäsenen, kodittoman vaeltajan. Hän on "ihmisenpoika, jolla ei ole mihin päänsä kallistaa". Toisen vihkimyksen läpikäynyt tarvitsee syntyä fyysilliseen ruumiiseen enää ainoastaan yhden kerran. Tällä asteella hän saa yliluonnollisia voimia: "minulle on annettu kaikki valta taivaassa ja maan päällä". "Tästedes istuu ihmisen poika Jumalan oikealla kädellä". — Kolmannen vihkimyksen perästä hänen ei enää tarvitse syntyä jälleen. Nyt hän on "kaikkien olentojen ystävä", "kaiken elävän rakastaja". Ulkonainen verho ei peitä sielua hänen silmiltään. Ystävä ja vihollinen on hänelle yhtä rakas. —

Sitten hän kulkee läpi neljänneksen vihkimyksen. Nyt hän heittää päältään viimeisetkin kahleet. Ei hän enää pyydä muodon elämää, ei muotoa kaipaavaa. Kaiken harhan läpi hän kulkee ikuiseseen valoon ja voimaan. Ei hän enää ole yksilö, ei hän enää erota itseään muista. Tämä viimeinenkin "ylpeys", minuuden illusiooni, on poistunut. Kuten aikaisemmin opetuslapsen persoonallinen minä vaipui yksilölliseen minään, siten nyt tämä hänen inhimillinen minänsä on vaipuva jumalalliseen Itseen,

aatmaan. Kipinä on häipyvä tuleen, pisara mereen, alati läsnäoleva säde on oleva koko ja ikuinen valo. Totisesti hän voi sanoa: ”minä ja Isä olemme yhtä”. Kaiken totuuden hän on tietävä, kaiken viisauden hän on saavuttava, hänen vaelluksensa elämän halki on oleva satu laupeudesta. Ihmiset eivät enää ole vain hänen veljiään. He ovat itse hän. Sillä hän on yhtä sen Itsen kanssa, joka hengittää heissä kaikissa.

Niin hän on päässyt Tien päähän. Hän on vaeltanut kärsimyksen ohdakkeista tietä ja tiedon salapolkua, ja hän on vapautunut. Opetuslapsi on suunnut opettajaksi. Mestari hän on. Yksi päivän Mestareista. Synneistä vapaa. Vapaa vaihtelusta. Vapaa jälleensyntymästä. Hän ei enää tarvitse astua alas aineen pyörteihin. Hän on kohonnut puhtaasti henkisen tilan hämmentymättömään onnellisuuteen. Ja kun hän nyt viimeisen kerran jättää maisen ruumiinsa, ei muutosta tapahdu hänen tilassaan. Hän on yhtä jumalallinen elämän kanssa, eikä hänen tarvitse milloinkaan enää tulla ristiinnaulituksi lihaan. ”Se on täytetty!” kuiskaa hän riemuitten. Hän on voittanut pönistustensa palkan. Hän on verhottu ikuisen rauhan autuaalliseen loistoon. Häntä kutsuu kunnia, lepo ja rauha Isän helmassa. Hän kuulee sfäärien harmonian . . .

Mutta — miksi hän pysähtyy? Sointujen läpi kuuluu tuskan huuto. Se nousee siitä maasta, josta hän on lähtemäisillään. Se on huokaus tuhansien kamppailevien rinnoista. Se on hylättyjen valitus. Häinkö heidät jättäisi nyt, kun hän on voittanut?

Ja hän, suuri Mestari, valitsee. Hän kumartaa päänsä maata kohti. Hän heittää hyvästit autuudelle. Lempi-vään syliinsä hän sulkee surujen tähden ja sen kärsivät

ihmissielut. — Hän on kieltäytynyt täydellisyyden kunnia kruunusta. Painaakseen päähänsä täydellisyyden orjantappurakruunun. Tullakseen täydelliseksi mutta nöyräksi palvelijaksi. Hän ja hänenlaisensa muodostavat sen Salaisen Veljeskunnan, joka on ihmiskunnan turvamuuri. Sen Johtaja. Sen Opettaja. Sen apu ja tuki henkisessä kehityksessä.

Mutta meillä on kaikilla sama päämäärä. Kun tiellä horjahdamme, saamme levätä luonnon helmassa. Ja levättyämme jatkaa työtämme edelleen. Sillä vaikka Mestari olisi kuinka täydellinen, niin kerran mekin olemme voimakkaat kuin hän. Kerran olemme viisaat kuin hän. Kerran jaksamme rakastaa kuin hän.

Näin Pekka Ervast. Se on kuin jumalallista hymniä. Ylistyslaulua suurelle Elämälle. Se on palvelevan rakauden korkeata veisua. Siihen meitä kaikkia Elämä kutsuu. Siihen Mestari tietä osoittaa.

XII

VIHKIMYSTEN TIE.

Edellä tulimme vihkimyksiin. Vihkimys sellaisenaan merkitsee jonkun yhtymistä johonkin. Kun elämä taas on järjestynyt siten, että on kaksi kolminaisuuden maailmaa, niin on myös tavallaan kaksi koulua, pahan koulu ja hyvän koulu. P. E. puhuuakin suuremmista ja pienemmistä mysteerioista. Pienemmät ovat pahan mysteeriot ja suuremmat hyvän mysteeriot.

Pahan mysteeriöihin emme tässä varsinaisesti puutu. Viittaamme siinä suhteessa P. E:n kirjaan "Johanneksen evankeliumi". Katselemme aluksi hiukan ihmisten tavallista, persoonallista elämää. Huomaamme nim. että kaikki tavallinenkin työ on syventymistä ja jonkinlaista yhtymistä johonkin. Sellaisia ovat yleensä kaikki ns. ammatit: muurarin, vaatturin, leipurin jne. ammatit. Oppilaasta alkaen se on syventymistä kyseellisen ammatin salaisuuksiin, tietoon ja taitoon.

Ottakaamme eräs ammatti, jossa vihkimyksen jumalallinen luonne ulkonaisesti ehkä parhaiten näkyy. Tämä on maanviljelys. Siinä tulee näkyvästi esille suhde ihmisen ja jumalallisen luonnon välillä. Luonto on maanviljelyksessä järkähtämättä mestari, ja ihmisen on oltava oppilas. Luonto toimii omien lakiansa, oman viisautensa mukaan, eikä alistu minkäänlaisiin sovitteluihin oppilaansa, maanviljelijän, kanssa. Mitä paremmin oppilas mukautuu luonnon viisauteen, sitä parempi on tulos. Senthden suuret opettajat ovat jo vanhoina aikoina sanoneet, että maanviljelys on sinään jumalanpalvelusta.

Tämä on, niinkuin sanottu, ehkä paras näyte todellisen vihkimyksen luonteesta, oppilaan suhteesta Mestariin. Vaikka Mestari on täynnä lempeyttä ja rakkautta, niin kuitenkin hän on siinä suhteessa yhtä taipumaton kuin luonto, että Hän ei suhteessa oppilaaseensa antaudu minkäänlaiseen sovitteluun totuuden ja valheen välillä. Mestari tekee kaikkensa meitä auttaakseen, mutta meidän asiamme on ottaa huomioon Hänen neuvonsa, oppinsa ja esimerkkinsä. Ellemme sitä tee, niin suhteemme Mestariin höltyy. Ei auta yhtään, vaikka kuinka ylistäisimme Mestaria "Herra, Herra" huudoilla.

Pari sanaa myös avioliitosta vihkimyksen kannalta. Sekin perustuu tekoon, niinkuin P. E. sanoo. Avioliitto alkaa siitä, kun mies ja nainen sukupuolisesti yhtyvät. Heidän yhdyselämänsä jatkuva salaisuus vihkimyksen kannalta on siinä, että he elävät keskinäisessä rakkaudessa. Kun rakkaus on Jumalasta ja kun aviopuolisot elävät keskinäisessä rakkaudessa, silloin he elävät Jumalassa. Tätä tietä ymmärrämmekin, että sukupuolisuus on rakkaudessa voitettava ohimenevä ilmiö.

Sanoimme jo, että kaikki ammatit ovat siinä suhteessa vihkimystä, että niissä eläydytään ammatin salaisuuksiin, tietoon ja taitoon. Mutta luonnollisesti on niissä myös siveellinen, aatteellinen puoli. Se on, että ammattia harjoitetaan rehellisessä ja palvelevassa mielessä. Jos työskentelisin esim. kadunlakaisijana kaupungin puhtaanapitolaitoksessa, niin minulla olisi siinä tilaisuus kasvaa ihmisyydessä: työskennellessäni rehillisesti ja siinä mielessä, että tiet olisivat siistiä katsella, ja että ihmisten olisi niissä mieluisaa ja turvallista kulkea.

Mutta monet ammatit ja tehtävät ovat ihmisten käsissä jo perustaltaan tärvättäjä. Ajatelkaamme pappien, piispojen ja paavien asemaa nykyisissä kirkkoissa. Siinähan nimenomaan puhutaan vihkimyksistä. Puhutaan papin, piispan, paavin jne. vihkimyksistä. Milloin nämä vihkimykset olisivat vihkiytymistä Jumalalle, Kristukselle, Mestarille? Yksinkertaisesti silloin, kun lupauduttaisiin elämään ja toimimaan ihmiskunnan palveluksessa siten kuin Mestari itse opissaan ja käskyissään neuvo. Ja — niinkuin edellä on puhe ollut — Mestarin antamat vihkimyksen tien neuvot ja käskyt sisältyvät Vuorisaaraan.

Mutta nykyisissä kirkkoissa pappien, piispojen ja paavien vihkimykset eivät käy ollenkaan tähän suuntaan. Sillä kirkko kokonaisuudessaan, johdossaan, on hyljännyt Mestarin antamat vihkimyksen tien neuvot ja ohjeet. Pappien, piispojen ja paavien vihkimys on lupautumista, vannoutumista — vastoin Mestarin nimenomaista käskyä: älä vanno — noin asennoituneelle järjestölle, kirkolle, ei Mestarille ja Hänen opilleen. Näinollen kaikenasteisen papiston ns. vihkimys on vannoutumista Kristus-

vastaiseen, anti-kristilliseen suuntaan. Tällaisen suuntauksen seurauksista olemme jo edellä puhuneet. Vaikka kirkkoissa puhutaan pontevasti eräitä eläimellisiä taipumuksia vastaan, niin määrättyssä asteessa se jähmettyy paikalleen, muodostuu todellisen vihkimyksen vastaiseksi. Enkä epäile, etteivätkö jotkut papit, ehkä useatkin, tuntisi sisässään, omassatunnossaan, tästä johtuvaa ristiriitaa. Se on heidän henkilökohtainen tragediansa, surunäytelmänsä.

Vihkiytymiseen kuuluu uhri. Mutta on uhrautumista ja on uhrautumista. Edellä esitetty papiston uhri on sitä kuuluisaa Aaprahamin uhria, kun hän aikoi tappamalla uhrata ainoan poikansa. Sillä jokaisessa ihmisessä itsessään on tuo ainoa poika, ihmisen poika, jumalallisen järjen säde: järki. Järkeään ihminen ei saa tappaa, ei uhrata Kristus-vastaisille opeille. Ihmisen tulee — Aaprahamin tavalla — uhrata oma oinaansa, oma elämänsä siten, että luopuu eläimellisyydestä. Järki, tuo ihmisen poika, on hänellä sitävarten, että hän uhrautuu Jumalalle, Mestarin opin seuraamiselle.

Kirkon ohella täytyy meidän vielä katsella sotalaitosta tältä uhrin ja vihkitymisen kannalta. Nuoret miehet vihitään sotilasvallan eräänlaiseksi uhriksi. Sekin on kehityksen kuluessa tullut yhä selvemmäksi näytteeksi järjen vararikosta. Sillä kun valtiotaidossa ajaudutaan umpikujaan, kun ei kyetä järjestelmällisesti selvittämään muodostuneita pulmia, silloin uhrataan suurempi tai pienempi paljous ihmisiä, etupäässä nuoria miehiä, veriseksi uhriksi pulmien selvittämisen puolesta. Uhrin jälkeen yritetään uudelleen järjestelmällistä selvittelyä. Mutta niin heikoksi — kirkkojenkin takaperoisesta vaikutuksesta — on eurooppa-

lainenkin järki toistaiseksi osoittautunut, että se ei kykene selvittelemään muodostuvia pulmia ilman verisiä ihmishuhreja.

Siirrymme nyt varsinaisiin vihkimyksiin. Valmistavana puolena on puhdistuksen tie; josta jo olemme edellä puhuneet. Vihkimyksistäkin on jo ollut puhetta. Mutta katselemme asiaa edelleen eräiltä puolilta.

Puhdistus on vapautumista alemman kolminaismaailman vaikutuksesta ja vallasta. Vihkiytyminen sensijaan eläytymistä korkeamman kolminaismaailman elämään. Kehityksen kuluessa itse vihkimystenkin syvyys lisääntyy ja laatu herkistyy. Kun Jumala vaikuttaa ihmiskuntaan kolmena vaikutuksena: Pyhänä Henkenä, Poikana eli kosmillisena Kristuksena ja Isänä, niin tästä syystä vihkimyksetkin vähitellen ja lopulta järjestyvät syvyydessään kolmeen sarjaan. Ja nyt on ihmiskunnan kehityksessä vihdoinkin päästy niin pitkälle, että tällainen kolmijako itse vihkimysjärjestelmässä on saattanut toteutua. Vanhan liiton aikana, miljoonien vuosien kuluessa, oli vain Pyhän Hengen vihkimysten tie avoinna ja käytettävänä. Jeesus Kristuksessa Jumala tuli ihmiskuntaan rakkautena, ja siten avautui Pojan, kosmillisen Kristuksen vihkimysten tie. Pekka Ervastissa Jumala tuli päivä-tietoiseen ihmiskuntaan voimana ja majesteettiutena, ja siten avautui Isän vihkimysten tie, joka luonnollisesti sisällyttää itseensä molemmat edelliset, tehden siten kaiken yhtenäiseksi.

Näistä syistä P. E. kirjassaan "Tähtikoulut" järjesti vihkimykset kolmeen limittäiseen, toinen toistaan syvempään sarjaan. Planetaarisesti katsoen vihkimyksiä on

vanhoista ajoista asti ollut kymmenen, alkaen Merkuriuksesta ja menen kaikkien planeettojen kautta aurinkoon. Nyt P. E. järjestää ne kolmeen limittävään sarjaan, joissa todellisuudessa on kolme planeettaa kussakin. Kuitenkin kuhunkin sarjaan tulee neljä sillätavoin, että kunkin sarjan viimeinen planeetta on myös seuraavan sarjan ensimmäisenä. Täten katsotaankin olevan vain neljä suurta vihkimystä, jotka sarjoissa syvenevät ja täydellistyvät.

Siirrymme nyt näihin planetaarisiin vihkimyksiin. Alamme vanhan liiton eli Pyhän Hengen ryhmästä. Ensimmäisenä on Merkurius-vihkimys.

Vaikka ottaisimme asian siltäkin kannalta, että jokainen planeetta vaikuttaa meidän koko olemukseemme, niin kuitenkin voi kukin planeetta vaikuttaa meihin jonkun erikoisen prinsippiimme kautta. Ja Merkuriuksen sanotaan vaikuttavan erikoisesti älyn kautta. Näimollen voimme jo hiukan luonnehtia Merkurius-vihkimystä. Sillä äly on erikoisemmin tekemisessä totuuden ja sen vastakohdan valheen kanssa. Kun vihkimystä sanotaan myös virtaan astumiseksi — olemme edellä puhuneet ylöspäisestä Paratiisin virrasta —, niin se Merkuriuksen suhteen merkitsee, että pyrkijä astuu rehellisyyden ja totuuden etsimisen virtaan.

Tämäkin taas määrää vihkimyksen luonnetta: siihen ei voi ketään pakottaa. Vaikka henkiselle elämälle vihkittyminen on ihmiselle lopulta välttämättömyys, niin kuitenkin se pyrkijän puolelta tapahtuu vapaaehtoisesti, itsealoitteellisesti. Ymmärrämmehän, ettei mikään ulkoinen mahti voi pakottaa ihmistä luopumaan valheellisuudesta, taikauskoisuudesta ja umpimähkäisyydestä. Sitäkin vähemmin mikään ulkoinen mahti voi pakottaa etsi-

mään elävää totuutta. Ihmistä kyllä autetaan, mutta häntä voidaan auttaa vain suhteessa hänen omaan pyrkimykseensä.

Vihkimys näinollen edellyttää määrättyä valveutumista. Ihminen herää ymmärtämään, ettei kannata elää vain tavallista maailman elämää. Hän tulee selviöön: minäpä en enää tahdo elää ja tehdä työtä vain tullakseni toimeen, ja sitten kuollakseni. Minä tahdon päästä selvyteen ihmiselämän tarkoituksesta. Ja tämän pyrkimyksen pohjaksi tulee, että ihminen elävöityy rehellisyydessä. Jos hän tässä suhteessa horjuu, silloin muodostuu kuin sumua hänen älylliseen tajuntaansa. Rehellisyys sensijaan vaikuttaa älyllisen tajunnan seestymistä, kirkastumista. Tämänluontoista ominaisuuttahan kuningas Salomo aikanaan itselleen toivoi.

Tulemme sitten toiseen vihkimykseen vanhalla tiellä. Tällöin on kyseessä suhteemme Venukseen. Venusta on kuvailtu naiselliseksi. Siis niinkuin Merkuriusta tavallaan miehelliseksi. Kuitenkaan ei tässä ole kysymys miehellisyydestä tai naisellisuudesta jossain sukupuolisessa merkityksessä. On kysymys älyllisestä rehellisyydestä ja tunteen puhtaudesta, kauneudesta. Mielikuvitus on ke-sytettävä ihmisyyden suuntaan. Sentähden asiaan kuuluu onnenkaipuum uusi järjestely. Ihmiset yleensä etsivät persoonallista onnea, onnea kuka missäkin muodossa. Mutta tämä johtaa jatkuviin pettymyksiin, onnettomuuksiin. Ihminen on kutsuttu luopumaan persoonallisen onnen kaipuusta. Hän on kutsuttu kaipaamaan kaikkien onnea. Se taas ei ole varsinaisesti mahdollista muuten kuin etsimällä ihmisyyttä, totuuden rakkautta. Se käy päinsä siten, että etsii onnea sillätavoin, että näkisi omaisensa,

läheisensä ja yleensä toiset ihmiset onnellisina. Siten Venus pääsee meissä vaikuttamaan korkeammassa puolestaan.

Tulemme kolmanteen planeettaan, joka on Maa. Ei liene tuulesta temmattu ajatus jos sanomme, että tällöin olemme tekemisissä tahdon kanssa. Maan alempi vaikutus voi olla, että se herättää omanarvon tunnetta, ylpeyden sekaista kunnian nälkää. Mutta kuitenkin se kannustaa siihen suuntaan, että ihmisestä ei tulisi tyhjäntoimitaja, vaan että hänestä tulisi taitava, kyvykäs ja todella kunnioitusta ansaitseva persoonallisuus. Siis vähän samanlainen kuin Vanhan Testamentin Job. Pelkästään kuntoisuutensa vuoksi Job oli kansan keskuudessa kuninkaitten arvoinen. Hän oli rehellinen, puhdas, oikeamielinen. Ei hän vilppiä harjoittanut. Hän noudatti jumalallista lakia kaikella uutteruudellaan ja tarmollaan. Hän oli ihminen, jollaista kunnan äidit kaikkina aikoina ovat lapsestaan toivoneet. Ja Maatahan on myös sanottu emoksi, maaemoksi.

Mutta tällaiseksi ”mammanpojaksi” ei voi jäädä liian pitkäksi aikaa. Ei tavallisessa perheessä eikä ihmiskuntaperheessä. Kunnan äiti toivoo, että hänen lapsensa tavallaan jättäisivät hänet, jättäisivät sillä tavoin, että hänen, äidin, ei heistä liian kauan tarvitsisi huolehtia, vaan että heistä tulisi itsenäisiä, omilla jaloillaan seisovia ihmisiä ja kansalaisia. Samaa toivoo Maaemo lapsistaan. Jos liian kauan tavoittelemme persoonallista erinomaisuutta, niin voi käydä kuten Jobille. Tulee luhistuminen. Ja kun niin käy, silloin ei pidä kuluttaa aikaa itsepuolustelussa. On rauhallisesti syvennyttävä asiaan ja pyrittävä pääsemään selvytyteen siitä, mistä oikein on kysymys.

Kysymys on siitä, että on jotain uutta tarjolla. Ja mitä uutta? Niinkuin aikuisiksi tulleiden lapsien on jollain tavalla luovuttava vanhempiensa kodista ja perustettava oma koti, järjestettävä oma taloutensa, niin samoin on vihittävän luovuttava persoonallisesta elämästä ja lähdettävä kaikkiallisen elämän alueelle.

Tällöin tulemme tekemisiin Marssin kanssa. Sillä Mars on ensimmäisenä Maan radan ulkopuolella. Mars-vihkimys on näinollen menemistä ulos omasta persoonallisesta elämästään. Ihminen tajuaa olevansa vain kuin piste avaruudessa. Sellaisena hänen on aloitettava elämä aivan uudelta pohjalta. Niinkuin teki Buddha aikanaan.

— — —
Tästä onkin nyt sopiva siirtyä Pyhän Hengen tieltä Pojan tielle, sille joka Jeesus Kristuksessa alkoi.

Ensin on kuitenkin sanottava, että ihmisten tavallisessa elämässä Marssin vaikutus on sotainen. Kun tavalliset maailmanparantajat lähtevät ulos maailmaan, lähtevät he aseistettuina. He raivaavat aatteelleen tietä aseitten turvin. Ellei sanan voima auta, on tartuttava aseisiin. Niinkuin teki esim. Suomen apostoli piispa Henrik. Sellaisesta tulee karmaa, joka myöhemmin, seuraavissa ruumistuksissa, on lunastettava. On huomattava että Buddha jo, Pyhän Hengen tiellä kulkien, osasi mennä ulos maailmaan aseettomana. Ja niin meidän on kaikkien opittava tekemään. P. E. sanookin, että uuden liiton tiellä Mars-vihkimys on ensimmäinen vihkimys. Tässä vihkimyksessä vihittävä riisuutuu kaikista aseista, kaikesta taistelusta. Hän on luova ja palveleva rauhan rakentaja.

Tästäkin taas erikoisesti näkyy, kuinka vihkimys on luonteeltaan vapaaehtoista. Siihen täytyy jokaisen itse

pyrkiä. Ei aseettomuuden aatetta voi kehenkään pakolla istuttaa. Eikä edes pelkällä älyllisellä selvittelyllä voi kenellekään tehdä aseettomuuden aatetta selväksi. Varmuuteen päästäkseen täytyy hankkia kokemusta. Ihminen luopuu aseista moraalisisista syistä, ilman hyötynäkökantoja. Hän luopuu aseista siksi, että aseellisuus on rikollisuutta. On kerrassaan siveetöntä tappaa toista ihmistä.

Jeesus teki — niinkuin P. E. sanoo — Maan lähtökohdaksi. On jätettävä kaikki hoosianna-huudot, kaikki kunian ja ylistyksen odotukset. On muutettava miekka riskiksi. On, vaikka maailman hylkäämänä, syvennyttävä ja lähdeittävä rakkauden tielle. Siten Mars-kokemus tulee ensimmäiseksi vihkimykseksi. Siitä se jatkuu ja syvenee edelleen Jupiter-kokemukseksi jne.

— — —

Siirrymme nyt kolmanteen vihkimysten sarjaan, Isän ryhmään.

Ymmärrämme muutta mutkitta, että tämä ryhmä avautui siinä suuressa henkisessä vuodatuksessa, jossa P. E. oli keskushenkilönä. Niinkuin Jeesus teki Maan lähtökohdaksi, samoin P. E. teki Saturnuksen lähtökohdaksi. Näinollen Uranus muodostaa ensimmäisen vihkimyksen Isän sarjassa.

Muistamme, että Saturnus oli alkuaan aurinkokuntamme ulkoisena rajana. Sen takana olevat Uranus, Neptunus jne. ovat myöhemmin liittyneet aurinkokuntaamme. Niinkuin siis Mars oli ensimmäisenä Maan radan ulkopuolella, samoin Uranus on ensimmäisenä aurinkokuntamme vanhan rajan ulkopuolella. On kysymyksessä yhä kosmillisemmat, yhä syvemmät ja avarammat asiat. Tu-

lee vähitellen kysymykseen koko aurinkokuntamme uudistuva elämä. Niinhän P. E. sanookin, että meidän ajallamme tapahtunut suuri henkinen vuodatus tuli aurinkokuntamme ulkopuolelta, suuresta kosmoksesta, vuodattautuen koko meidän aurinkokuntaamme, maapalloomme ja ihmiskuntaamme.

Isän ryhmässä on siis — niinkuin sanottu — Saturnus lähtökohtana. Ja Uranus-vihkimys on ensimmäinen vihkimys.

Saturnus on erikoisesti oikeuden, karmallisen Nemesiksen henki. Se on kuin aurinkokuntamme ulkovartija, jota kuvattiin mm. ympyrässäolevalla käärmeellä, joka nielee pyrstöään, tai että se syö omia lapsiaan. Sen alempi vaikutus voi olla koston yllyttävä. Tästäkin syystä P. E. erikoisesti korostaa, että henkisen elämän kulmakivi on oleva pahan vastustamattomuus, taivaallisen Isän neljäs käsky. Jos pahaa vastustamme, silloin Saturnus nielee meidät. Saamme taas alkaa alusta. Sitä emme voi välttää. Sentähden pahaa ei ole vastustettava, vaan se on aina ja jatkuvasti voitettava. Tämä on mahdollista Isälle; joka P. E:n suuren saavutuksen kautta nyt on entistä lähempänä meidän sisäistä tajuntaamme. Isä on nyt entistä lähempänä meitä, lähempänä maapalloomme ja koko aurinkokuntaamme. Isä hengen voimana ja majesteettiutena. Kristus-Isä on ottanut Karman johdon käsiinsä maankin päällä.

Näin on ihmisille avattu voittamisen tie. Tälle voittajan tielle kutsutaan yksilöitä. Ja näitä yksilöitä kutsutaan muodostamaan ryhmiä. Nämä ryhmät ovat kuin siemeniä Jumalan valtakunnan muodostamisessa maan päälle. Ryhmät työskentelevät totuuden, veljeyden ja ykseyden

hengessä. Sitä osatakseen niissä ryhmissä syvennyttään erikoisesti siihen teosofis-kristosofiseen sanomaan, jonka alustavasti esitti H. P. Blavatsky ja varsinaisesti Pekka Ervast, ja johon sanomaan sellaisenaan sisältyy ihmiskunnan suurten opettajien, ennen kaikkea Buddhan ja Jeesus Kristuksen opetukset.

Vielä sananen P. E:n uudelleen järjestämistä taivaallisen Isän viidestä käskystä planeettavihkimysten yhteydessä.

Sanoimme jo, että neljäs käsky on kaiken kulmakivi. Ilman sitä kaikki kaatuu; niinkuin P. E. nimenomaan sanoo. Luonnollisesti neljäs käsky ei vapauta ensimmäisen, toisen, kolmannen ja viidennen käskyn noudattamisesta. Kaikkia on noudatettava. Mutta neljäs käsky on sittenkin kulmakivi. Pahaa ei ole vastustettava, vaan paha on voitettava, voitettava ensin sisäisesti ja sitten ulkonaisestikin.

Kun ajattelemme näitä viittä käskyä suhteessa planeettoihin, niin varmaankin joku käsky kuuluu erikoisesti jonkun tai joittenkin planeettojen yhteyteen. Niinpä neljäs käsky sopii erikoisesti Saturnuksen ja ensimmäinen eli suuttumattomuuden käsky Marssin kohdalle. Jne. Mutta kuitenkin ja lopulta lieenee myös niin, että jokainen käsky on jokaisen planeetan kohdalla voitettava yhä uudelleen, yhä syvällisemmin. Sentähden nämä käskyt eivät tule milloinkaan tarpeettomiksi. Sillä ne ovat lähtöisin Äärettömyydestä, ja ne opastavat seuraajansa myös äärettömyyteen.

J. R. Hannulan julkaisemat kirjat.

Hinta nid.

VALLITSEKO IHMISELÄMÄSSÄ LAKI, 1914. Toinen painos 1944 (sisältää uutena painoksena myös 1915 ilmestyneet "Ryövärinä ristillä" ja "Vaeltaja- jana korvessa".	60:—
KAVAHTAVAT KAI POIKAANI, 1916. Loppuunmyyty.	
SANA JA SAKRAMENTIT, 1917. Loppuunmyyty.	
ILMESTYSKIRJA TEOSOFIAN VALOSSA, 1918. Loppuunmyyty.	
JOHANNEKSEN EVANKELIUMI TEOSOFIAN VALOS- SA, 1919	30:—
LUOMINEN, toinen painos, 1923	
TUBAL-KAIN 1923	
VEDENPAISUMUS, 1924	
ISÄ AABRAHAM, 1925	
Edelliset neljä sidottuna yksiin kansiin	100:—
JOS KRISTUSTA SEURAIN, 1925, 1946	100:—
TIETOPUOLINEN JA KÄYTÄNNÖLLINEN USKONTO, 1925	10:—
EI VAIN LEIVÄSTÄ, toinen painos 1945	30:—
TULIJÄRVI, 1926	25:—
KALEVALA, TEOSOFIA JA RITARIUS, 1937	10:—
PEKKA ERVASTIN ASEMA 1938	10:—
MITÄ OLEMME OPPINEET?, 1938	10:—
SANANEN VIELÄ PEKKA ERVASTIN ASEMASTA, 1939	10:—
UUSI HENGEN VUODATUS JA UUSI USKO, 1939	10:—
ETTET TUNTIENUT ETSIKKOAMKAASI, 1940	10:—

	Hinta nid.
TOSI ISRAELITTA, 1940	10:—
YLENTÄKÄÄ IHMISEN POIKA, 1940	10:—
Edelliset 8 vihkoa yksissä kansissa nimellä Pekka	
Ervastin asema	100:—
VUORISAARNAN OPPILAAN NÄKÖKULMASTA	
I, 1935	30:—
II, 1935	30:—
III, 1936	30:—
IV, 1937	30:—
V, 1938	30:—
Edelliset 5 yksissä kansissa	200:—
SISÄISEN OPETTAJAN SEURASSA, toinen painos,	
1936	30:—
IHMINEN, MITÄ MIETIT?, 1939	30:—
UUDESTISYNTYVÄ TEMPPELI, 1940	30:—
ELÄMÄNYMMÄRRYKSEMME RAKENTUMINEN, 1940	30:—
SYNTYNYTTÄ MAAILMANUSKONTOA, 1941	30:—
MESTARI JA ME, 1942	70:—
IHMISYYS, 1943	50:—
YKSIÖ JA RYHMÄ (kokoomateos) 1943	30:—
TUOMIOKAUSI, 1944	60:—
KEHITYS (kokoomateos) 1945	40:—
TUOMIOKAUSI II, 1945	70:—
KEHITYKSEN JÄRJESTELMÄ	10:—

Johannes Kotipellon kirjat:

MITEN TULIN TEOSOFIKSI?, 1938	30:—
TOTUUDENETSIJÄ, 1939	30:—

P. E. N K A N N A T U S L I I T T O

Tampere, Santalahdentie 7 E 13.

J.R. Hannula Paratiisin taru 1946
Kopio 30.8.2015 Turku Jarmo Niemi

